DAN MORAND & Co

DAȚI-NE VOIE SĂ RÂNJIM

Cărțulie de buzunar,
la o ceaşcă de cafea.

SEMĂNĂTORUL
Editura online - decembrie 2010

ŞEDINŢE ÎN LANŢ

În atelierul de montaj al uzinei xxx

–“*Şi daca ramuri bat în geam şi se cutremur plopii*[1]”, începu Iordache şedinţa de producţie din pauza de masă în biroul atelierului mecanică trei, şi dacă mănânci de zor spune-mi cum stă graficul la malaxor Roşule?! De aluat, măi Roşule, că doară nu de altceva, că din acela se face pâinea.

Interpelatul maistru înghiţi anevoie o bucată de sandvici după care îşi spălă gâtlejul cu puţin ceai dintr-un pahar de plastic roşu pentru a-şi drege vocea.

– Cu sudura sunt gata, dar am greşeli în proiectele de subansamble, tovarăşe şef. A dat prea puţine şuruburi M10 (se citeşte metric zece), continuă chinuindu-se încă să îşi dreagă vocea gâtuită.

– Măi stagiarule, schimbă Iordache interlocutorul, vezi să nu faci ca ăia din proiectare *ce beau cafele,* stau la taifas fumând ţigări şi nu ies din birouri. Marş sus şi adu-l pe ingineru’ Iancu în secţie.

– Numai puţin, interveni maistrul Ţâţu, că am şi eu ceva cu el, de două zile îl chem, zice că vine, se gată programul de servici şi tot nu apare.

– Ascultă băi, “*pe lângă plopii fără soţ*”, dacă nu ştii să te porţi o iei printre ei de aiurit şi după aia te ţii cu mâinile de cap, dacă nu-ţi dă şefu’ una în cap. Nu facem producţie, nu luăm salar. Ce pui pe masă acasă?

Ţâţu, secretar de partid pe atelier, strînse în pumn ambalajul de hârtie al mîncării şi-l azvârli spre gura coşului menajer din plastic, fără a o nimeri. Se înroşi de ciudă.

La şeful de secţie

[1] M. Eminescu

Glasvandul biroului avea uşile în două canate larg deschise spre anticamera mobilată cu două mese lungi, acoperite cu fețe de mătase roşie. Patru bănci aranjate la o distanță nu prea mare de marginile meselor se întindeau pe întreaga lungime a lor, toate de culoare maro închis mat. Pe sticla lucioasă, ce acoperea fețele roşu-aprins, zăceau caiete de producție şi diagrame de planuri. Şeful de secție, un bărbat impozant, abia trecut de patruzeci de ani, şedea la biroul ridicat pe un postament de scândură dată cu păcură şi citea Scânteia. Lăsă oficiosul partidului pe masă cu figura secretarului general întoarsă spre auditoriu, încruntă fața puhavă, strânse buzele cărnoase şi bătu cu degetul mijlociu, de forma şi culoarea unui hotdog aproape fiert, în tăblia mesei solicitând linişte.

− Să ne zică Iordache cum stăm cu producția pe luna mai!

Şeful de atelier trecu în revistă toate produsele în execuție şi după presa de vinificație pomeni din nou de malaxorul de aluat.

− Noi l-am termina în zece zile, dar Iancu de la proiectare nu-şi corectează greşelile la subansamble şi nu dă derogări de materiale, pasează vina Iordache.

− Cât mai e până la sfârşitul lunii, măi tovule?! tună aspru şeful cel mare.

Iordache tace.

− Bă, dați-i unu' un calendar că ăsta nici atât nu are!

Pentru că de niciunde nu apărea un calendar şeful făcu în mod personal cu lehamite efortul, îl luă pe cel de pe propriul birou şi-l întinse în apropiere pentru a fi dat din mână în mână.

− Citeşte! porunci interpelatului.

− N-am ochelarii domnu' inginer, se scuză foarte timid şeful de atelier.

− Sunt tovarăşu Blagu bă' reacționarule! Tovarăşu' Blagu, 'nțeles?! Mai e o zi şi-o săptămână şi tu termini în zece?!

− Ne-om sili!

− Să vă siliți! îl peroră şeful. Da' pe la colțuri, dăi cu bârfa. Hipopotam în sus, hipopotam în jos şi eu mă chinui să vă plătesc salariile!

− Nu-i adevărat! Cum?! Care îndrăzneşte să vă zică hipopotam?!

− Ba chiar că e! tună mai marele şef, lovind cu pumnul biroul.

Rumoare în fundul sălii de şedinţe unde şedeau stagiarii, tăcere circumspectă la mijloc, priviri înfuriate şi contrariate întoarse din faţă.

− Dacă e, cine-a îndrăznit domn, pardon, adică să trăiţi tov. inginer că-l dau afară. Îl zbor nu alta, să nu mai pună piciorul în secţia noastră. Cine se leagă de dvs. loveşte în noi, în forţele de producţie, în clasa muncitoare. Mama lor de burjui! Îl ducem la sindicat, la partid, peste tot, să simtă mânia clasei muncitoare. Tov. Ţâţu e secretar de partid, de la BOB[2]-ul nostru, să spună d-lui dacă ştie ceva.

Ţâţu roti cu dichis bulbii voit exoftalmici ai ochilor pe sub lentilele fumurii ale ochelarilor cu o privire apatic-sardonică de N.K.V.D-ist.

− Mă jur că n-am auzit nimic. Dar îl aflu eu până la urmă pe licheaua aia, îl *desconspir* şi ne va spune şi laptele supt de la făţarnica de mumă-sa.

În biroul de consiliu al uzinei se analizează realizarea producţiei pe trimestrul în curs.

În prezidiu, directorul şi secretarul de partid. În sală şefii de secţii, şefii de ateliere de proiectare, preşedintele de sindicat, cât şi alţi responsabili pe uzină, printre care şi cel cu protecţia muncii.

− Faceţi linişte tovarăşi. "*În lumina directivelor congresului al XIX al P.C.R. şi a tezelor din aprilie ale preaiubitului secretar general şi preşedinte al republicii stimatul tov N.C ... , care trasează direcţiile dezvoltării multilaterale a patriei noastre, a consolidării socialismului şi a înaintării spre comunism – visul de aur al omenirii",* uzina noastră deţine un rol important în industria constructoare de maşini. De aceea realizarea planului de producţie în mod ritmic este vitală pentru îndeplinirea prevederilor planului cincinal. *Cicinalu-n patru ani şi jumătate!* se ridică în picioare secretarul pe uzină. Trăiască tovarăşul secretar general! Înălţase tonul tot mai sus, încât ajunsese să strige şi se apucă să bată frenetic din palme.

[2] Biroul Organizaţiei de Bază

Toată sala, agitată de manifestarea persoanei din conducere, se ridică în picioare şi aplaudă cu frenezie.

− Luați loc tovarăşi! Are cuvântul tov. Iureş, directorul uzinei, îi readuse la starea de auditoriu secretarul.

Directorul un om spătos, mândru de facultatea muncitorească, stinse țigara într-o scrumieră mare de sticlă, cu cinci caneluri pe margine, produsă la o intreprindere locală. Proiectantul, plin de viziune, îşi imaginase armonia şedințelor de birou, la care fumătorii încălziți de idei revoluționare inhalau expirațiile fumigene ale tovarăşilor într-o solidaritate deplină.

− În primul rând realizarea ritmică a producției. Tovarăşi de la montaj trei, ce mai este de nu ați predat malaxorul de aluat pentru Slobozia?

− Dați-mi voie să raportez, că a fost încurcătura cu şuruburile. Numărul şi lungimea lor nu erau bune, replică şeful secției, zis Hipopotamu.

− De ce nu le-ați scos de la magazie?

− Trebuia derogare de la proiectant. Şi Iancu ne-a întârziat că nu a coborât în secție.

− Măi Nanule, la tine în proiectare e harababură. Iancu ăla, cum de îşi permite, băi, să facă pe nebunu'?

− A fost bolnav tov. director, molfăie şeful proiectării.

− Şi nu poate fi înlocuit?! Taie-i treizeci la sută pe o lună şi fă ordine. Toată ziua bilete de voie, ies încontinuu ingineri, tehnicieni, desenatoare ca de la o moară spartă la voi. Prea multe cafele şi prea multe întâlniri amoroase. Eşti moale, am plângeri dese şi de la heliograf.

Şeful proiectării, o figură mai distinsă, se făcea tot mai mic pe scaun sub tirul criticii.

"Deci l-a turnat Getuța de la heliograf. După întoarcerea din turneu a formației de dansuri populare Țarina, a trecut s-o descoasă. Ea de colo cu palmele-n brâu, provocatoare:

− Vrei să vezi şi tu America?

− Nu cred că-mi dau drumul. Nu am "pilele" tale.

− Ce pile, nu am niciuna, aşa să ştii! îi întoarse dumneaei spatele cu orgoliul jignit.

− Dar ştie toată fabrica madam. Ştii la ce mă refer... nu se putu abține să nu facă apropou d-lui la legătura d-ei cu directorul.

− Atunci matale trebuia să ai gentilețea a trece această daraveră sub tăcere. Nu e uşor să creşti singură doi copii!”

− Tovarăşi să analizăm asimilarea importurilor. În lumina tezelor mult iubului secretar general al PCR, tov. N. C. (a se citi nece) care prevăd plata tuturor datoriilor valutare în actualul cincinal în patru ani şi jumătate, la cuptoarele VHR trebuiau asimilate clapetele aer-gaz de către institutul de cercetare, unde răspunde tov. Năstase. Avem doctori ingineri, accentuă cu ton ironic directorul, tovarăşi, specialişti de renume *mondéal,* cu *arr...ticole* prin străinătate. Să-i vedem cum *pun osul* la construcția socialismului.

− Tovarăşe director am ajuns la faza încercării prototipului, răspunse cel interpelat.

− Numai atât? Şi dacă prototipu’ vostru merge prea târziu sau dacă nu merge, ce punem pe cuptor? Ce exportăm în Bulgaria şi Cehoslovacia? Partidul nu permite să nu realizăm sarcinile trasate, vezi cota aferentă la export.

La comitetul municipal de partid

Tov. director Iureş, al intreprinderii Ciocanul Roşu, raportează că la reglajul combustiei clapeta proporțională se blochează uneori pe poziția deschis. Şeful cercetării, un oarecare Năstase, are un coleg Iosef, emigrat acum 3 ani în RFG, cu care ține legătura (s.s. a dat o informare securității?), şi care i-a promis expres că îl va ajuta să rezolve problema.

Tov prim secretar a propus ca securistul uzinei să analizeze situația! Năstase a raportat că are o relație cu străinul din lagărul imperialist. Evental să-l tragă la răspundere? Apoi, dacă interesele naționale o cer, să-i dea drumul în Vest, se poate vorbi mai departe la comandantul securității, dar trebuie inventat altceva decât vizita, cum ar fi o deplasare la un simpozion internațional din specialitatea d-lui, cu condiția dacă are famile! Familia trebuie ținută zălog!

La comitetul județean de partid

Primul secretar către cel de la municipiu, director, secretar de partid, securistul uzinei:

– Vă luați o mare răspundere tovarăşi. Năstase nu are dosar de cadre bun. Inginerii ăştia cu aere intelectualiste sunt instabili psihic, deci gata oricând de trădare. Şi voi cei rămaşi acasă o să trageți ponoasele.

Peste o lună se primeşte o vedere din München pe adresa intreprinderii cu numele directorului trecut pe plic. Sub un cort împodobit cu cununi de brad ornate cu panglici în tricolorul german trona o masă mare cu halbe de bere pe care le ciocneau componenții unui grup vesel îmbrăcat în port bavarez.

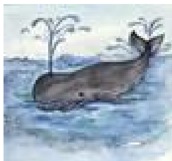
"*Mii de mulțumiri, regret că nu putem ciocni împreună. Pros't!*"

Securistul l-a anchetat pe director de opt ori în interval de două săptămâni, după care nu a mai fost în stare pentru că a fost pedepsit cu cinci zile de carceră şi detaşat la altă intreprindere. În timpul lung al orelor de carceră se gândea: "De ce mie, tocmai acum când peste un an şi jumătate urma promovarea? Doar l-am instruit să-şi noteze şi să facă rapot despre toate convorbirile cu străinii şi mai ales să nu trădeze secretul de servici, despre care nu are voie să spună că este secret. Adică ce cuptor VHR? *Mucles!* şi când colo el nu s-a mai întors. Trebuia să blocăm noi clapeta aia a cuptorului tovului pe poziția închis!" Dar, lasă că, familia şi-o vede în vest tocmai când îmi văd eu ceafa!

…………………………………………………………………

În atelier, Iordache, doinea ținând palma la gură pentru surdină: "*De ce nu m-aş legăna, dacă trece vremea mea*"…

COADA

Trebuie să fi fost aproape trei, când surioara se smiorcăia acasă, că nu se poate trezi. Mama i-a tras perina de sub cap şi plapuma de pe ea, ce ținea de cald trupuşorului. La împotrivirile fetei, lâncede de somnul întrerupt, a lăsat-o în pace, i-a fixat din nou deşteptătorul pentru ora patru, i-a pus dublura de chei pe noptieră şi țuşti noi amândoi afară. Lună plină, ora 3, noapte cu ger de miez de iarnă …. Mă ordonez alături de mama la coada de ouă, taman în fața blocului. Dumneaei pleacă de lângă mine să se ducă la coada de ulei şi zahăr, la intrarea din dos a alimentarei, pe unde vin dubițele care fac aprovizionarea, pentru a ne reține rând. Sora mea cu câteva colege apar, mai târziu, de după colțul intersecției, traversează pe zebră şi dispar după gardul restaurantului, unde se forma coada la unt. Urma să facem naveta de la o coadă la alta pentru a putea lua rația pentru trei, iar dacă apucam să ne ordonăm a doua oară, o porție dublă, adică şase rații alimentare prescrise de regim pentru binele şi sănătatea noastră, la care abia dacă îndrăzneam să visăm! Dacă reuşeam nu mai reveneam la coadă decât peste două săptămâni.

Polei ş-un ger de te tăia. Cablurile aeriene de la un stâlp la altul erau încărcate de chiciură. Frumos decor, ca o glazură de zahăr. O dungă trandafirie la orizont, semn că au început să mijească zorii. Un bec se aprinde după vitrină, înăuntru. Vânzătoarea aducea cofrajele cu ouă. Îmi număr banii din buzunare, în stânga pentru trei, în dreapta aşişderea, căci în graba înşfăcării prăzii trebuia să fim expeditivi cu plata. Mă adresez domnului din față:

− Plec să-mi anunț mama şi mă reîntorc.

− Cu mine nu aveți treabă. Să vă lase, numai, să intrați din nou în rând, doamna din spate.

Repet doamnei rujate cu căciulă de vulpe roşie doleanța anterioară.

− Numai să nu întârzii, că imediat o să înceapă să dea, mă avertizează dumneaei.

Pe drumul de întoarcere îmi încurajez mama, ce şanse mari avem de a sta de două ori la rând pentru că în fața mea am numai un'şpe persoane. Când ajungem stupoare! Coada ordonată se transformase într-o grămadă umană, care zvâcnea dilatându-se şi contractându-se după împingerile din coate, mâini şi trupuri ale indivizilor componenți.

− Dă-te de-o parte! strigă către mine o voce aprigă din mulțime.

− Am rând lângă doamna cu căciulă de vulpe!

− Minți, nu ai! urlă duşmănos un altul.

− Să zică ea, nu vezi că nici nu se uită la tine, protestă un necunoscut.

În sfârşit doamna prinse a mă recunoaşte, reuşind a răsuci numai puțin capul cu botul şi labele înarmate ale animalului, a cărui stufoasă coadă tremura în spate, deasupra trupului stăpânei, presat între celelalte ca sardinele la conservă, şi țipă behăit:

− Ai fost cândva în fața mea! Ți-am zis să nu pleci?!

Intră dacă poți! Împing cu palmele împreunate, de parcă aş despica o apă. Mama se lasă păgubaşă, după ce căciula dumneaei, de vulpe polară, îi este răsturnată pe-o parte, iar şalul îi iese afară din ancheorul paltonului. Mai sunt lăsat, mai împing, mai sunt dat înapoi şi ajung , dar nu în fața femeii cu blana de vulpe pe cap, ci în spatele dumneaei, unde şi-a găsit cotlonul o elevă cam de vârsta mea coborâtă dintr-un bloc din apropiere. Îmbrăcată în trening cu o geacă subțire de fâş pe deasupra îmi transmite căldura trupului tânăr şi mă face să mă lipesc de ea.

"Ce bine-ar fi în casă lângă sobă, îmi zic. Şi cu-o mâță care toarce alături!"

În fine am reuşit să luăm de toate şi cu prada prețioasă strânsă în pungi de plastic ne întorceam tustrei acasă. Pe drum neoanele aprinse în vitrina altei alimentare luminează înăuntru mai multe raioane cu vânzătoare, iar la unul o coadă de toată frumusețea, de circa treizeci de persoane.

- Du-te, zice mama, să iei pâine pe cartelă, că tu mănânci multă dimineața şi nu mai avem decât două-trei felii.

Mă aşez frumuşel în coadă şi aştept singurel şi mâhnit, căci nu recunoşteam pe nimeni şi nu aveam parte de conversația, atât de necesară sufletului unui tânăr, până să-i vină rândul. Avans nu tocmai rapid, dura ceva timp până vânzătoarea lua foarfeca, până

tăia bonul de la cartelă, până îl punea în cutiuță şi foarfeca din nou în sertar, până reîmpingea sertarul, uneori mai tăia pâinea la jumătate etc…

Deodată, numai că apare un tovarăş cu două consătene, dar îmbrăcați aşa ca de pe la marginea satului, ele stau deoparte, iar dumnealui se vâră tocmai în față şi zice cu o voce dogită, dar poruncitoare:

– Dă-ne *chită*!

Vânzătoarea se face a nu-l băga în seamă, serveşte clinetul următor, care pleacă prin spatele intrusului, ocolindu-l de la distanță.

– Dă-ne tu, *chită*, n-ai urechi s-auzi! se răsteşte tutuind-o intrusul. Apoi către femei, care şedeau pe caloriferele joase alături de care şi-au depus desagii: "Nu vrea să ne dea şi ne mor puradeii de foame!"

– Dă-ne doamnă, că avem mulți *cochii* acasă. Ce să le punem să mânce în *blide*?!

– Da' cartelă, aveți? Nu v-am mai văzut pe-aici, deci nu sunteți din cartier, n-aveți domiciliu şi nici buletin. Nu aveți cartelă, nu am cum vă da!

– Ce *domițil*, ce *buleftin*, nu ştii că țâganii-s nomazi. Numa' iarna stăm la colibă.

– Da' la coadă, de ce nu stați, îi apostrofează un muncitor din fața într-o scurtă de fâş. În treizeci de ani de comunism nu v-ați educat cum se stă la coadă?

– Du-te dracù mă *burjui*! suduie țiganul, iar femeile în cor pe două voci:

– La mă-ta să-i faci *iducație*!

– Nu mai servesc pe nimeni, țipă la rândul ei vânzătoarea. După care, cu o voce moale, se scuză în fața persoanelor adunate la rând: "Cât timp dumnealui ocupă toată fața tejghelei nici nu am cum să vă servesc! "

– Să chemăm miliția să facă ordine! zise un bătrânel cu reținere şi mult respect totodată.

– Dar până vine, noi ce-o să facem? Am de gătit acasă, că intru-n schimbul doi! se scandaliză o tovarăşe.

Muncitorul în scurtă matlasată, care-i făcea trunchiul să pară tare robust, sări din rând şi apucând intrusul de-un braț îl învârti

împrejur. Intrusul strigă revoltat, scoase mâinile din buzunare, se agăță cu una de antebrațul agresorului, iar pe cealaltă, ca o gheară, încercă a i-o înfige în gât. Nu reuşi căci muncitorul îl îndepărtă cu brațul şi roşu de furie îl împinse afară înghiontindu-l în spate şi dându-i şuturi viguroase în fund.

În fața unui asemenea uz de violență lumea orânduită în coadă înlemni făcând ochii cât cepele. Femeile se ridicară şi începură să rotească desagii, ca nişte buzdugane, spre bărbatul revenit pe uşa mare din sticlă înrămată. Erau gata să-l copleşască! Tovarăşul scoase repede de nu ştiu unde o fluieriță, pe care o duse la gură şi trase un tril scurt şi unul foarte lung, cum fac arbitrii la fotbal, atunci când opresc meciul.

– Ce, băi, vi s-a urât cu binele de vreți să ajungeți la securitate?!

Lumea de la coadă a amuțit. În muțenia desăvârşită păstrătorul în civil al ordinii publice, ajuns la rând, îşi luă pâinea de la vânzătoare. Comentarii după:

–Ai văzut că şi ei se aprovizionează de la aceleaşi magazine ca şi noi! Asta da dreptate socială. Nea Nicu este cel mai cinstit conducător al Romîniei!

–Nu cred, praf în ochii proştilor. Iau ca şi activiştii de la Mercur. Pentru cine e Mercurul?

–Ce mercur? Fugi de-aici, mercurul e toxic dom'le.

–Nu subsanța, ci zeul comerțului, aşa se cheamă magazinul secret al nomenclaturii. Cum de n-ai auzit de Mercur?

Altul:

–Ba da tovule, dar nu sunt pe listă.

Doi batrânei:

–Eu nu am zis nimic contra regimului, doar ați fost martori! Mie îmi place comunismul, pentru că asigură egalitate! Nu mai vreau să ajung la canal.

Un chefliu, intrat din bodega de alături:

– La vârsta ta tataie nu mai poți săpa la canal.

Un altul enervat la culme:

–Prea târziu frate! Da' aia, că de ce să stăm la coadă la toate? Da' aia cum că grija față de om. Da' aia, că ne întrerupe curentul!?

–Taci, frate, că mai poate fi încă unul în coadă. Te aude, te toarnă şi te ridică de acasă în miez de noapte. N-ai auzit ce-a pățit

babacul! E egalitate frate, oricare dintre noi poate să ajungă la canal!

−Dar canalul Dunăre - Marea Neagră s-a terminat, am citit în ziar, am văzut la T.V-eu pe nea Nicu cu Leanța cum tăiară panglica.

− Ce?! Dacă „se plimbară cu bărcuța”, vorba lui Bulă, înseamnă că au prins gustul. Nu eşti la curent, se va mai face încă unul, vor să aducă Dunărea la Bucureşti!

EPOCA LUMINĂ

Altercație între doi vecini de bloc.

− Bă, să ştii tu că Ceaşcă e cel mai mare patriot! Noi muncitorii avem de ce să-i mulțumim, ne-a dat casă şi servici.

− Casă, ce casă?! La bloc, fără spații verzi! Încă puțin şi dărâma, dementul ăla, toate satele.

− Nu le dărâma tovule, fii atent la mine, le *sistematiza*. Păi, vatra satului, ocupa o mare suprafață ce trebuia redată agriculturii, ş-apoi la case împrăştiate pe munte cum să aduci utilitățile? Construia blocuri moderne cu apă caldă şi WC englezesc, nu unul de scândură cu groapă în curte să-ți miroasă pe la nas şi să dârdâi de frig iarna!

− Auzi sistematizare, fie-ar sistemu’ al dracu! Ce va să zică aia sistematizare?

− Adică ridica civilizația satului şi-o făcea *compatibilă* cu sistemul comunist.

− “*Eu cred că veşnicia s-a născut la sat*[3]”. Şi atunci cum mai păstram tradiția rurală?

− În muzeul satului, meştere! Acolo s-au adus case, porturi populare şi scule tradiționale din toate zonele țării. O realizare

[3] L. Blaga

unică în lume, am uimit întreaga Europă. Vrei să zici că nu-i aşa? Atunci scuză-mă nu-ți iubeşti deloc neamul şi nu eşti nici măcar cât grecul de patriot!

− Ia, lasă-mă în pace, ce are a face patriotismul cu sistematizarea? Vreau numai ca dumnealor să nu dărâme casa moştenită de la bunici. Bunicul şi cu tata n-au fost patrioți, c-au luptat în două războaie mondiale?

− Şi mă rog în al doilea unde s-au bătut: în est sau în vest?!

− În ambele sensuri tovule, ai înțeles?! în ambele sensuri…

− Aaaa, zise gâtuit colegul coborând tonul cu nițică decepție şi totodată plin de subînțeles.

− Ascultă tovule, zise primul cu voce gravă, nu-ți permit să te legi de familia mea! Nu-ți permit! Poți fi ce vrei şi secretar de partid la o adică.

− Apropo, scuză-mă, nu zic eu, alții zic. Tot BOB-ul ştie că partidul nu te promovează pentru că nu are încredre în tine. Nu ai un dosar sănătos şi ăia de la cadre sunt împotriva ta. Cică, din auzite zic, să nu mă tragi la răspundere, cum că bunicii tăi au fost chiaburi.

− Păi, acum nici măcar întovărăşire nu mai este, căci toată agricultura a fost cooperativizată!

− Şi ce nu-i mai bine acum? I-a eliberat pe țărani de robia pământului. Ce ne mai trebé gospodării la țară? Griji în plus … Un kil de cartofi sau morcovi îi iei pe mai nimic din piața de legume. Dar originea socială arată familia de unde provii, şi educația, ştii proverbul: “*aşchia nu sare departe de trunchi*”!

Leon râse sec, când amândoi au ajuns în holul blocului. De scara sudată din fier beton striat era legată cu lanț şi lacăt o bicicletă bărbătească, a lui Alecu, cu care acesta pedala 5 km. până la un sat din apropiere, unde îşi ajuta părinții să lucreze grădina şi un lot particular. Alecu intră pe o uşă la parter, iar Leon urcă cu ascensorul la etajul cinci al blocului de nouă etaje; de fiind secretar de partid obținuse apartament mai la înălțime.

Conform lozincii “industria grea cu pivotul ei industria constructoare de maşini” megalomania dictatorului a făcut posibilă construcția C.U.G[4]-urilor. Țara a intrat în criză

[4] Combinat de Utilaj Greu

energetică şi au început întreruperile de electricitate la locuințe, obiectivele industriale fiind prioritare, ca bun al întregului popor.

Pe la ora cinci, Leon, întors de la uzină, urca pe jos cu lanterna aprinsă în casa scărilor fără geam. Fie arhitectul uitase să treacă geamul în proiect, fie proiectul fusese "*raționalizat*" la partid, când investiția primise aprobarea, numai după o reducere prealabilă de fonduri. În spate alt tovarăş colocatar îl ruga:

− Luminează mai bine să văd şi eu treptele, şi, apoi, *epoca lumină, epoca lumină* şi nici-o lumină. Luminează vizavi de balustradă că mă împiedec şi cad. Luminează să văd treptele şi iară: *epoca lumină, epoca lumină* şi néma lumină!

− Dă-mi lanterna până la nivelul nouă, ca s-o iau pe a mea şi cobor imediat să ți-o dau înapoi.

Leon, ajuns la uşa lui, lumină fața colocatarului, în timp ce introducea cheile în broască, pe palierul de la cinci. "A, e necalificatul de la turnătorie, ăla de i-au dat apartament că are şase copii" se lămuri.

După ce recuperă lanterna coborî în parcarea blocului să ducă gunoiul la tomberon. În cartier, de obicei noaptea domnea o beznă ca-n pădure, dar azi, sub lumina lunii pline, copiii jucau miuță. Plasa porții, trasată cu cretă pe tabla tomberonului, făcea la fiecare şut un zgomot asurzitor. La întorcerea în bloc minune mare! Prin interstițiul dintre uşă şi ramă din apartamentul lui Alecu răzbăteau câteva raze de lumină. Dar cum beculețul din comutatorul luminii de scară era stins, îşi zise: "desigur iar s-a defectat, prea apasă mulți, unii urcă, alții coboară, suntem peste şaizeci de locatari, dar au dat drumul la curent". Sună la uşa lui Alecu, nu apare nimeni! Atunci, luând seama, "de, şmecherul ăsta nu vrea să răspundă", bate cu putere direct cu pumnul în uşă. Deschide Alecu, la birou în spatele lui fata elevă îşi făcea lecțiile cu veioza aprinsă.

− Spune aşa măi tovule, numai tu să ai curent, se revoltă secretarul de partid, doar e egalitate!

− De la baterie privată, şefule, de la baterie! îl lămureşte electricianul.

− Cum de la baterie? protestează secretarul. Doar am şi eu una în Dacia unamieosută!

− Dă-mi voie tovarăşe să fac şi eu o inovație. Fiind curentul întrerupt, am cumpărat o baterie de Dacie, iar la veioză am pus un bec de doişpe volți.
- Da-n apartament cum ai lumină?
- Asta costă ceva mai mult, trebuie să fac ş-un invertor că tuburile merg cu douăsutedouăzeci în alternativ.
- Ia să-mi faci şi mie unul, că-ți dau materiale din secție şi te învoiesc două zile de la servici.
- Îți fac, dar dă-mi trei zile. Că una îmi trebuie să le fac curent şi la țară, că acolo-i întrerupt de câteva luni. Durează ceva timp până să recunoască cum trebuie binefacerile *sistematizării*!
- Alecule, ai grijă ce zici, că te *interpretez*!

LECȚIE DE ISTORIE ÎN CABARETUL POLITIC

"El tic, eu tac, el tic, eu tac[5]"

---

[5] cuplet al lui C. Tănase din timpul dictaturii bolşevice

Ce vremuri înălțătoare au putut trăi predecesorii, cu cât eroism revoluționar s-au avântat în construirea vieții noi, oameni care azi fie au trecut în lumea de dincolo, fie cel mult sunt nişte relicve, ce nu pot fi muzeificate.

Şi iată cum cu limba morții pendula bate inexplorabila diviziune a timpului *tic-tac* şi în prezent vremea tăcerii a apus. Conştientizând situația o vecină a strigat plină de revoltă, răspunzând admonestării unui bărbat la una dintre ultimele cozi la alimente.

− Să mai taci odată, că ne-ai făcut morişcă-n cap!

− Nu tac dom'le, iaca nu voi să tac! Am tăcut destul în patruzeci de ani de comunism, lăsați-mă să vorbesc acum!

Cum viața merge înainte şi viața înseamnă zbucium, iubire, copii de crescut, pentru o nouă generație, care să preia un fel de moştenire de la strămoşi − o viață mai bună ??? Luptătorii ăştia entuziaşti, care au făcut victime, fie prin măcel în război, fie prin înfometare şi torturi în lagăre sau puşcării, promiteau ferm o viață mai bună pentru generațiile viitoare şi în baza unui atare crez inițiau un experiment uman împotriva căruia se iveau pe ici-colo printre concetățeni, duşmani ai noii orânduri, împotriva cărora se ducea lupta cu mânie, fie războinică, fie revoluționară. Generații întregi aşteptau să cadă zidul Berlinului şi când a căzut, năpârci revanşarde au ridicat iarăşi capul sub forma de "neonazişti şi rebeli legionari". Împăcarea socială a indivizilor aflați anterior pe poziții politice extreme m-a emoționat şi mi-a încălzit sufletul.

Doi cântăreți din voce şi instrumente, vioară şi armonică, de care corul casei de cultură a sindicatelor nu se putea lipsi. În fine primul a fost tov. Fedea Petrenko, profesor de muzică din Chişinău, iar a doua Hannelore Tartler, educatoare din oraşul Stalin, unde destinele li s-au împletit. Fedea a sosit în România cu armata sovietică şi fire petrecăreață a reuşit rapid să cucerească sufletul unei văduve îndurerate de căderea soțului în război: Luise Greiff, profesoară de germană. Numai că Luise, cu o frumoasă vilă sub Tâmpa, pe ale cărei păduri drujbaşii scriseseră cu lama dințată noul nume al oraşului, era puțin conservatoare! Îi cântă Fedea noul marş comunist "Porniți înainte, tovarăşi, cu sufletu-n lupte-oțelit, Din închisoare noi iarăşi, gata de luptă-am ieşit" de dincolo, Luise că ăsta-i un marş vechi, nazist: "Brüder in Zechen

und Gruben[6]". Linia melodică semăna întrucâtva numai că Luise nu avea atât talent muzical ca Fedea, iar dumnealui nu ştia o boabă nemțeşte. Vila Greiffilor cu-o arhitectură gotică întârziată, cabană cu apariție de buncăr, înălțată în mijlocul unui teren în pantă cu gazon verde crud, ras soldăţeşte, mustind de umezeală, înconjurată de un gard natural stâncos cu ieşire spre aleile străjuite de brazi seculari, ce urcau sus spre culmile munților părea predestinată la veşnicie. Totul era ordonat, rigid şi prea auster pentru Fedea, care prefera chefurile, cântecul şi dezordinea inspirației, căci pe deasupra mai era şi poet!

– Oceni haraşo[7] dar tot ce se copiază la români vine din est, de la noi, de la ruşi. Greşeala asta nu poate fi dată în vileag!

Fedea, inițiatorul corului căuta talente, şi cum nu putea bate tot oraşul s-a adresat comitetului orăşenesc, care a pus în funcțiune cureaua de transmisie - sindicatul. Printre altele a fost chemată şi tov. Hannelore. După ce a participat la o şedință s-a lăsat convinsă de modul în care putea să-şi arate loialitatea față de noua orânduire. Proaspetele deportări, printre care fiecare avea rude, îi bântuiau memoria ca un bau-bau şi tinerei nu numai că îi plăcea, dar se pricepea să cânte. Preludiul legăturii lor amoroase a debutat la o serbare de unu mai. Coloana în marş s-a oprit în fața tribunei oficiale şi câta:

"Râde iară primăvara, peste cîmpuri, peste plai, Veselia umple țara, c-a venit Întîi de Mai! Muncitorii au pornit, şi-ntr-un glas s-au înfrățit"!

Fedea cu figura crâncenă de reprezentant al armatei cuceritoare şi Don Juan estic, iar Hanni cu zâmbetul romantic saxon pe buzele încă negustate de săruturile cuceritorilor. Bairam tovărăşesc, mici şi bere la discreție în Livada Poştei. Şi apoi dans la iarbă verde. În final Fedea cântă cu voce gravă de bariton cîte ceva din *песня война*[8].

"Между Землей и Небом - Война! И где бы ты не был, Что б ты не делал -Между Землей и Небом – Война"![9]

---

[6] frați în galerii şi puțuri (ger.)
[7] foarte bine (rus.)
[8] cântece de război
[9] printre pământuri şi nori

Apariția lui Hanni a revigorat talentul poetic al lui Fedea, care îi compunea catrenuri mâzgălite pe bilețele strecurate în poşeta lăsată la garderoba coriştilor, din demisolul casei de cultură, pe care numai dumnealui o deschidea înainte de plecare şi-o încuia după, fiind unicul posesor al cheii. Se iubeau sus pe pajiştile Tâmpei, ale cărei poteci în zilele de lucru duceau dorul turiştilor.

− Hanni, *prekrasnaia jenşcina*[10] mi-ai întinerit viața, mi-ai dat bucuria de a trăt. *Liubovi, liubovi … nicevo liubovi*[11].

Întâlnire şi la restaurantul gării la jumătate oră după repetiție, pentru că Hanni lua cursa locală spre Prejmer. Apoi au început să fie mai curajoşi şi plecau direct împreună.

− De mâine poți să te muți la mine. *Ich mag dich so sehr*[12]! Nu mai contează nici ce spun vecinii sau mătuşile, îl săruta repetat cu foc nestins Hanni.

Dar Prejmerul era la 30 km. şi cu toate că Fedea avea o Volgă[13] drumul de țară era stricat, de, ca după război!

− De ce nu vii la timp acasă? îl mustra Luise.

− Nu mă simt bine în cuibul vostru de reacționari! mustăcea Fedea.

− Aşa deci, parcă atunci când m-ai luat nu ştiai cu cine te combini!

− Niciodată nu este destul de târziu!

Într-o noaptea au descins securiştii. Socrul: “au venit după tine”!

Luise scoase un geamăt de femeie îngrozită, abia apucând să tragă un capot deasupra. Alături Fedea aprindea o țigară.

− Mă laşi pe mâna lor?

− Nu-i nimic, îmbracă-te şi du-te, acum nu pot face nimic, dar *mâine* vin şi te iau înapoi.

Mâine nu a mai venit pentru Luise, vila a naționalizat-o statul, iar foştii proprietari s-au mutat într-o cameră la demisol, care era destinată fostei menajere, poziționată exact vizavi de spălătorie. Parterul şi etajul, ca spații excedentare, au fost repartizate celor

---

[10] fată preafrumoasă
[11] iubire, … nimic iubire (rus.)
[12] te iubesc tare (ger.)
[13] automobil de fabricație sovietică de după al doilea război mondial

fără locuință. Printre ei şi Fedea, care ocupa apartamentul principal cu noua lui soție. De burjuia reacționară, pe deasupra şi nazista dracului, divorțase!

Spectacol omagial, ocazionat de trecerea a nu ştiu câți ani, de la înființarea P.M.R.[14] susținut de brigada artistică la sediul comitetului regional. Fedea a cântat la armonică şi-a dansat căzăceasca. În final între toți, ridicați în picioare pentru Internațională, ei doi cântau cu figuri profetice, ținându-se de mâini:

"Hai la lupta cea mare, *Rob cu rob să ne unim*, Internaționala prin noi s-o făurim"!

Desigur că iubirea poate încătuşa destinele oamenilor unindu-i într-o dulce robie în doi!

PROPAGANDIST POLITIC

Propaganda este vârful de lance al regimurilor totalitare, ce se înfige amenințător în cugetul fiecăruia, pentru a manipula mai târziu conştiința întregului. După al doilea război mondial, când pe rând bolşevismul şi nazismul au funcționat cu arma în mână, iată că, sosind perioada războiul rece, armele se odihneau, dar lupta ideologică dintre socialism şi imperialism se ascuțea. Şi cum socialismul era net superior, programând şi orânduirea următoare, iar „marea masă" a oamenilor de rând inconştienți, se impunea a dezbate cuvântările şi directivele partidului, transmise prin „portavocea" secretarului general, cuceririle socialismului în țară şi în lume şi actele de sabotaj ale imperialiştilor, care plini de

[14] Partidul Muncitoresc Român, precursor al P.C.R.

ură îşi trăiau agonia ultimelor clipe! În fiecare colectiv de muncă se *convocau* şedințe de informare politică conduse de un propagandist. Mulți erau virulenți, aproape maimuțe urlătoare, dar omul nostru, Condurache, pâinea lui dumnezeu, trebuia să joace un rol fie că i se potrivea sau nu, potrivit sarcinilor de partid. Şi pâinea unsă cu propagandă, prin interpretările d-lui, devenea un sandvici comestibil, care nu ne mai deranja ...

Prezența o făcea din priviri, zâmbind fețelor cunoscute. În primul rând luau loc secretara cu tabelul nominal al persoanelor pe foaia convocatorului şi, uneori, securistul institutului când nu avea altceva mai bun de făcut sau dorea să întărească prezența prin faptul că oamenii se simțeau supravegheați. Condurache aborda o mină destinsă şi începea cu un ton jovial:

− Tovarăşi colegi, vă cer mii de scuze, dar cum secretarul general al partidului a mai dat unele indicații, deosebit de prețioase, mie mi-a fost trasată sarcina de a vi le expune şi de a le prelucra împreună cu toată responsabilitatea! Şi continua molcom cu lumina directivelor etc...

Un râs lătrat din spate îl deranja pe Vâslan la culme. „Iacă apare un om bine simțit, care nu țipă ca dementii de activişti, şi Başcă ăsta cu ochelarii lui nu-şi vede obrazul gros ca şoricul şi strică toată atmosfera”. Ciudat nesimțit şi Başcă ăsta, proful de limba română, sau poate vorbitorul a făcut vreun dezacord sau vreo cacofonie, din pură nebăgare de seamă?!

− Poate colegii de română ar exterioriza entuziasmul înalt şi deplina aprobare cu nişte cuvinte mai meşteşugit alese, țin să îi asigur de toată admirația personală, dar eu o să mă exprim după putințele mele modeste, ce-mi stau la dispoziție pentru a vă informa, ş.c.l.

Dar Başcă îşi latra iarăşi de câteva ori râsul cât se poate de distinct: ha, ha, ha! O parte din auditoriu, inclusiv chiar securistiul Dumbravă, întoarse capul deranjat, dar lui Başcă nu-i păsa. Ştia d-lui ce ştia. Cu sora, prim secretară U.T.C.[15] la județ şi prietenă cu vicea, dispunea de-un scut care îl putea apăra de multe intrigi sau răzbunări politice.

[15] Uniunea Tineretului Comunist

– Ştim că lagărul imperialist nu ne lasă să trăim în pace, în frunte cu Stalele Unite, inițiatoarea Pactului nord-atlantic şi aderăm la condamnarea agresiunii împotriva capitalei Jamahiriei Arabe Libiene Populare şi Socialiste.

Şi Başcă, iarăşi, bum, bum, bum, imită explozia bombelor, bate ironic cu palmele în masă pentru a face zarvă mare şi se ridică neinvitat în picioare:

– Să permiteți ca în numele colectivului să mulțumesc tov. Condurache pentru documentata informare politică şi originalitatea prezentării. Ha,ha,ha!

....

Examen la socialism ştiințific, la care, repartizat de şeful de catedră, Vâslan îl asista pe Condurache. Sala plină de filoloage din anul trei, gătite şi machiate ca pentru spectacol, care se foiau şi aruncau priviri galeşe profesorilor. După strângerea lucrărilor scrise urma oralul. Asistentul căuta şi întindea lucrarea scrisă conferențiarului, care punea întrebări studentelor.

– O, tu frumusețe răpitoare, să-mi faci tocmai mie una ca asta!

– Dar ce v-am făcut, domnule profesor?

– M-ați tradus, m-ați copiat ca-n codru domn'şoară!

– Of, m-ați zăpăcit de tot, credeam că e ceva cu mult mai grav.

Sărutând mâna cu capul încă aplecat ridica privirea în sus şi întindea studentei promovate carnetul cu un gest patetic.

– Cu felicitări şi admirație nedisimulată!

Odată, după o partidă de holistică, Başcă îl invită pe mai tânărul asistent Vâslan la o cafea în biroul d-lui, dar acesta rezervat şi puțin precaut acceptă numai după mai multe rugăminți. „Băgărețul ăsta o să mă tragă de limbă, acum că ştie că am rude în America. Vrea să mă toarne la securitate!"

Dar Başcă îl şi turnase folosind numele de cod „Băcanul"cum că are sora fugită, omisese să scrie că de fapt prin căsătorie, în America, că e simpatizant al imperialiştilor şi denigrează orânduirea socialistă, plâgându-se de cozile la alimente. Acum dorea numai să salveze aparențele, cum că are relații amicale cu colegul din colectivul de engleză, pe care, fiind novice, chiar îl „ocrotea". Un om care socializa, se bucura de stima colegilor şi totodată ştia cum să se facă util partidului.

− Ia şi puțintel zahăr şi amestecă bine! Condurache ăsta, ce bufle, câte servicii nu i-am făcut, doar am fost colegi la liceul Goga. În viața lui intimă, cum nu se pricepea la femei, a făcut numai gafe.

− Dar studentele, cu ele dl conferențioar se poartă ca un adevărat cozeur!

− Conferențiar se prea poate, dar nu donjuan. Specialitatea dlui coleg femeile trecute. Vei să-ți spun cum şi-a luat doctoratul? Ca student a fost amantul unei dre bătrâne, urâtă foc, de speria chiar şi pe dracul! Să-l mai aibă în pat l-a primit la doctorat, unde l-a şi ținut mult, că l-a luat abia peste zece ani! Vine titular la liceu şi cum era de la țară, găseşte gazdă la o femeie cu peste zece ani mai în vârstă şi cu-o fetiță la grădiniță. După un an hop că se însoară! Am fugit la gazdă cu Gigi, colegul de sport, şi pe motiv că-i internat în spital i-am făcut bagajul şi l-am dus la căminul elevilor.

− Şi-a locuit cu elevii în cameră?

− Da de unde, aveam două camere de oaspeți, a stat la două paturi cu un pedagog. Dar, n-a rezistat mult, s-a întors la băbuța lui! După un timp cu invitațiile prin şcoală, că se însoară din nou. L-am cherchelit, vezi doamne ca să-şi facă curaj la sfatul popular, apoi l-am dus iarăşi la cămin şi pedagogul l-a păzit până a adormit în costumul de ginerică. Matroana cu fetița de mână pe la şcoală, că unde-i soțul, de ce nu vine la cunuie?

− Dar acum cu cine este căsătorit?

− Tot cu prima cerută, din nou la ea, şi în ziua cununiei l-a încuiat de nu a mai plecat de acasă, dar nici noi nu am fost la starea civilă. Ne-am dus câțiva colegi la petrecerea de la restaurant, să-i dăm un cadou. N-aveam cum să-l mai opăcim, era a treia oară, la o adică!

− Îmi place, e un om tare bun! Şi calitate rară, ştie cum să ne distreaze cu informările politice!

− Cine, Condurache? Propagandist mai puțin, dar bufle mare de tot! Vezi să nu-i calci pe urme cumva! îl privi Başcă cârcotaş pe tânărul asistent prin lentilele groase prinse în rame negre de plastic.

GĂRZI PATRIOTICE

Literatura de popularizare a ştiinţei abunda în broşuri de buzunar despre cei trei R. Cum datoriiile în valută trebuiau plătite "*pentru a elibera economia naţională de hegemonia imperialistă*" importurile fuseseră interzise şi toate reperele trebuiau asimilate în ţară. Independenţa economică, iată un vis sublim pentru o ţară prea mică pentru ambiţiile conducătorilor. Întoarcerea din vizitele făcute în ţările "*pr'etine*" ale Asiei, unde mulţimile ordonate şi uniforme fluturau cu frenezie steguleţe, le provocau o reverie urmată de măsuri eficiente: "*di ci-é nu poa-té fi-í la noi chî la ei? Ai vă-zút cúm ni-é pro-slăv-iaú*"? "*Tre-bă organi-za-tă, las pă mi-nié*"! Şi tovarăşa convoca o şedinţă la care instruia activul de partid. Articolele de fond din Scânteia trâmbiţau rezultatele vizitei la cel mai înalt nivel şi se încheiau stereotip cu lozinci: "Trăiască prietenia de nezdruncinat dintre …", articole preluate întocmai şi pe primele pagini ale ziarelor locale. Aşa a fost "elaborată" şi doctrina "apărării patriei de către întregul popor", o contribuţie inestimabilă a tovarăşului la dezvoltarea multilaterală a "*cio-cia-lis-mu-luí şi ed-fica-réa comunis-mú'lúi*" etc… Regulamentul gărzilor patriotice elaborat pe capitole era deosebit de stufos, dar fiecare bărbat primise uniformă cu bonetă, centură cu pafta, mască de gaze cu filtru şi o geantă cu trusă de substanţe active a căror contravaloare le-a fost reţinută timp de trei luni din salar. În structură existau comandamentul central, judeţene şi municipale.

O zi de început de vară în oraşul transilvan B, când sirenele au început să sune la început scurt pentru avertizare şi apoi prelung, înfricoşător. Echipaje ale miliţiei se deplasau în viteză pe străzi avertizând maşinile să oprească, iar populaţia să se adăpostească, mai mult pe acasă, căci adăposturile din timpul războiului nu mai erau active. Gărzile au primit ordin să se adune pe platformele

uzinale. S-au îmbarcat în camioane şi au plecat în întâmpinarea desantului aerian, prin care inamicul imperialist urma să ocupe oraşul. Au debarcat la poligon, unde aveau şedinţă de trageri. Tov. Relu, deşi avea armata făcută şi era locotenent major în rezervă, urma să tragă cu AKM[16]-ul ca toţi ceilalţi. Se împarte muniţie de război, cinci gloanţe de fiecare, trei foc cu foc şi două pe automat. Culcat! Se întind pe foile de cort, fixează arma, ţintesc în lung prin orificiul cătării şi gloanţele scurmă praful în dealul din spatele ţintelor. "Pluton, gaze!" La terminarea tragerii, târâş, cu masca pe faţă, de la punctul de tragere până la ţinte.

Reajung transpiraţi, murdari de praf şi noroi la fabrică după terminarea programului. Se duc la o bere… Relu, oltean mai vorbăreţ din fire cu doi colegi din secţia sculărie la masă.

− De ce nu ne dau echipament cazon? Mi-am belit pantofii aproape noi prin praful şi pietrele din poligon, se simte nedreptăţit Relu.

− Se zice julit nu belit, măi juvete! latră Levente.

− Dacă tu-mi zici juvete, iacă-ţi zic şi eu bozgor, punctă Relu.

− Staţi puţintel, cum suntem toţi colegi nu se face să ne jignim. Suntem la o berică, deci trebuie să domnească buna dispoziţie.

− Ce *domnească*, nea Nicu a desfiinţat de mult domnii şi …

− Domniţele!

− Nu, măi, domniile…

− Ce contează, zice Levente, juvete ţine cont că eu , *ţine bine minte, sculer-matriţer*, am de lucru şi fac calitate. Calitate, măi, nu-s numa' *pălătuş,* ca tine.

− Şi ce dacă-s lăcătuş, am categoria patru şi ţine cont cinci e cea mai de sus. Nu permit să mă ofenseze un bozgor ca tine! Ce cauţi tu la *Sighiu* şi cine te-a adus aici?!

− Da, tu din Vâlcea, muie!

− Da' tu din Reghin, şogor!

− Dragilor, suntem colegi de atelier, nu vă ofensaţi. Ce rost are să vă faceţi sânge rău, când toţi sunteam în aceeaşi oală? Încerc să destind atmosfera.

[16] armă de origine sovietică din dotarea trupelor Tratatului de la Varşovia

− Păi mie, când se ia de mine ciumetele ăsta de pălătuş mi se îngroaşă sângele în vine. Ce mai tupeu?! îşi mângâie Levente vârfurile mustăţii, ascuţite şi răsucite stil Franz Ioséf.

− Da ce eu nu am voie? se agită Relu, ca o zvârlugă pe scaun.

− Ho, ho, ho râse sonor Levente. Noi facem depăşire de plan şi tu strigi de răsună atelierul: “vai, muică, ce mă plictisesc!”

− Dacă nu e organizare bună şi timp de patru ore nu am avut nimic de lucru? îşi ridică Relu şezutul de pe scaun cu antebraţele încă sprijinite de masă.

− Dragi tovi, rogu-vă frumos, haideţi să mai comandăm un rând, zic foarte blând.

− Apăi, ai plâns că s-au întrunit să te dea afară! A auzit tot atelierul răgetele tale, îl mustră Levente.

− Martor mi-eşti, uite-l aici de faţă! arată Relu spre mine. Au făcut şedinţă: şeful de atelier, secretarul de partid şi sindicatul cum că eu eram de vină că nu am cerut de lucru, nu ei că nu mi-au dat.

− Mda, a fost o porcărie! I-au reţinut 30% din salar pe o lună cu toate că planul era deja depăşit! conchid.

− Depăşit pe hârtie… rânji Levente.

− Directive de sus, frate, nu pleca de la noi, asta era practica peste tot în sistem. Primeam indicaţii de sus cu cât trebuia să plusăm. Se minţea peste tot aşa că nu se face să ne acuzăm unii pe alţii.

− Mda, fain sistem mitoman! Şi pe mine să mă radă, că m-am scăpat odată şi-am fluierat în biserică! strânse cu amărăciune buzele Relu şi le muie în dâra de sare de pe marginea halbei.

− Voi, ţine-ţi cont, ca sculer matriţer Levente nu face din rahat bici! La matriţe trebuie oţeluri înalt aliate, altfel nu poţi face producţie!

− Păi dacă *aşa s-a călit oţelul*, acum putem cânta să vezi *cum aliem oţelul*!

− Şi cei trei R, avertiză cu-o mină savantă Levente pe ceilalţi doi colegi.

− Redu consumurille de energie, ridică Relu halba sus.

− Redu şi reutilizează rebuturile, ridică Levente sus halba pe jumătate goală.

− Reciclează şpanul după aşchiere, adaug eu cu halba cam pe jumătate plină.

Ciocnirăm tustrei, băurăm până la fund şi părăsirăm localul fără a mai aştepta chelnărul, căci am achitat consumația înainte de turul doi.

La instrucția următoare a gărzilor patriotice camionul cu prelată kaki opreşte pe un drum de exploatare agricolă brăzdat de şanțuri cu glod uscat pe margine, care mai păstra amprenta anvelopelor. Alături zăcea parcat alt camion, iar din desimea porumbului strigătele unor tineri. Brigadiera, o femeie voinică avînd la brâu un şorț odată bleumarin, dar decolorat de soare şi îmbâcsit de praf, le repartiză recolta de sfeclă de zahăr.

− Daşi-ne unelte, solicită Relu.

− Ce unelte, o rupeți cu mâna. O prindeți de îmbucarea frunzelor cu bulbul şi-o trageți cu rădăcini afară. Apoi îi forfecați fruzele cu ambele mâini şi le adunați grămadă.

− Cum grămadă? mă mir eu.

− Le faceți voi, din loc în loc cam la patru metri, atât cât puteți arunca.

− Şi frunzele, dacă nu se lasă? intră în detalii Levente.

− O să vină alții cu cuțite să le curețe! Pentru voi e de ajuns culesul.

− Dar în buruiana asta mare, cum o să le vedem?

− Iacă cum!

Brigadiera intră în loc şi culcând pălămida cu ghetele, dezgoli un bulb, îl trase afară din pământ, îi răsuci frunzele rupându-le în parte şi-i face vânt alături.

− Uitați-vă, aici e prima grămadă, ne lămuri.

Inflorescențe uscate cu semințe de pălămidă ne zgâriau pe obraji. În timp ce trăgeam de pletele uscate ale sfeclelor pentru a scoate căpățâna din pămînt, soarele urca spre nămiază. Am luat pauză de prânz în răzorul de la marginea tarlalei, unde câteva sălcii ofereau umbră.

Într-un târziu au apărut elevii, unii cu câte doi ştiuleți pe piept având pănuşile înnodate după gât. O elevă mai precoce strigă provocator:

− Tovarăşa, Costi dintr-a-unşpea a ascuns un ştiulete de porumb în buzunar la pantaloni.

− Ba de cucuruz, pârâcioaso, nu se zice porumb, țipă elevul interpelat, cu buzunarul umflat.

− Copii, nu vă prostiți, am venit aici să facem treabă nu să ne ținem de şotii, îi admonestează profesoara.

− Păi tocmai de-aia am ascuns ştiuletele ăsta, e mare şi tare, aşa cum le place fetelor! țipă teribilist Costi.

Rîsete, hohote şi vacarm din grupul băieților. Fetele îi privesc cu colțurile gurilor schițate a dispreț.

Relu s-a orientat spre marginea tarlalei pentru a mai schimba o vorbă cu profesoara. Mai întreba, mai glumea. Dumneaei destul de rezervată îi oferea profilul fin, păr şaten deschis, nas cârn, ochi uşor migdalați, fără a se îndepărta. Asculta numai coversația, dar nu se angrena în răspunsuri. Doar un clătinat de cap îndoelnic, un mdaa… când aprobator, când surprins şi puful de pe ceafă tremurând uşor sub şficuirea vântului.

După răsturnarea dictaturii comuniste prin nouăzeci şi ... dl Relu a reîntâlnit profesoara, fosta secretară de U.T.C, la inspectoratul județean pentru protecția mediului. Amintirile tinereții le reveneau ca un parfum de liliac în primăvara târzie.

− La C.A.P[17]-uri erau recolte bogate. România încă mai era grânarul Europei, dumneaei.

− Săteni au rămas puțini, nu avea cine să le strângă! Relu.

− Majoritatea muncitori angajați în uzine la oraşe, iar tinerii la şcoală. De aceea ne aduceau la cules, explică plină de propria-i seriozitate femeia. Măcar atunci era terenul agricol cultivat.

− Dar proprietatea privată stă la baza economiei de piață. Pământul nu trebuia luat de la oameni, colectivizarea a fost un şablon sovietic.

− Ce folos că acum e dat înapoi şi terenul zace necultivat. S-au tăiat livezi, vii, se exportă lemnul cu vagoanele, peste tot e debandadă şi se fură ca-n codru!

− Bine, dar de ce să se fure, numai exstă nici-o pază, asta e datoria guvernului, a internelor! Democrație nu-i, dar debandadă da!

− Chiar credeți? Nu vă supărați, nu din răutate vă contrazic. O să-mi dați mai târziu dreptate. Comunismul nu-i deloc o doctrină

[17] Cooperativa Agricolă de Producție

rea, înainte a fost pentru mulți mai bine decât acum. Toți oamenii erau egali şi legea se respecta! Acum fuga după avere ne-a divizat.

− Şi-atunci ce să facem? Să mai aplicăm doctrina asta încă odată?

− Nici chiar aşa! Dar pot băga mâna în foc, că aşa cum a fost socialismul la noi, de fapt nici n-a existat pentru că nu s-a aplicat bine!

− Şi după aceiaşi rețetă în Romania nu se face nici democrație!

Deşi nu sunt pentru egalitarism mi-am dat seama că o societate plină de inechitățí e greu de suportat, mai ales când găguțele dau sfaturi şi fac reforme inaplicabile, doar pentru că trăiesc pe spinarea celor ce muncesc şi n-au voie să gândească! Vorba unui bătrân din obştea patrarhală: “Măi copile, acum a ajuns capul c... şi c… cap”!

LA DISCOTECĂ

Discotecă în complexul studențeasc timişorean. La vremea respectivă cânta Phoenix. Să am iar anii tinereții şi mintea mea de-acum. Canarul, Hei tramvai[18] ... Teribil! Cumplit dom’le!! Ce frumos era să fii tânăr şi *bichér*. Raul era îndrăgostit de Smaralda, o jună studentă brunețică, zglobie, de-o frumusețe răpitoare. Numai că Smaralda atrăgea prea mult privirile şi uneori chiar le încuraja. De, inocența adolescentei, care se vrea admirată de toată lumea. Şi lumea, nu avea în totalitatea ei, pe atunci ca şi acum, intenții tocmai curate; aşa cum era sufletul lor, când ordinea era ordine, respectul respect şi orişicare dintre dumnealor s-ar fi disprețuit enorm să copieze.

− Cum stai cu *doxa*?

[18] Melodii ale formației Phoenix

− Aşa şi aşa, electronica nu-i tocmai uşoară, dar încă fac faţă.

− Dar eu la chimie organică, simt că îmi fierbe capul. M-am gândit că ...

− Am mai vorbit despre asta, de acord cu sintezele. Recapitulezi de pe ele, dar nu le foloseşti la examen. Să nu copiezi!

− Dar dacă pic? Ţie ţi-e uşor să vorbeşti, dar ce mă fac eu fără bursă?

− Fără bursă? O să trăim din bursa mea.

− Nu vreau să mă îndatorez!

Dansau twist, ridicînd genunchii la piept, cu coapsele flexate, cînd un african se intercală între Raul şi fată.

− Amice, fă-te mai încolo ...

Străinul nimic ...

− Suntem în doi ...

Străinul surd ...

− Dă-mi voie ...

Intrusul indifernt întoarse spatele.

Se proţăpi în faţa fetei, apoi o luă posesiv în braţe la tangou şi-i puse o mână pe fund. Raul sări şi trase o talpă peste mîna de pe fesă, dar primi din spate un şut în fund şi când s-a întors un cap cu cârlionţi de caracul în gură, ceea ce-l făcu să cadă pe mozaicul parterului. „M-am pus rău cu negrii” îşi dădu seama pipăind buza crăpată şi dinţii încă întregi, în gingiile sângerânde.

Printre dansatorii în cerc sau perechi s-a deplasat în zig-zag la intrare unde stăteau de pază Popică şi Gelu. Popică era coleg de cameră cu Raul şi pilier la echipa locală „Universitatea”.

− Fata nu ţi-o răpesc, că nu pot ieşi decât pe la noi. Dar nu ne putem băga să-i batem că ne exmatriculează. Ştii incidentul de la medicină, doar ne-a avertizat la U.T.C. Sunt invitaţii statului, care susţine mişcarea de eliberare *anticolonialistă* ...

− *Şi antiimperialistă,* adăugă Gelu. În fine ia-ţi fata şi te cară, până îi reţinem la poartă, ca să nu te urmărească în complex. E noapte şi cine ştie ce vă fac printre blocuri!

Între timp căminul a fost zguduit de alt eveniment senzaţional, achiziţionarea unui papagal. Când Şpiţă, s-a dat jos din pat, de pe etajera de cărţi o pasăre roşie cârâi.

− Cine-o pus cioara asta aici?

− Nu-i cioară, ce, tu ai văzut ciori roşii? E papagal!

− De unde papagal la noi?
− L-am cumpărat de la africani pe un cartuş de Kent.
− Un cartuş de Kent, zici, mai bine îl țineai pentru noi!
Papagalul îşi scutură penele ude împrăştiind stropi de tuş roşu pe cărți şi pe pereți.
În altă zi, Raul se întorcea de la bibliotecă şi prin gardul din plasă al ştrandului termal văzu spatele lat al lui Popică, care dansa lasciv cu o tipă mignonă. Înainte de crăpatul zorilor îl trezi lumina plafonierei.
− Unde ai umblat zi şi nopte *guştere*? mormăi cu pleoape grele Raul spre Popică − față lată.
− Păi, mi-am făcut o prietenă, e barmaniță la ştrandul termal. Şi-am fost cu Zița, aşa-i zice tipei, în Parcul Rozelor pe-o bancă.
− Nemâncat?
− M-a pus la regim antrenoru', nea Sică, cică-s prea încet, de gras ce sunt!
− Dar ce tot cauți matale prin buzunare de mă trezeşti cu noapte-n cap?
− Bă, *şchețule*, n-ai o țigare?
− De unde, doar ştii că nu fumez!
− Şi eu am avut un pachet întreg …
− Cum ai avut? Dacă le-ai fumat, de ce mai cauți … ?
− Le-am rupt şi le-am aruncat sub bancă. Cum mă ştii, doar mi-s oltean, mă vezi tu să fac amor în aer liber pe bani? Da' după, ca orice om, hai să tragem o pipă. Boarfa, de colo: "ia şi tu că eşti student pârlit pachetul tot, că şi aşa e deschis". Mi s-a urcat sîngele-n cap, ştii doar că am mândrie. Nu permit nimănui să ofenseze studențimea.
− Ş-acum???
− Plec să caut pachetul sub bancă, poate-l mai găsesc. E devreme, lumea încă nu s-a trezit să plece la servici.
În altă zi Raul se duce la Condei să-i scrie tehnic cartuşul la proiectul de an. Abdullah citea în şezut la birou. Purta fes şi o tunică albă completă cu deschizătură mică la gât, cum se purtau cămăşile de noapte mai demult pe la noi. Condei cere ceva în schimb:
− Servici contra servici! Pui rachetă în broască.
− Bine Condei, dar cine să mi-o dea.

– N-ai probleme, mă descurc eu.
– Da' ce rău ți-a mai făcut şi Abdullah?
– De cinci ori pe zi rugăciune, de două ori noaptea, când cântă numai cocoşii.
– Nu ne pârăşte?
– Nu ne pâreşte, că-i din vina lui.
Condei îi dă racheta, Raul se duce, o vâră în gaura cheii, Zorică – fabricantul o aprinde şi fug amândoi tropotind la toaletă. După cinci minute Raul se întoarce pentru a-şi lua desenul. În cameră fum să-l tai cu cuțitul, deşi geamul era deschis pentru aerisire.
– Abdullah, de ce fumezi în cameră, e interzis. Te pârăm la administrația căminului şi te dă afară.
– Dar eu nu fumat, doar tu văzut!
– Văzut, dar e şi el, coleg cu mine, e martor.
– Ce vrai?
– Fă rugăciunile noaptea, în sala de mese, nu mai aprinde lumina în cameră.
– Dar acolo mai joacă vinerea şi poker!
– Când nu joacă, că-i gol, suflă vântul băiete!
Pe stradă Raul avu de înfruntat rânjetul alb şi ochii bulbucați ai altor trei africani. Se întorcea după prânz de la cantină. Ziuă de sesiune, de iarnă memorabilă, căci o tipă în furou a urcat până la împinge tava, unde, în lățimea sălii de mese, a fost întâmpinată cu rânjete şi urale. Aiurită, se uita împrejur, ignorând că unele fete arătau cu degetul spre trupul ei. Într-un târziu una s-a ridicat, a fugit de la masă şi i-a acoperit trupul c-un pulovăr, conducând-o ocrotitor cu brațul după umeri la garderoba de jos unde îşi lăsase paltonul.
– Încă una care a luat-o razna în sesiune, constată Smaralda.
– Până acum e al treilea caz în complex, se îngrijoră Raul.
Studentul indigen pe jos, străinii într-un Mercedes negru fumau Kenturi cu filtru lung. L-au claxonat şi au tras jumătate pe trotuar, blocându-i calea.
– Eu am ceva de zis la tine, croncăni plin de importață unul, îți luăm gagica. Să nu te mai prind cu ea.
– Hai, urcă în spate, deschise portiera altul, să ne înțelegem. Cât vrei să o dai?
– Stați puțin, la noi tipele nu sunt de vânzare!

– Aha, zici tu că nu… sări al treilea şi-i trase un picior în burtă.

Mai câştigă, drept amintire, o droaie de pumni în faţă şi după ce căzu pe asfalt o serie răpăită de şpiţuri în coaste. Popică şi Şpiţă l-au dus la spital. Ieşi cu faţa tumefiată de lovituri, trei copci pentru arcada dreaptă spartă şi un bandaj tip corset pentru o coastă fisurată.

– Şcheţ paradit, zici c-ai fi oşan?

– Da, din comuna Mara.

– Uite, ieri am văzut nişte muncitori cu portul vostru la şantier lucrând la blocurile de lângă bazinul termal, hai, caută-i poate te scapă ei din belea. Ne-am băga şi noi, dar tu ştii că nu se poate!

Raul înşfăcă clopul de pe raftul de sus al etajerei şi plecă. Mocirlă împrejur, blocurile din prefabricate, dar voci înăuntru, semn că se lucra. Turnau treptele şi făcuseră un foc din resturile de scânduri de la cofraj, să fie mai cald.

– *Noá, mă unú de-al nost*!

– Da' rău ai mai *căst'* măi ficior de ţi-ai *pocit aşé* faţa.

– N-am *căst îs* student.

– Student, *de unié* student.

– Din Mara.

– Da *ţâpuri* şti?

– *Ba ghini*, că nu!

La pauza de prânz au tras o duşcă de horincă şi s-au pus pe cântat din frunză şi jucat: "*haida hai şî iară hai… că n-om méré noi în rai*" …

Într-o seară un grup de bărbaţi cu clopuri pe cap se tot învârteau în jurul unui Mercedes negru corb c-un luciu de-ţi lua ochii, cu toate că străzile şi trotuarele complexului studenţesc erau pline de praf din cauza delăsării angajaţilor de la salubritate. Către portar:

– Ştii cin' are *maşâna asta faină*.

– Studenţii străini din cămin. Aveţi treabă cu ei?

– La ce camere stau?

– Nu-i voie să intraţi. Dar, dacă vreţi, pot să trimit să-i cheme jos.

– *Adă-i*!

– Pe care să-l chem, nu le ştiţi numele, pentru că sunt mai mulţi?

– Mai mulț’ zici *há*?! Şi două clopuri l-au luat pe portar de subsioară.

Cei doi au rămas şogori la intrare şi alți patru au luat camerele la scotocit de la parter în sus. Bubuituri şi țipete şi din când în când: “*Ní* la el, *noá ní* la el, țâne-l să-i mai bag câteva, nu-l lăsa să sară!”

……………………………………………………………………….

Din cuvântarea rectorului:

“din acest incident regretabil mulți oaspeți de-ai noştri, studenți africani, au ajuns la spital făcând de ruşine bunul renume al patriei noastre socialiste şi tradiționala ospitalitate românească … totuşi un amănunt mă face să cred că agresorii nu au fost studenți, toți purtau clopuri oşeneşti pe cap, după cum a relatat portarul…. În fine ancheta o va conduce miliția şi securitatea, fiind vorba de străini”…

....

– Ce ți-am spus eu să scapi de clop, nu stă mai bine acolo deasupra raftului cu băuturi de la bar …

Popică zâmbi larg şi puțin strâmb datorită feței asimetrice de rugbist. Serveau café frappé la pai şi priveau cu nostalgie clopul atârnat chiar deasupra unei sticle de coniac Miorița. Gestionara îl primise de la Zița şi-l afişase ca mascotă, după ce misterioasa mardeală a fost criticată cu vehemență de presa locală, unde se căutau martori pentru a identifica făptaşii.

Mercedesul negru a dispărut din complexul studențesc şi rectorul a suportat critici dure de la minister pentru că transferurile afectau fondurile valutare, de care patria nostră socialistă avea atâta nevoie.

……………………………………………………………………….

Dar iată cum îşi anunță schimbarea adresei Omar într-o scrisoare trimisă în Africa (cf. traducerii): ”totul mergea bine, aveam burse, am cumpărat maşină şi au venit şi gagici, ajungea un mic cadou de la shop: parfumuri, țigări străine … Viață de bei, la toți frică de noi … până ce nu ştiu cum de unde a venit un trib cu pălăriuțe mici. Tribu’ ăsta n-are arme, doar cu brațele ne-au făcut praf; la noi au intrat prin uşă şi lui Aziz i-au dat cu scaunu’n cap, eu crezut că scap sub pat, dar m-au tras afară de-un picior şi au sărit cu cizmele pe mine, țâuind şi groaznic era că nu ziceau

nimic, numai noi țipam, iar ăia țâuiau ascuțit. Noi tot ne-am reparat mai repede, dar săracu Hassan, cum locuia la etajul doi a trebuit sărit pe geam … plecat cu picior în ghips cu cârjă. Abia a putut urca la maşină. Zic tuturor: frați africani, de unde veniți, feriți de tribu' ăla cu pălării mici. Dat dracu' de tot!"

TELEVIZORU'

Sala de cultură a căminului studențesc, unde pe vremea lui nea Nicu era montat un singur televizor, a fost adesea scena unor evenimente ieşite din comun. Aici la derbiul Rapid – Steaua, Popică l-a pingelit bine pe Şchiopu, încât nu a mai venit la miuță două săptămâni! Tot aici se primeau vizitele, ocazie cu care Adăneasei l-a altoit cu umbrela pe Pisicu, care a făcut greşeala de a insinua că ar fi avut relații intime cu ea, la insistențele Braniciului. Braniciu fiind dintr-un sat vecin nu putea intra în grațiile Adănesei, cum că era un pârlit şi gură spartă!

Pe palierul geamurilor studenții îşi țineau borcanele cu mâncare. Două chivuțe pe gazonul dintre două căminuri:

− Aruncă domnişorule ceva de haleală!

− *Televizorú! Televizorú*! replicau studenții din ani mici de la etajele superioare.

− Tu aia mai tânără arată ce bucă roz ai!

Se aud multe strigăte entuziaste de încurajare.

Chivuțele ridicau fustele şi arătau dosurile goale la cei din ultimul an de la parter. Pe drum una către cealaltă:

− Fă, proşti îs şi rumânii ăştia de-ți dau de mâncare, dacă le arăți c...'!

În Parcul Rozelor altă haştoriță vrea să vândă un inel.

− E de aur junilor, uite ce gros e şi ce luceşte!

− Da' are marcaj? sughiță fata cu ochii aprinşi de mărimea şi luciul ghiului.

− Are, uită ici, pe dos! îl întoarce vânzătoarea.

– Nu-l vreau pe ăsta, dă-l mai bine pe ăla mic, de pe inelarul tău.
– Îi amintire de familie, nu-i de vânzare. Pe ochii mei că-i de aur, să *orbesc de vă mint*! Să-mi ia dumnezău lumina ochilor.
– Nu-l luăm tanti că tu ne minți. Îi fals nu-i niciun aur!
– Dar dac-ar fi, ce mai ziceți atunci? La banii ăştia! *Balşoi ghişeft*!

VREMURI NOI cu fruntea încrețită

Prin anii 1950 în plină criză, izbucnită după război, purtam haine vechi şi răbdam de foame. Tata galopa pe bicicleta, la care remorcase un mic cărucior cu două roți, până la bunici la țară de unde aducea de-ale gurii. Slavă domnului, agricultura nu fusese încă colectivizată. Fratele lui, mai inventiv, se apucase de fabricat săpun. Numai că, vedeți, inițiativa particulară era prohibită în anii revoluției bolşevice din țară, atunci când se edifica proprietatea socialistă asupra mijloacelor de producție. Istoric vorbind, primul săpun s-a obținut întâmplător, când se frigea carnea desupra unui foc de lemne şi a picurat grăsimea pe cenuşa alcalină. Unchiul vroia să fabrice nu numai pentru nevoi proprii, ci la scară de mică industrie. De la dumnealui, că era chimist, am aflat că săpunurile se obțin prin reacții ale grăsimilor, precum seul, cu o substanță alcalină ca soda caustică. Procesul chimic se numeşte saponificare, nu „săpuneală”, despre care vom avea ocazia să vorbim mai târziu. Cum fabricile au fost naționalizate în ‘48, dumnealui trebuia să se aprovizioneze de la sectorul de stat. Sectorul de stat, aflat în proprietatea întregului popor, nu vindea la particulari, adică întregului popor la rang de unitate. Da, fie vremea cît de rea, românul s-o descurca! Şoferii care asigurau transportul pentru fabrica locală Stela, făcând un mic ocol se abăteau pe la țară şi descărcau oarece sodă caustică în cîțiva saci,

pe care unchiul Emil îi ascundea în dosul şurii. Seu de oaie putea procura din belşug de la ciobanii din sat. Saponificarea o făcea în grajdul betonat pentru animale mari, care dispăruseră rechiziționate de întovărăşire. De, lozinca atotputernică: “Avutul nostru e al tuturor, dar avutul tuturor nu mai e şi al nostru.” Grajdul era acum cazangerie, iar drumul pişalăului îl luau reziduurile de fabricație. Produsele de 100 pînă la 200 g. erau împachetate în foi de ziar de la cotidianele Scânteia şi desfăcute la piața liberă. Chestiunea este că pe vremea aceea oamenii mai aveau încredere unul în celălalt, delațiunea şi arestările în masă încă nu se dezlănțuiseră. Se zice că ăia de la N.K.V.D. i-au instruit pe securiştii români că lupta cu duşmanul de clasă cere lovituri clare şi brutale. Atunci şeful securității române a decretat: “Vrem acțiuni concrete, pentru ca duşmanii noii orînduiri să fie băgați la răcoare! Numai aşa se vor teme, numai aşa le vom inspira frica! Trebuie să realizăm un deținut politic de fiecare familie de reacționar, fie el comerciant, industriaş, chiabur, țăran mijlocaş sau intelectual!”

În desfacerea săpunului privat, produs de unchi, nu aveam controlul calității şi nici ambalaj strălucior, cum se face azi. Cu toate acestea mirosea mai frumos şi curăța mai bine decât popularul Cheia, care pe atunci se vindea în alimentare; al unchiului alături de legume, brânzeturi, lapte, ouă, țuică şi slănină la piața liberă de către țărani. Nu vreau să învinuiesc pe nimeni de trădare, dar lumea mai şuşotea, pe sub colțuri de broboadă, cum făceau mai ales țărăncile ...

Într-un miez de noapte două paltoane lungi din piele neagră, cu chipiuri deasupra, având pistoalele trase, l-au ridicat pe unchiul de la oraş, l-au condus la țară cu-o Volgă, de lătrau câinii în tot satul, au luat ca probă un sac cu materie primă şi au vărsat ambele obiecte în beciul Securității. Anchetă cu bătaia de toate zilele şi procesul unde a apărut cu părul vâlvoi şi fața smotocită, îmbrăcat deja în haine vărgate. Avocatul apărării, numit din oficiu, a spus că soda s-a pierut în timpul transportului, iar unchiul are vina c-a ținut-o ascunsă şi nu s-a dus să o predea autorităților statului. Procurorul, unul cu o mustață tip I.C.Frimu, a combătut cu virulență.

“Acum cînd proprietatea socialistă învinge peste tot banditul ăsta fără servici, dornic de înavuțire, ficior de chiabur, căsătorit cu fiică de popă chiabur, nu se dezice de apucături retrograde, fire-ar neamul lor al dracului, la toți chiaburii, că vreau să ne aducă înapoi în regimul de exploatare burghez. Furt din avutul statului plus comerț ilicit, şapte ani muncă silnică şi confiscarea averii”.

Judecătorul: “Inculplat, ai ceva de zis în apărarea ta!?”

Unchiul: “Au fost numai cîțiva saci, care costă numai câțiva poli, cum o să iau pentru aşa ceva şapte ani?”

Dar judecătorul dă sentința identică cu verdictul procurorului şi unchiul Emil este luat pe sus de milițieni. Unchiul Emil a făcut numai jumătate din pedeapsă şi a revenit cumințit în *lagărul socialist*.

− Băi, frate dragă, cum ți-a fost în puşcărie, că mamei îi era frică că nu o mai găseşti în viață?

− Lucule, mă ştii om liniştit, dacă unul înjura eu tăceam, dacă mă împingea mă dădeam la o parte şi uite aşa m-am ferit de conflicte. Ceva tot am făcut acolo, la pârnaie, am reuşit de *m-am pus la punct cu somnul*!

NATURĂ MOARTĂ cu frații “Petreuş”

Poetul privea cu greață sfioasă ligheanul de plastic roşu în care sticleau solzii şi ochii ultimilor stavrizi, dezghețați şi recongelați a nu ştiu câta oară. În rest numai vânzătoarele în magazin − nişte femei relativ dolofane cu înaintări prestigioase, strânse în halate albe încheiate în față, cu şorțuri numai de la talie în jos.

− Altceva nu aveți!

Pentru că scrisul de dimineață l-a reținut în casă, uitase de criză şi a ieşit la cumpărături numai spre prânz.

– Ce se vede! i-a răspuns una mică sprijinită cu spatele de rafturile goale şi s-au pus tustrele complice pe râs.

– Dar pâine!

– Trebuie cartelă!

Poetul căută într-un buzunar la piept şi scoase cartela. Luă o pâine, dar vânzătoarea tăie două bonuri.

– De ce-ați tăiat vă rog două?

– Bonu vechi nu mai e valabil! replică tăios vânzătoarea jucând cuțitul pe grătarul de lemn cu zgomot.

Poetul bagă pâinea într-o pungă de plastic şi pleacă.

– Ce zăpăcit! zise una.

– Îi bou sadea, adaugă a doua.

– Am şi eu o nebună de-asta la scara B. Iese şi citeşte pe bancă, lângă suportul de covoare. O lăsat-o şi soțul. Citeşte versuri, nebună de legat, tu soro!

Poetul se întoarse şi din prag cercetează prin lentilele groase magazinul gol.

– Aveți *frații Petreuş*[19]? se miră entuziasmat.

– Avem tacâmuri, dar nu sunt tocmai proaspete. Congelat, decongelat… Doriți?

– Unul, nu le iau pentru mine, țin un *tecăl* în casă.

– La *țucăli* nu dăm!

– Bine, dar şi un câine mănâncă ceva, chiar dacă e şoricar.

– Domnu dacă vrei să hrăneşti şoareci e problema matale. Şi nu amesteca asta cu câinii!

– Sfatul meu e să iei şoricioaică de la metalo-chimice!

– Nu, stimate tovarăşe, iau tacâmurile pentru mine. Dacă sunt şoareci şi din neatenție le ciupesc asta e numai vina mea. Dar, îmi dau cuvântul de onoare, că le iau numai pentru mine!

– Bine, tovule; ia punga asta că-i mai bună. Doi lei cincizeci.

– Să nu vii să le returnezi, că nu le mai primim, strigă tare cea mai dolofană, când poetul era gata-gata să închidă uşa pe dinafară.

[19] denumire, cu sens peiorativ, dată tacâmurilor de pui în regimul comunist

INFIDELITATE de pamplezir

Infamă meserie e aceea de a ispiti oamenii. Aproape diavolească! Doar diavolul, preschimbat în şarpe, a momit-o pe Eva cu un măr şi a alungat omenirea din rai. În ispită ne duceau şi informatorii securităţii, care tunau şi fulgerau împotriva regimului, să te prindă în nadă, ca apoi să aibă ce aşterne pe hîrtia denunţului. Trebuiau să-şi motiveze şi dumnealor indemnizaţiile. Dar rolul şi-l joacă, oricum, mai bine femeile, care au mai multă aplecare pentru arta dramatică! Fenomenala Mata Hari! Nu ne-a fost dat să o mai prindem. Pe lângă dumneai fâşneţele, care dansează erotic şi se chinuie să miaune ceva prea puţin inteligibil în microfon, mi se par adevărate copile; de sexi, neapărat sexi, cât mai sexi, asta e doar mania secolului! Bine că mai există la antipod şi persoane ale sexului frumos cu capul pe umeri şi multă judecată. A, iată, pe bunele noastre cunoştinţe profesoarele de franceză ce ne salută cu: "Bonjour, mes chère amis"![20]

Încântătoare bonjuriste, gata să ne trateze preferenţial cu limba lui Baudelaire şi Voltaire, decât cu româna plină de reminescenţe "de lemn uscat" ale activului de partid. Dar off, câte nazuri! Mamsell[21] Nitouche sau uneori în altă transcriere Mam'zelle Nitouche cu madame Colette. Madam Aura, o bună cunoştinţă o

---

[20] bună ziua, prietenii mei dragi

[21] domnişoară

sună pe Colette acasă într-o chestiune urgentă: i s-a terminat mierea şi nu mai are cu ce îndulci ceaiul copiilor.

Dumneaei: ”Aaa, acum te-ai găsit să dai telefon! Ma chère[22] n-ai picat bine. Tocmai eram gata să intru în baie şi, dacă mă spăl pe păr, până mă usuc mai trec trei sferturi de oră.

− Dar eu iau mierea şi plec. Vreau să vin la voi numai pentru mierea soțului.

− Numai pentru mierea *apicultorului*? Hai, că eşti crudă! Ştii de cât timp n-am mai stat la taclale?

− Habar n-am, că n-am avut timp să socotesc. Nu am cu ce îndulci ceaiul …

− De trei luni, chèrie. Peste putință să nu stăm de vorbă! Sună altădată.

Aura sună din nou. Nu răspunde nimeni. De l-aş găsi pe dumnealui să cumpăr mierea, gândeşte femeia cu febrilitate. Într-un târziu după al treilea apel prelungit răspunde o voce gâfâită.

− Aaa, am fugit din curte pe trepte. Îmi scot cîinele la plimbare, că plec într-o vizită.

− Dar Marcel?

− Când să-l găseşti pe dumnealui acasă? Pe şantier la Tarnița şi de acolo pleacă la stupi. Te aştept cu nerăbdare altă dată.

Data următoare:

− Of, am fost la pedichiură şi după aia îmi aştept croitoreasa. Dar după ora şase poți veni, te aştept neapărat.

O cafea şi fursecuri cu dulceață. Aura a scos borcanul gol din pungă, l-a aşezat pe masă, dar Colette încă nu l-a umplut. Dorea … să aibă o parteneră la confesiuni!

− Teribil coleg Popa ăsta. Sclipeşte de deşteptăciune! Nu c-ar fi profesor de geografie şi critic literar, dar a scris şi un roman.

− Dar şi tu dragă ai scris unul, doar am participat la lansare!

− Păi, chiar dumnealui mi-a scris postfața! Acolo doar l-ai cunoscut! Eu i-am propus să facă critica, odată cînd am stat la o … cafea!

− La tine acasă?

---

[22] draga mea (fr.)

− Ei, ce mare lucru ai zis, ce parcă nu-l ştii!? Adăugă cercetătoare: dar, te rog, fii sinceră şi mărturiseşte, oare nu l-ai mai întâlnit?

− Fii serioasă dragă, nu am eu timp de aşa ceva! Întâmplător pe stradă: el mă salută, eu îi răspund şi trec mai departe cu pas grăbit.

− Da’ nu te-a oprit?

− N-am observat, cel puțin nu mi-a barat calea!

− Aşa e dumnealui, chèrie, nu-l ştii cât e de pudic? Păi, am fost cu monsieur[23] într-un bar vizavi de liceu?

− ???

− Dar ce anume, ce te deranjează?! sări Colette ca pusă pe jar.

− În bar, doar vă văd elevii!

− Şi ce-i, amândoi suntem cu verighete. Dar, zău, c-aş vrea să am ceva cu el.

− Dar Marcel, soțul tău?

− Om bun ca dumnealui nu mai găsesc. Dragă lasă-mă totuşi să-ți spun un secret. Domnul Marcel în calitate de soț, da merge, dar ca amant, nicidecum, în pat e o mare nulitate!

Într-un târziu după mai multe urmăriri fără suces pe culuarele liceului, în pauze, în cancelarie, la poarta grupului şcolar Colette îşi poate destăinui nefericirea în fumuarul alăturat cabinetului de biologie colegului de pasiune literară dl Popa.

− Doamnă îmi pare teribil de rău, dar nu mă pot amesteca!

− Adică dai bir cu fugiții şi-ți laşi colega de pasiune să sufere, după ce suntem aşa de apropiați? Mă părăseşti?! făcu dumneaei o mutrişoară nefericită.

− Nu vă părăsesc, dar nu mă pot lega, ca erotism peste putință. Am nu numai soție, dar şi o amantă tânără şi ambele au libidoul ridicat. Absolut nu văd cum, nu mai am posibilități!

− Posibilități ... repetă dumneai deziluzionată. Cum, ce amantă?

− Una văduvă, doamnă, i-a murit soțul de curând de cancer şi a lăsat-o cu doi copii. Dar dumnealui suferea de mai mult timp!

− Numele, vreau numele nenorocitei ăsteia. O cunosc cumva? O cunosc de undeva?

− O ştii sigur, doar stă pe lângă spitalul județean.

---

[23] domnule (fr.)

Telefonul sună, dar Aura tocmai punea cu lingurița mierea în ceaiul copiilor. Apoi din nou prelung, tocmai când să taie lămâia. Colette de la capătul firului.

− Aura vin pe la tine!

− N-am timp dragă, fac lecții cu copiii!

− O chestiune importantă!

− S-aştepte, nu pot, azi am ore la seral.

− Dar numai cinci minute!

− S-o lăsăm pe diseră!

− Atunci diseară!

La ora convenită doamnele iau loc în sufragerie la etajul doi al unui bloc. Colette pune buchetul de trandafiri bordo-închis pe masă, îşi aşează cu importanță volumul corporal pe scaun şi gâfâie, ca o persoană nedeprinsă cu efortul fizic.

− Nu merge liftul? zice gazda.

− Ba merge!

− Atunci ce te-a obosit aşa?

− Nu sunt obosită, sunt nervoasă.

− Nu se face dragă, sunt şi lucruri mai grave pe lume. Familia, serviciul …

− Te faci că nu ştii?

− Ce să ştiu?

− Şi eu care te-am crezut prietenă? Nu ai nimic de mărturisit, nimic de ascuns?

− Dar ce să ascund, doamne sfinte?!

− Mizerabilo! Te consideram confidenta mea şi tu te-ai încurcat cu Popa!

− Ce popă dragă, eşti nebună?! Cum să mă încurc cu fețele bisericeşti?

− A, va să zică mai joci şi teatru? Infamo, ipocrito! Nici-un popă, e vorba de Popa, dragă, geograful şi scriitorul meu!

− Dar ce am eu cu el?

− Eşti amanta lui!

− Eu, amanta cui? Dă-mi voie să râd, dragă. Nu-mi stă în fire să mă încurc cu bărbați căsătoriți!

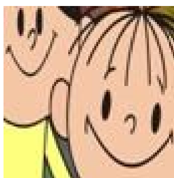
− Juri că nu eşti!

− Jur!

− Şi atunci de ce zice dumnealui că s-a culcat cu tine?

− Minte!
− De ce minte?
− Nu ştiu, dar minte!
− De ce minte? repetă Collette sub imperiul nervilor, suflând pe nări numai foc şi pară, fără a se mai putea controla.
− Să scape, să se scape de … de tine! zice Aura într-un suflet, apoi scoate câteva hohote silite, în timp ce ochii îi înotau în lacrimi.
− Să scape de mine! De mine?! Atunci doamnă iaca *poftim flori*, şi apucând buchetul de trandafiri o loveşte peste brațele dezgolite de capot şi iar o loveşte zicând *poftim flori,* zgâriind-o cu spinii cozilor, până ce apar copiii cu creioanele în mână de la lecții şi cu strigăte şi plânsete alarmează vecinii.
Colette fuge turbată pe trepte în jos, uitând să mai ia liftul. Cafeaua i-a rămas nebăută.
A doua zi la şcoală smuncea, răsfoia catalogul, îl închidea iarăşi, îl deschidea din nou plină de nervi. Fiecărei colege de la limbi îi venea rândul odată pe săptămână să facă cafeaua şi să o servească în pauza mare. Colegele aşteaptă şi aşteaptă şi dacă văd că iubita lor Colette nu mai vine, decana de vârstă o trimite pe cea mai tânără, Diana, "să o aducă pe Nicoleta". Dar doamna colegă nu are chef de cafea şi cum celelalte nu pot s-o lase singură se simt datoare să insiste, de astă dată chiar decana în persoană.
− Colette, dragă, te rugăm toate colegele, haide să bei cafeaua că se răceşte!
− Dar duceți-vă *drrrracului* cu cafeaua voastră cu tot! mârâie graseiat din colțul în care s-a izolat colega, apăsând cu disperare catalogul pe sticla cu care era acoperită masa mare de şedințe din cancelarie.

BUNI VECINI

Vecinătatea este fundamentul convieţuirii noastre sociale şi un proverb românesc spune: cu vecinii trebuie să te ai mai bine decât cu rudele! În particular toţi eroii mei sunt dedicaţi atât de mult relaţiilor de bună vecinătate, încât, fără modestie, putem spune că pentru ei părerea unui vecin contează mult mai mult decât ce zice chiar şi preşedintele ţării de pe sticlă.

Ep.1.

Fred vedea cum de multişor la poarta vilei de alături apărea o bătrânică care cerşea ţigări. Cum se făcuse frig şi bătrânica întârzia la poartă numai în haine de casă, Fred se îngrijorase să nu răcească. Trecătorii erau puţini, iar cei care erau nu îi dădeau ţigări decât foarte rar, aşa că Fred se văzu nevoit a cumpăra ţigări. Pe geamul lateral de la etaj, bărbatul o vedea cum dispare în casă, desigur pentru a le fuma la o cafea. Uneori apărea prea repede şi asta îl nemulţumea şi îl preocupa. „Oare să nu aibă pe nimeni?” Pentru a se lămuri îl întrebă pe căpitanul de artilerie.

− Cum să nu aibă din ce trăi! Are destul, numai că nu îi dă Gusti! răspunse căpitanul.

− Dar ce-are a face Gusti cu banii bătrânei? se miră Fred.

− Numai puţin, ai răbdare ca să înţelegi. Când a murit Vasile, soţul dumneaei, pentru că o ştia mai neajutorată şi singură, nu-i din Regat, e de prin Moldova din zona Huşilor, i-a făcut contract de întreţinere cu nepotul lui Augustin. Dumnealui a primit moştenirea, circa un miliard de lei vechi cheş şi totodată pensia lunară a unchiului, cam cât două salarii minime pe economie.

− Dar Augustin de ce nu are grijă de dumneaei?

– Vine şi el de două ori pe săptămână, când i-aduce de mâncare şi mai plăteşte chiria.

Căpitanul a întors spatele, s-a vârât în maşina dumnealui, o Dacie Logan, şi a dispărut. Situația de vecinătate însă se agrava. Toamnă târzie ... pe la poartă doamna respectabilă: fără căciulă, fără cizme şi fără palton.

– N-ai o țigară?

– Dar, ce vrei să faci cu țigara tuşă Emi?

– S-o fumez!

– Câte țigări fumezi dumneata pe zi?

– Acum nu mai fumez, că n-am!

– Dar nepotul de ce nu-ți cumpără?

– Gusti nu-mi cumpără!

– Dumnealui nu fumează?

– Ba fumează şi el şi Carmen!

– Dar cine este Carmen?

– Soața lu' Gusti!

După o astfel de conversație mai profundă, Fred îi cumpără lui Emy un pachet întreg de țigări Winchester superlong. La peste şaptezeci de ani nu mai faci cură de sănătate, şi-ți permiți mici capricii, pentru că nu şti cât mai trăieşti. Oricum un bătrân are de trăit mult mai puțin decât cei tineri!

Vin sărbătorile de iarnă, tanti Emi pe afară şi la prânz şi spre seară, cînd se lasă gerul. Mary consoarta lui Fred se întoarce de la cumpărături. Bătrânica o abordează direct cerând:

– N-ai o țigară?

– Nu am că nu fumez! De ce nu te îmbraci mai bine?

– Dar Fred de ce are, el fumează?

– Nu fumează, dar le-a cumpărat pentru tine. De ce nu te îmbraci ca lumea? revine femeia.

– Sunt îmbrăcată!

– Bine, dar nu ai căciulă, palton, mănuşi, cizme! Nu ți-e frig?

– Mi-este că azi bate vîntul!

În casă Mary izbucni: „dragă nu se poate face nimic pentru bătrâna asta că e vânătă de frig?!”

– O să discut din nou cu căpitanul. Dumnealor erau prieteni de familie înainte de moartea generalului.

Fred urmăreşte sosirea de la servici a căpitanului şi fuge pe trotuar tocmai când acesta deschidea poarta, după ce a coborât din maşină.

− Domnule vecin, dă-mi te rog numele şi adresa nepotului doamnei Emi ca să am o discuție cu dumnealui.

− Vecine, te previn fii atent, ca să nu ți-i faci duşmani!

− Ce fel de duşmani domnule! Bătrîna moare şi tot noi cu mănuşi.

− Eu am încercat odată, dom'le, dar Gusti s-a uitat urât la mine. Că, ce vreau să zic, că n-au grijă de mătuşă?

− Păi asta şi e!

− Pe mine să nu mă amesteci. Cauți şi dumneata în cartea de telefon, ai numele de famile!

− Dar sunt atâția cu numele de Zamfirescu! De ce, la o adică, să nu te amestec, tocmai când contam pe solidaritatea dumnitate în apărarea bătrânei şi punerea la punct a rudei profitoare.

− Pentru mata e uşor, locuieşti la altă curte; dar la mine vine cu băieții şi o droaie de nepoți de repară şi spală maşinile.

− Şi ce dacă, doar nu îți e frică?

− Ba, tocmai! Pune mâna pe mine unul, că sunt bătrân, şi mă împinge sau îmi dă în cap pe stradă.

− Chiar aşa?!

− Sau îmi sparge cauciucurile la Logan! Ajunge numai atât ca să fac insomnii!

− Da' cum se poate?

− Nu ştii, vrei să vezi că se poate? Încearcă tu numai!

În fine într-o zi apare Gusti cu consoarta, ea cu mâinile în buzunare, el cărând două plase cu mâncare, se vede că şi ciorbă, că prea le menținea cu grijă poziția orizontală. Fred, din grădină, le fuge în cale, doamna face o față stupefiată, iar soțul, alta teribil de încruntată.

− Numai puțintel, dumneavostră, nu ştiați că tanti Emi fumează?

− Ei şi, e bătrînă şi nu-i face bine!

− Dar, *asta,* oricum este matură şi-ar trebui să decidă singură ce-i bine şi ce-i rău! Dați-i vă rog țigări.

Gusti depuse plasele cu sufertaşe pe trotuar şi se apropie amenințător. Consoarta lui se retrase precaută şi ridică lateralele

gulerului îmblănit peste obraji şi urechi ca şi cum s-ar fi păzit de vânt sau de frig.

− Vecine, şuieră ameninţător bărbatul, de ce nu-ţi vezi de treabă. De ce te bagi unde nu-ţi fierbe oala! Vrei să te trezeşti cu maşina spartă?!

Fred se retrase precaut din lipsă de comunicare. Peste un sfert de oră vede perechea tânără în curte, fără plase, cum fumează nervos. Când jarul se apopie de filtru fac vânt celor două chiştoace peste gard drept în pragul casei vecinului.

Ep.2

Oraş de munte, un cartier mărginaş aproape de pădure, alţi vecini, alte probleme ... Casa lui Dorin spartă?! Întreabă pe bunul lui vecin:

− Vecine, cum de nu ai văzut nimic??

− Da ce dom'le sunt *paznicul matale*?! Nu am altă treabă decât să-ţi păzesc casa?!

− Dar, bine, domnule, a stat săptămâni în şir cu uşile deschise şi dumneata nimic. Măcar de anunţai poliţia?!

− N-am treabă eu cu poliţia. Fii atent şi-o păzeşte mai bine!

− Am lipsit din localitate, nene!

Domnul vecin îi întoarse spatele şi plecă. Frumoasă conştiinţă civică! Tocmai când se gândea să formeze o pază de vecinătate, deoarece poliţia dă prea rar pe la periferie. Sănătos individualism, după comuna comunistă!

Dorin dă peste alt vecin la o bere la bufetul Căciula. Din nou discuţii despre înmulţirea infracţiunilor şi neputinţa poliţiei. Şi inerent, în final, se revine asupra spargerilor şi furturilor din casele cartierului printre care şi-a dumnealui.

− Şi dacă i-aş cunoaşte nu ţi i-aş spune! La unul nu numai că i-au furat, ci i-au şi vandalizat, vezi numai că i s-au şi c... în casă! Ce vrei vecine, să vină să-mi dea foc la casă pentru tine?!

Frumoasă logică, n-am ce zice. Nu putem face nimic să prindem hoţii cum că ăia mai tari se întorc şi ne incendiază casele. Nu-s numai hoţi, ci şi piromani pe deasupra.

„Bine că nu m-au găsit acasă, că mă omorau în torturi medievale pentru a le spune codul PIN, după ce îmi găseau cardul!" monologhează Dorin.

− Închiriază-ți şi asigură casa. Şi dacă se poate să aveți şi un câine de rasă mare să patruleze în curte! i-a recomandat alt bun vecin. Că poliția sau justiția?! Se contrează unii pe alții. Răufăcătorii riscă să fie pedepsiți numai în ceruri ...

Ep.3

Un bloc de nouă etaje amplasat semicentral în urbea Z. Administratorul ține câinii în subsolul blocului şi face parte din asociația de protecția animalelor. O cățea a fătat, iar alta stă lungită, pe cartonul unei cutii refolosite, desfăşurat pe asfalt pentru a o feri de frig, cu burta până la bot. Pe palier o discuție aprinsă întreruptă de chelălăiturile şi de scrâncetele căţeilor sugari.

− Te dau în proces! Am vorbit cu nevasta *mè*, ce-i avocat în barou. Să muți patrupedele de aici!

− Dar bine dom'le ce rău ți-au făcut? Vine sezonul rece şi le trebuie adăpost.

− Pute tot blocul, auzi! Ascultă la mine, de nu le muți te dăm în proces. Uite ce duhoare e în casa liftului!

− Mai aşteaptă două luni, rogu-te!

− Nu mai aştept deloc. Blocul nu e al dumnitale. Mi-au sărit pe maşină şi mi-au făcut urme de labe cu noroi! Auzi binee??

Administratorul, un vechi cadru militar, avea un talent deosebit la desen şi iubitor de frumos câştigase mai multe concursuri ale gazetelor de perete dintre şcolile de infanterie. În prezent, ieşit la pensie, se îngrijea de *gazeta de perete* din holul de la intrare. Un foileton − „Câinele, cel mai bun prieten al omului", ajunsese la al patrulea număr. Pe coloane alăturate era afişat tabelul locatarilor cu valoarea taxelor şi scadențele,iar la cele patru colțuri gazeta era ornamentată cu poze de câini medaliați la diferite concursuri canine.

Şedință de bloc la clubul Dezrobirea. În dezbatere problemele parcărilor, ale tomberoanelor şi bineînțeles ... ale câinilor vagabonzi.

− Colocatari, cum se face că ne-au lăsat să ne construim garaje şi acum ne cere să le demolăm? Tocmai urbanismul? Primăria nu a văzut când le-am făcut? Am cheltuit cinci mii de lei pe materiale şi meseriaşi, se revoltă un chirurg.

− Poftiți adresa de la primărie, întoarce spre sală administratorul foaia de hârtie. Şi lucrarea o facem tot pe cheltuia noastră!

− Huo! S-o credă ei, dacă se simt în stare să vină să le dărâme, să vină! se revoltă un chelnăr.

− Pe țigani, de ce nu i-au demolat? Au ridicat atâtea pagode pe platforma industrială, fără să le facă nimic! atrage atenția retoric un inginer.

− Pe terenul statului! Auziți, pe terenul statului! precizează o coafeză.

− Atunci nu le răspundem, propune un cântăreț la vioară.

− Ba le răspundem, dar să amenajeze mai întâi dumnealor tomberoanele de gunoi, zice o studentă din margine.

− Să le închidă într-un foişor, că aşa nu mai merge. La gunoaie au venit şi vagabonzii de câini! se aliază cu tânăra coafeza.

Imediat ce s-a reajuns la problema câinilor atmosfera s-a încins. Sala clocoteşte ca un cazan, vacarm, toți urlă şi nimeni nu mai asculta. Un antrenor de rugby scoate fluierița şi suflă preț de un minut pentru a restabili liniştea. Oamenii iau loc, numai administratorul în picioare, ştergându-şi cu un şervețel parfumat de hârtie fruntea.

− Colocatari vom face ordine, dar cum sunt preşedinte la asociația Cuțu-cuțu nu am inimă de a arunca prietenul omului în stradă, mai ales puişorii, acum în sezonul rece.

− Da' să facă duhoare în antreu şi în lift se poate?! destul de dur chirurgul.

− De ce nu îi speli? Dumneata i-ai adus, dumneata să ai grijă de igiena lor, adaugă tăios coafeza.

− Să-i ducă la tuns şi coafat, că aşa se obişnuieşte la concursurile canine! un dulgher dornic să facă avansuri coafezei, pe care o plăcea demult.

− Numai ăia de rasă, nu şi maidanezii! un viorist.

− Asta-i bună, ce dacă-s de rasă sau maidanezi, când au încercat să-mi muşte prietenul?! Mă aştepta jos şi m-a sunat disperat pe mobil că l-au încolțit … şi lătrături din toate părțile, aceeaşi studentă.

− Păcat, cum de se face că n-au reuşit, țipă tânărul inginer, care de mult trăgea clopotele studentei, cam fără de folos.

− Domnule, nu permit. Din cauza lor nu m-a mai condus acasă! Ştiu că asta vrei, să ne despărțim! Te-am văzut cum mă pândeşti ascuns după perdea pe balcon.

Un domn sosit întârziat rămâne în picioare ridicând mereu două degete – *urechi de iepuraş*, pentru a lua cuvântul şi nereuşind de mai multe ori. Într-un târziu:

− Nu vă supărați reprezint asociația chinologică "Prietenul Câine European"!

Huiduieli, fluierături şi țipete de revoltă din sală.

− Încă un nebun! decretează o bucătăreasă.

− Ba, pardon, dați-i voie. Pe dumnealui l-am invitat eu ca să ne pună la curent. Să nu ajungem la cuțit! îl susține chirurgul.

− La cuțite, suntem deja la cuțite, tropoteşte din cizme o cetățeană, trăită în civilizația cartierelor de blocuri de la periferie, fără a se mai putea reține.

− Stimați invitați primăria a înființat "Administrația pentru supravegherea animalelor fără stăpân" din urbe, care are în plan pe anul următor de sterilizat o mie de câini.

− Păi, cum? face administratorul perplex.

− România a semnat la Strasbourg, încă din 2003, „Convenția europeană pentru protecția animalelor de companie", precizează invitatul.

− Şi suntem în 2006 şi încă nu s-a făcut nimic?! se revoltă retoric o voce.

− Viteză balcanică, nene, viteză balcanică! persiflează o altă voce.

− Nu sunt fonduri, nu sunt destule fonduri… repetă maşinal administratorul.

− Dar dumneta de ce ne spui numai acum că pot fi şi sterilizați! țipă inginerul.

− Dacă ştiam mai devreme nu ne alegeam cu liota de căței! specifică muzicianul.

− Lăsați-mă să-l critic eu, că eu le mai aduc de mîncare de la penitenciar, se autodenunță bucătăreasa. Către administrator, cu ton foarte sarcastic: *"Să-ți văd toți cățeii cu cercei în urechi!"*

Ep.4

Un bloc de nefamilişti, unde prin voia sorții lumea s-a realizat, majoritatea căsătoriți şi cu copii, dar fără bani să se mute. Holul comun, bucătărie la un singur cap, WC-uri tot comune, dar la ambele capete.

După împărțeala closeturilor, unul la câte trei camere, au fost puse lacăte mai puțin comune. Burlacu trebuia să coboare la etajul inferior unde un WC rămăsese neîncuiat şi să reurce la camera 203 pentru că cumpărase camera mai tîrziu. Fostul proprietar i-a dat cheiță, dar vecinii prevăzători, aflând de afacere, au schimbat lacătul. Când a văzut că nu poate deschide uşa i-a întrebat *de ce şi cum*.

− Nu ştii *binie*, au zis dumnealor.

De, pentru dumnealor, vecinii, era mai bine ca două familii să aibă un WC, nu mai făceau coadă şi țineau mai uşor curat. Toate bune până la sosirea familiei Bostan. Domnul aproviziona cu maşina, iar doamna vindea în piață. Aşa domn cu pretenții, aşa maniere pe măsură ...

− Bă, să nu te mai prind la *vicieul mieu că te căsăpiesc*, *bré* ... *ai priciepu*t?! cuvântă Bostan, când îl surprinse asupra faptei de necesități fiziologice.

− Da' e comun domnule! îndrăzneşte Burlacu.

− Cie comun? Mi-l dădu cu *camiera, ai priciepu*t?!

Burlacu coboară în vizită la şeful de etaj, care avea camera tocmai vizavi de fam. Bostan. Dumnealor, dornici de extindere, au pus aplică deasupra uşii, să lumineze o masă şi un fotoliu amplasate pe coridorul comun. „Bostanul" tolănit în fotoliu fuma în brațe cu un pechinez, care mârâi la intrus. Uşa camerei dată la perete şi manelele răsunau tare dinăuntrul camerei, rostogolind ecouri pe coridorul de beton.

− Iară la *vicieu* la noi?

− Nu domnule, am altă treabă. Dar e ora prînzului şi trebuie să păstrăm linîştea. Fă muzica mai încet, intră în cameră şi închide uşa după.

− Să nu-ți faci *triaba* acolo! zbiară Bostan cu ochii roşii.

Dl Burlacu făcu vizita, trecu din nou pe lângă dl Bostan dând să iasă în casa scărilor. Luă seama că a fost urmărit numai când fu înşfăcat de revere.

− Muzica bă, mai încet, băiii, şi trage-l de revere spre cameră înapoi. Capsele scurtei de blugi pocneau pe rând cu zgomot. *Să nu mai faci pie niebunu brié, că-ți biau sângele. Îți biau tot sângele 'țelegi*!

Şi pechinezul hămăind şi mârăind pe la manşetele pantalonilor.

− *Hai aişi, hai aişi*… îl trăgea spre uşa deschisă, se vede, ca să audă mai bine manelele din interiorul proprietății, unde l-ar fi putut acuza de intrare prin violență.

Nu mai apucă însă, căci Burlacu, reuşind să scuture câinele de pe manşetă, l-a împins spre laterală unde se împidecă de cele trei sticle goale de bere şi se răsturnă în fotoliu. Burlacu cu reverele eliberate spălă rapid putina în camera cunoscutului şef de etaj, care deja asista înlemnit la scena în derulare. Bostan începu a burduşi uşa cu pumnii aprins de dorința de a deveni vampir.

Cum nu puteau ieşi să cadă în mâinile vampirului, locatarii paşnici au sunat poliția cu sediul în parterul blocului alăturat indicând numărul camerei.

Polițiştii apar pe coridor, reclamanții şi dumnealor, vampirul se repede la ei cu ochii roşii.

"*Îți biau tot sângele*!"

"Ăsta te omoară", se sperie şeful de etaj.

Polițiştii înaintează, vampirul e posedat de amok.

"*Vă biau la toți sângele*!".

− Ascultă, bă, cum îndrăzneşti de față cu noi, că-ți punem cătuşe! spune aspru polițaiul mai mic.

− *Cie vrei bă*? Bostan de colo.

Polițistul sare la el şi dă să-i răsucească antebrațul, dar vampirul rezistă şi nu numai atât pune mâna cealaltă în centura polițaiului să se ia la trântă. Celălalt polițai, o matahală:

− Dispăreți cu toți, că am eu de grijă! F…-ți mămăliga ta de şoldovean, să dai tu în noi, mă!

Îi pune o mână printre picioare în tur, alta în spate şi-l ridică o clipă deasupra capului.

− He-hei! zbiară Bostan întimpurindu-se, …

− Nóa ce-i! urlă şi polițaiul echilibrându-i trupul, după care-l trânti de mozaicul coridorului.

Bufnitură şi mai multe gemete.

− A crăpat nene bostanul? întrebă îngrijorat şeful de etaj prin uşa întredeschisă.

− Văleu că m-a *dizghinat*! jeleşte Bostan în timp ce se adună de pe jos, pipăindu-şi mădularele.

Linişte până spre seară. Şeful de etaj s-a refugiat în camera 203 de frica represaliilor vecinilor de la nivelul inferior. Stă cu Burlacu pe întuneric, pentru a nu-şi trăda prezența, când deodată bătăi puternice de afară.

− Cine mi-a bătut bărbatul de l-a *nienorocit*. Să iasă afară că-l mănânc cu fulgi cu tot!

Şi iarăşi bătăti insistente în uşă.

− Ieşiți laşilor! Aveți o leacuță de curaj!

Şi iarăşi corul femeilor, majoritar moldovence: "S-au *asicuns*. Sunt *inuntru* şi nu *vriau* să deschidă!" De afară în continuare: "Golanilor! Fricoşilor!" şi lovituri de ciocan în uşa prefabricată, ce-i străpung cu zgomot înecat foia exterioară de placaj. Ascunşii cheamă din nou la telefonul mobil pe numărul de urgență, poliția. Abia când aud vocile polițiştilor la uşă descuie yala şi ies în prag.

− Fac *rieclamație* la *chiestorul* Nicolescu că mi-ați bătut bărbatul. Haideți la *siecție*, țipă d-na Bostan fluturînd în mână mai multe radiografii ale sistemului osos al preiubitului soț.

− Nu plec până nu facem proces verbal de daune cum că dumnealor mi-au spart uşa, se împotriveşte Burlacu.

Polițiştii sunt alții, dar unul scoate un suport de foi, întocmeşte procesul verbal şi înscrie stricăciunile uşii. Burlacu semnează, dar familia Bostan refuză.

− *Cie* dom'le *dumnialui* e *di* vină. Dacă nu *sie* încuia în *apartamient* nu îi spărgeam nicio *uşie*, motivează cu-o sticlă de bere în mână agresorul.

Coboară pe rând spre secție, prima, familia Bostan, apoi cei doi polițişti şi la urmă Burlacu cu şeful de scară, urmăriți de privirile curioase ale colocatarilor. În secție doamna Bostan face tărăboi şi se răsteşte la comandant.

− Vă *rieclam* la comisarul şef, *die cie* mi-ați *nienorocit* bărbatu'. Abia *sie* poate mişca. Arată tu cât *die nienorocit ieşti pie spatie.*

Soțul ridică tricoul. Pe spate vreo cinci zgârieturi lungi roşu-distincte îi haşurează pielea.

− Ați văzut, dacă l-a bătut poliția?

Burlacu zice că nu, şeful de etaj clatină din cap.

− Atunci dumneavoastră l-ați molestat?! Ar fi ceva total deplasat ca cineva să cheme poliția că este agresat şi tot dumnealui să-şi bată agresorul. Mă rog, în viață orice este posibil. Vă rog redactați declarații olografe.

Doamna, înăntru, îi supraveghează ce scriu. Bostan dispare şi se reîntoarce cu altă sticlă de bere, pe care o bea la intrarea în secție cu o sete de vampir!

− Psihologie de infractor! Îi dăm amendă două sute de lei pentru tulburarea liniştii publice. Pentru uşă trebuie să-l dați în judecată, căci aveți constatarea de la noi şi martor pe colegul, prezent aici. Curios este că Bostanul dumneaei a mai primit o amendă pentru alt scandal, unde este citat în proces penal. Luna trecută, la ieşirea din birt, a fracturat mandibula unui coleg de petrecere în două locuri, lovindu-l cu capul!

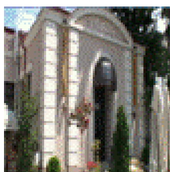
− Burlacule, ce zici, mai bine cu uşă spartă, decât cu falca dublu fracturată! adaugă mucalit şeful de etaj.

La ieşire vampirul tocmai trăgea ultima duşcă dintr-o bere neagră Silva. Aruncă sticla goală pe gazon.

- Cu *tini* s-a zis! Să-mi zici mie *sfieclă* dacă mai poți locui de azi ‘nainte vizavi de noi fără să-ți *biau borşul*!

Sughiță, îşi linse buzele dezgolind colții de mistreț ai vampirilor, şi cu umerii aplecați îşi urmă consoarta cu pas poticnit de neanderthalian. Mare minune *spontaneitatea* la Bostan ăsta.

PAPÁ

O față de porțelan chinezesc şi maniere de gheişă japoneză. Totul te vrăjea la domnişoara X prin exotism şi inteligență sufletească de la primul schimb de priviri. S-au întâlnit la

Costineşti, amândoi proaspăt absolvenți, iar seara în plimbarea de pe malul mării cântau în duet:

“Dragoste la prima vedere, cine-ar fi crezut
Să iubeşti cu-atâta putere, ca la început” [24] …

Şi discoteca 23 şi masa la împinge tava şi nudismul şi valurile mării îi clătinau, îi scăldau, iar ei se îmbrățişau! Mai toate începuturile iubirii sunt o concordie a două suflete, o unire a două trupuri, o speranță pentru o nouă generație la o lume mai bună.

Sorin nu putea crede că întâlnise în sfârşit fericirea. Se temea să nu fie cumva vreodată decepționat şi de aceea o gusta numai parțial, în porții mici pentru a nu dispărea. “Să nu înnebunesc de atâta fericire!” se calma, bătând darabana se autoliniştea.

Şi acum permiteți-ne a-i prezenta pentru a deveni mai familiari cu fericirea şi nefericirea dumnealor. Junele inginer era angajat la Continental, o firmă de componente auto, iar Adi psiholoagă la şcoala pentru educație incluzivă. Dumnealui, făcea ore peste program şi uneori lucra sâmbăta, pentru că salarul de bază al unui tânăr, oricât de capabil, era mic şi avea nevoie de bani ca să întemeieze o familie. Dumneaei se ocupa de copii cu deficiențe şi ca suplinitoare primise ore numai după masa, deci cuplul lor se reasambla mai adesea seara şi în acele weekenduri când dumneaei nu-şi vizita părinții.

– Adişor, nu crezi că ar fi timpul să mă prezinți la familia ta?

– O, Sori, dar nu e nicio problemă, oricând o putem face!

Şi iată clipa cea mare a venit sub o formă festivă. Tatăl Adrianei îi invită la restaurantul Chez Marie într-o seară feerică a micului Paris. Au făcut prezentările, iar tatăl un domn bine, distins şi elegant a stâns mâna tânărului puțintel cam lung şi prea tare, oare dumnealui se înşela şi-i răspunse la strângere, iar Adi când văzu că nu mai îşi descleştau mâinile, Sori îmbujorat, iar tatăl încleştând fălcile, oftă şi zise cu nonşalanță:

– Papá, oh papá!

Iar către tânăr:

– Sori dragă, haide să ne aşezăm, că papá a reținut masa.

După ce puse poşeta pe scaunul liber şi luă loc la masă, ca pentru sine: „Of, ce copii proşti mai sunt şi bărbații ăştia!”

---

[24] şlagăr românesc

Sorin a comandat bere germană, tânăra cinzano, iar papá apă plată, că altceva nu îi face bine la stomac! Conversația s-a înfiripat timidă, căci ținând cont de diferența de vârstă şi de prestanța tatălui, tinerii nu mai puteau ciripi dialogul lor intim.

− Cum să vă apelez domnule?

− Ajunge *domnul George*!

− Sunteți bucureştean?

− Mda! cam molfăit.

− Nu mai profesați?

− Foarte rar, numai când e absolută nevoie!

− Sori, dragă, te rog, nu-l mai întreba pe papá, are aşa de puțin timp liber şi acum a venit să se relaxeze cu noi.

− Adi, puişor, dar asta nu mă deranjează, sunt avocat, tinere, îmi conduc cabinetul, dar nu mai pledez în instanță, iacă, asta-i tot!

Au cinat cu preparate din peşte: Ragout cu Somon, "sunt mai uşoare la digestie" după domnul George, apoi vin alb din soiuri selecționate *„pentru ambasadori"*: Blanc Cotnari Demisec.

− Îți place vinul tinere?

− Nu mă pricep la vinuri!

− Mi-am închipuit, când am văzut că bei bere!

− Nu vă place berea?

− Ştii ce spun francezii despre bere?

− Pasteur recomanda vinul ca cea mai sănătoasă băutură.

− Ei bine, dumnealor, cultură mare, zic ce băutură e aia de ieşi mereu la pişuar fără ca să te îmbeți.

− Papá, pardon papá, dar eu nu te-am văzut beat niciodată, râse cochet Adi.

− La tinerețe fată, oo ... nu mai îți aminteşti de atunci?!

La despărțire Adriana îl sărută languros pe tată pe obraji, dumnealui strânge în brațe comoara, de care se desparte oftând, cu mult greu. Tânăra se interpune între ei pentru ca să nu mai îşi strângă mâinile, îl ia de braț pe Sorin, şi sprinteni fac paşi prin noapte lăsându-l pe tată singur şi oarecum de izbelişte.

− Nu este nevoie, doar nu vă despărțiți acum, de azi înainte o să vă vedeți mai des! zise fata şi aruncă un zâmbet suav peste umăr.

– Dragă, dar mult trebuie să te mai iubească tatăl ăsta pe tine. Îi va veni foarte greu să te dea, parcă e şi gelos puțin pe mine că sunt iubitul tău!

– Sori ți se pare numai! I'm sorry![25]

....

Admitere cu grilă la Grupul şcolar Unirea, după proba de matematică ... În sală două supraveghetoare Zoe şi Adriana pun cartonul cu decupări, numit în argou riglă de calcul, pe foaia de concurs, socotesc punctajul şi-l trec în ultimul careu. Muncă plină de responsabilitate, căci necesită concentrare şi nu este permis a greşi. Zoe, cu mai multă experiență, calculează, aşezată la catedră, iar Adriana în picioare o deserveşte cu lucrări şi le reaşează apoi în ordinea numerelor de concurs. În fine termină, semnează şi adastă la o cafea ca să mai depene mici flecuşteţe.

– Teribil de elegantă, actriță ce mai! Te îmbraci ca după Burda! o încântă Zoe.

– Mă scuzați, dar eu am personalitate, adică mă dezgustă a imita pe alții. Mă îmbrac aşa cum pot!

– Dar bine la tine se vede totul de calitate, adică numai marfă de boutique.

– Păi, nu-i din banii mei! Vedeți aici cizme Leonardo 200 lei, centură Ricky din piele naturală, deux pièces-ul de la Eliana Moll numai ăstea fac peste 500 lei. De unde dacă am pe fluturaş numai 1000 lei. De unde?!

– De unde, de neunde, pară-ți bine că le ai. Dar chiar, frumuşico, de unde-ar fi! ridică sprâncenele a naibii de curioasă Zoe.

– De la papá! Am găsit şi eu un tătic, care are grijă de mine. Îi place frumosul şi cum eu sunt atât de tandră!

– Desigur cu un tătic aşa de bun, se merită să fii tandră! o aprobă Zoe.

– Numai că în ultimul timp a devenit absurd, nu poate înțelege.

– Ce nu înțelege?

– Că un tătic rămâne mereu un tătic. Cică îşi lasă soția să ne mutăm împreună. Ce absurditate! Doar ştie că eu am un iubit.

Zoe, confidențial şi oarecum complice, în şoaptă:

[25] îmi pare rău (eng)

– Dar bine dragă, noi suntem cadre didactice, nu ne putem permite un incest! Lumea e atât de rea, dacă se află ne riscăm meseria!

Adi, cu un ton şi mai în surdină:

– Nu e chiar incest, nu e tatăl meu adevărat, e numai tată *vitreg*!

– Vai, ce păcat?!

– I-am zis cu toată afectiunea filială: „*Nu te ambala papá*! Rămâi acasă, e mai sigur. La un divorț zgripțuroaica de mamiță te-ar jumuli de bani! Şi praful s-ar alege de bunăstarea noastră! Nu fi trist, o să-ți rămân cât se poate de mult alături. Îți jur, e mai bine aşa pentru amândoi, papá!"

– Of, of îşi țuguie buzele Zoe trimitând mai multe bezele cu voluptate către tânăra interlocutoare. Fi-ar să fie de zvăpăiată drăguța şi drăgăstoasa mamei de fetiță!

PĂPĂRADĂ

Distanțe mari pe arşiță de vară. Linia troleibuzului 35 traversa capitala ....

Se circula cu uşile semiînchise pentru că multă lume rămânea în stații căci nu putea urca înuntru. Înghesuială groznică, n-aveai cum s-o împungi cu acul! Şoferul țipa întruna că nu pleacă din stație până nu închide uşile, că "n-are chef de amendă" dar călătorii nu înțelegeau şi replicau cum că se sufocă: "E arşiță domn' şofer. Ne coacem ca în cupor"! Aşa că unii puneau

piciorul pentru ca uşile cu acționare pneumatică să nu se închidă bine. Hubloul de sus era ridicat şi în mers un curent de aer primenitor vântura interiorul.

La stații se auzeau țipete gâtuite: “Lăsați-mă, să trec, nu pot să cobor”!

Doamna cu forme cam opulente a părăsit burduful, unde o cam “lua cu amețeală”. “Ba, te zdruncină pe hârtoape, ba ia curba şi cum îi matahală o parte aşa, ailaltă *anvers*, mă ia cu amețeală, de trebuie să închid ochii şi nu se ştie” … Poşeta o ținea strînsă bine la piept de frica hoților.

Şi aşa, vorba ei, “*de neghioabă*”, s-a despărțit de grupul din burduf, unde conversase de plăcere, şi a dat de înghesuiala din partea din față a troleibuzului. Lângă dumneaei un domn *miculuț* de statură o tot înțepa cu cotul între coaste.

− Domnule! întoarce doamna fața de lună plină roşie ca para.

− Scuzați… glăsuieşte domnul cu pumnul lipit de trup şi cotul întins ca o armă.

− Să-ți ții cotul acasă!

− Nu se poate!

− Cum nu se poate? Dar să mă *pipăi* cu cotul pe la coaste se poate? Au, mă înțepi dom’le! se răsuceşte bondoaca iritată.

La auzul cuvântului *pipăit*, care ca şi *şmanglit* erau frecvente pe mijloacele de transport în comun, ceilalți pasageri au ciulit urechile. Certurile îi mai scoteau din monotonie şi-i făceau să îndure mai uşor oboseala drumului.

− Dar, doamnă, chiar dumneavoastră v-ați înghesuit aici.

− Şi ce dacă m-am înghesuit, cum era să stau în burduf … !?

− Păi sunteți cam dolofană şi era gata-gata să-mi stociți toate *ouăle*!

Ilaritate printre pasageri.

− Nesimțitule, să ți le facă *omletă* nevasta-ți când vei ajunge acasă.

− Pardon, tuşeşte jenat domnul, şi scoate cu greu, dovedind aptitudini de scamator, câteva ouă albe din buzunarul trenciului, pe care cu precauție le ține între degete deasupra umerilor, pentru a le arătă celor din jur.

Între stații coboară prin față, iar şoferul strigă în urma lui.

− Domnule, ai grijă, mergi cu multă grijă, să mai aibă din ce face femeia-ți *păpăradă* acasă!

Şi troleul îşi continuă traseul prin zăpuşeala insuportabilă a megaoraşului de câmpie …

NEMURITORUL

Radiodifuziunea Română i-a decernat în anul 2001 premiul "Interpretul care a dus muzica românească în mileniul III".

Solistul cântă la televizorul din studioul casei de cultură a studenților cu voce inegalabilă, nealterată de trecerea anilor. “Să mai bem un păhărel, să ne-nveselim nițel”.

Un student:

− Formidabil, ce voce mai are!

− Puah, muzică populară şi cântece de beție! face fata o figură dezgustată.

− Nu, Laura, se zice de *pahar* nu de *beție*. Şi Gică a lansat şi *şlagăre*!

− Mă lasă rece. Nici nu cred că mai trăieşte boşorogul ăsta. E o înregistrare din fonoteca de aur.

Răsfoia cu mult interes revista Cool, părând foarte absorbită.

− Trăieşte, dacă-ți spun. E om mare, dacă nu i-au anunțat moartea prin mass-media, trebuie să trăiască! Poți fi bună să-mi spui ce muzică îți place ție?

− Numai *raap* şi *heavy metals*.

Dar Gică începuse alt cântec: “de-ar fi să mai trăiesc odată”.

COLEGIALITATE

Cum după abolirea comunismului şi, de alături intervin & Co[26], a cultului personalităţii şi a curbelor de sacrificiu, mai toţi cetăţenii ţării eram săraci ca *policarul*, deci trebuia să ne ţinem cu dinţii de serviciul la stat. Pentru unii a fost mai greu pentru că tranziţia i-a aruncat prin valurile reducerilor de posturi, a salariilot mici şi a şomajelor. Situaţii ultrafericite erau salariile compensatorii. Cum intreprinderile de stat erau greu de privatizat, angajaţilor li se oferea posibilitatea de a fi *disponibilizaţi* cu mai multe salarii în avans. Prin asta direcţiunea şi sindicatul ajungeau la un compromis, să nu se mai chinuie cu tratative dificile: cine pleacă, cine rămâne? Cine pleca se alegea cu ceva bani şi uneori nu puţini! Pe mine m-a scutit soarta de calvarul tranziţiei prin servicii; din proiectare am plecat să îngroş rândurile personalului didactic de la o şcoală militară. E drept că elevii nu ne salutau cu "Să trăiţi!" ca pe cadrele active, dar asta nu mă deranja. Mai dificile îmi păreau şedinţele cu adjunctul comandantului, şeful de stat major, când prin port-vocea d-lui aflam ce vrea comandantul.

Desigur disciplină, de care are nevoie armata în primul rând, numai că noi terminam orele şi după aia trebuia „să tăiem frunze" la cadeţi prin birouri. Nu puteai să dispari pur şi simplu, căci poarta era păzită, deci plecarea ta trebuia înscrisă într-un *bilet de voie*. Biletul ăsta de voie ne otrăvea atmosfera colegială: unii îl obţineau uşor, alţii cu admonestări, la cei rău văzuţi li se tăia din salar. Nu te puteai duce să zici: "cum dom'le comandant?" Manolescu pleacă des şi ia salarul întreg, iar eu numai odată şi mi-aţi tăiat salarul.

---

[26] şi ceilalţi (eng.)

Nu ştiai ce servicii i-a făcut Manolescu şefului? Cum să fi ştiut tu toate astea, doar nu erai spion? În al doilea rând ce ai tu cu Manolescu? În al treilea rând de ce nu îți vezi de treba ta? Şi-n al patrulea rând, şi nu ultimul, dacă fiecare s-ar comporta ca tine, ce mai haloimăs ar ieşi. La urma urmelor venea amenințarea cu o acțiune de diversiune: "*vezi că te interpretez*"?!

Odată, ca şi-n alte dăți, Vlad şi Ştef beau bere Bucegi la sticlă în restaurantul *La sondă*, căruia i se mai zicea *Al Găzarilor,* un loc mai ferit, preferat de chiulăi.

− Măi, cum se face că lumea asta-i un ocean de dorințe? cu idealism Vlad.

− Iar noi suntem peştii care le halim! cu amar Ştef. Nu poți trăi din iluzii!

− A nu, nu! Te rog frumos să vorbeşti cuvincios, doar suntem între colegi. Relațiile dintre noi nu's *ecscilente*? protestează Vlad, aflat la a treia bere.

− Excelente!? Adică cum poți zice asta cu oamenii ăia aşa de alunecoşi!?

− Păi tu nu vez' ne tu'tim? Numai pre'tenii se tut'ie dom'le.

− Ha, ha, ha! Poți să te tutui şi fără a fi prieten. Prietenia …

− F'oare rară! îi luă vorba Vlad.

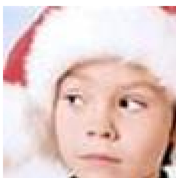
− Dar nu la gradații, nu la salarii de merit, nu la plata cu ora! Acolo-i prea multă mâncătorie.

− Peşti oc'anici dom'le, răp'tori. Eu'ş zic?

− Am zis, ce n-am voie să zic, dar am un mare necaz la suflet. Sunt mâncat de colegi, mâncat fără simțire! Nu se mai satură de salarii şi gradații! Numai unii să aibă că de-aia sunt colegi, nu prieteni, dintre ăia: una cu moțul mai tapat, altul cu pieptul mai bombat!

− Pre'tini! se ține Vlad cu disperare de toartă, privind languros gulerul de la halbă.

 PURITATE

Cui nu i-ar place să se recreeze în natură? Şi România are atâtea frumuseți naturale de nu te mai saturi să le admiri. Dar contopirea cu natura este ca o dizolvare în univers, o limită ce tinde la infinit, iar ființa nostră, până la urmă perenă, poate întrevedea sfârşitul vieții. Pe când a privi în ochii inocenți ai unui copil ne face să vibrăm, redescoperind puritatea fiecăruia de la începuturi. Da, un lucru e sigur, că noi odată cu trecerea anilor, ne-am pervertit. Dar nu noi suntem responsabili, ci societatea, bat-o vina! Şi-apoi serviciile, că de, trebuie să câştigăm un salariu, ca să punem acasă o pâine pe masă.

– De, zice Țați, nu bieții oameni sunt de vină, ci *regimurile*. De-aia lumea din țara asta este atât de rea şi de mincinoasă!

- Pentru că ne-am *ticăloşit* în comunism!

- Fără doar şi poate, continuă dumneaei. Cu cât un regim este mai rău, cu atât omul este mai decăzut moral. Păi, nu mințeam că doar trebuia să ne facem planu'? Toți mințeau, toți acceptau şi cu toții băteam din palme! La belle époque[27]! (a se citi: labele poc!) Să ți se facă *greață,* nu alta!

Ep.1

Într-un autobuz spre unul dintre satele transilvane nu departe de urbea B. Un țăran devenit muncitor prin angajarea la o fabrică în oraş:

– Tică, zi formula apei.

– A-pă! răspunde interpelatul, un bărbat cu şapcă.

– Nu Tică, doar tu ai *bacul* luat, formula apei este *haşdoió*!

De pe un loc mai în față, o femeie:

– Hai, Tică, desară pe la mine că bărbatul îi plecat la oi!

---

[27] epoca frumoasă (fr.)

− Nu viu fă! Să te ia dracu cu nemul tău ăl slab, că eu nu mă trag cu tine. Stai sângură pân’ vine ‘napoi bărbatu-ți că puțiți a oaie amândoi!

Corul femeilor din sat râde cu hohote înfundate în capete de broboadă. Tică le suduie pe față fără nicio ruşine.

Ep.2

Elevul Chițibuş dintr-un sat moldovean în județul Vaslui.

− Doamna profisoară, *vrieți nu vrieți eu tot pliec*!

− Stai măi băiete numai o săptămână, că începe practica şi te las trei săptămâni.

− Nu poci că are mămuca o iepşoară pi cari n-o poate struni dieloc. Şi triebie adusie liemne din pădurie.

Ia diriginta adresa din registrul şcolii şi scrie mamei cum că, fie ce-o fi, elevul în două săptămâni să revină la şcoală pentru a nu-l exmatricula. Cam pe la termen soseşte depeşă.

“cum că Miluță e cel mai mic din opt frați şi ultimul rămas acasă, şi a plecat la şcoală numai că a fost adunat la şedință de directorul de pieste munți şi că dacă ilevii au auzit că şcoala lie dă die dormit şi mâncare şi haine die lucru au pliecat mai mulți şi Miluță al iei, da’ acu’ nu mai se poati întoarcie că sie prăpădieşte de dorul mămucăi”.

Ep.3

Ionaş şoferul:

“M-am dus să fac armata şi când m-am întors acasă, *copilu’ nimănui*! Mama îngropată, tata, ca bărbații, şi-o găsit altă muiere. Noroc că s-a dus la ea şi ne-a lăsat casa nouă. Fratele mai mare era însurat, aşa că mie mi-a lăsat numai o cameră şi aia în roşu cu bacăza[28] în curte. În Sadu numai ulița centrală era asfaltată, dacă ploua era un noroi de înotai în glod până la glezne. Aşa că m-am angajat la privați şofer şi rău n-am făcut. Aveam bani de cheltuială şi umblam prin țară.

“Călătorului îi stă bine cu drumul şi de multe ori norocul e în drum, aşteaptă numai să-l ridici!”

---

[28] bucătărie de vară (reg.)

Şi ca şofer, deşi nu-s neam de manivelă, ai mult de călătorit. Firma mă trimitea ba spre Arad, ba spre Bucureşti, ba spre Braşov. Cum plecam la crăpatul zorilor, mâncam mai mult pe drum. În Tălmaci au deschis o boltă[29] la intersecția din centru. Intru să cumpăr de mâncare, fătuca îmi zâmbeşte, eu mai cer ceva, ea râde da' aşa de mi s-o pus la inimă! Şi la sfârşit că nu vreau o cafea, că au automat nou, "care-o face bună"! Eu beau cafeaua şi promit să mai trec".

− Deci aşa v-ați cunoscut?

− Aşteaptă numa' să zâc, că asta nu-i tot. A doua oară mă trage ața şi în drum spre Bucureşti opresc tot acolo! O întreb dacă nu vrea s-o plimb odată prin capitală. Ea, ba că nu ştie, ba că nu poate pleca, că are servici. O rog şi-i promit că va fi frumos. Ea zice că să întrebe părinții şi nu ştie când e liberă de la servici. Eu că, da, pot să îi cunosc părinții, să îi rog ca să o lase în excursie, doar conduc încet şi nu fac accidente. Ea că stă în Tălmaci. M-am bucurat aşa de tare, să înnebunesc nu alta! Auzi, eu din Sadu, ea din Tălmaci, ce treabă *faină*!

− Deci, zici, că din Tălmaci ...

− Aşteaptă numa' să zâc, că ajungem şi la aia! O aştept la terminarea programului să o conduc acasă. Locuiau la bloc, Tălmaciul a fost declarat oraş din timpul lui nea Nicu, părinții ei chiar au lucrat în textile, la Firul Roşu! Ce să crezi, doamnă dragă, fata era înfiată de la orfelinatul din Boița. Zic că am gânduri serioase, părinții nu mai pot de bucurie, că ne-am găsit. În fine la plecare mama mă ia de-o parte şi-mi spune să am grijă cu Lorența, că-i fată bună, dar e puțin nestatornică. Adică cum nestatornică, o descos eu? Că a mai lipsit ba de acasă, ba de la servici şi a apărut după câteva zile. Eu, nu-i nimic, o dau iò pe breazdă! Facem excursia şi după aia, fata hop că se poate muta la mine. Dar ai tăi? zic eu. "Păi dacă tot urmează să ne cununăm" …

− Ați trăit în concubinaj?

− Vine fătuca la mine şi eu băiat hotărât, m-ai văzut doară, îi zic: "tu fată uită-te bine pe uşa pe care ai *tunat* că de eşti serioasă de azi într-un an mergem la cununie! Să nu mă faci de ocară"! Şi

[29] magazin (reg.)

fata o râs şi m-o luat în brațe, iar *ió* m-am muiat tot. Nănaşă, toate-o fost bune până într-o zi!

− Dacă au fost bune, de ce să nu rămână???

− Am stat în casă netencuită, fără mobilă şi uneori nici nu aveam ce mânca. Strângeam cureaua să punem ceva deoparte pentru cununie, puneam banii la capete şi ne-am cumpărat pat, dulap, masă, scaune, tot ce-ți trebuie într-o casă domnească; într-o zi am mîncat numai cartofi copți luați cu împrumut de la *frati-miù*.

− Ce frumos!

− Nănaşă, nu ştiu când m-oi mai putea cununa?! Că numai ce-a început să întârzie, că odată are program mai lung, că odată merge în vizită la părinți, că odată una că altădată alta… O caut eu odată, la servici nu, la părinți nu! Ai ei când mă văd îşi flutură mîinile, ca şi cum le-ar zvânta, peste față pe la piept, iar eu nu mai aveam aer de emoție, dam din colț în colț şi pleacam privirea. Mai stau şi apare dumneaei, Lorența, cu altul de mână. Nănaşă pământu' să mă înghită, m-o luat cu amețeli! "Păi bine tu fată, ce am grăit noi?" Ea, că a găsit altul *mai ca lumea* şi rămîne cu el. Au venit la mine, eu cu duba, ăla cu maşina mică, şi-o băgat lucrurile în sacoşe, dă să iese pe poartă. Eu: "fată dragă tu dacă te-ai dus pe poarta asta nu mai ai ce tuna. Bani n-am să-ți dau că n-am de unde, da'ndărăt să nu mai vii". M-am închis în casă şi pune-te pe plâns. Cred că s-a făcut pârău până la poartă, nu ştiu că şi afară a-nceput să toarne. Eu plângeam şi afară durduia! Da' eram sigur că se întoarce! Sigur eram, al naibii de sigur! N-a trecut anul şi iacăt-o la poartă. Aşa smerită, cu ochii în pământ se roagă s-o iau îndărăt. Eu duc mâinile la ochi, să n-o mai văd da' nici ea să nu mă vadă, că deja mă podidiseră lacrimile şi sughițând de plâns o împing afară, trag uşa casei şi încui după ea. Nu-mi vine-a crede c-o ieşit din curte că poarta n-am auzit! Da-i ascultam plânsul bine de tot: ea plângea afară că regretă şi mă iubeşte numa' pe mine! Eu plângeam înăuntru mut, că nu puteam zice nimic, numa' sughițam, până ce lacrimi n-am mai avut! Apă' am plecat fiecare în treaba noastră.

− Da' tot singur eşti, măi Ionaş?

− Cum îi cucu, vezi bine, nănaşă dragă. Spune-mi, scumpa mea nănaşă, *oare când mă vei mai cununa*?

BLAT

Colega Diana de la filologie: nu numai o încântătoare *supistă*, dar şi o fată plină de caracter, cum astăzi rar mai găseşti! Costi avea cartelă, dar servea prânzul abia înainte de ora de închidere, numai pentru a o întâlni.

– Mai vrei să-ți iau una?

– Oare nu strică la siluetă? glăsuia cu precauție tânăra cu privirea diafană, tot tremurând din gene.

– E ciorbă de fasole verde, nu îngraşă.

– Bine fie! accepta filoloaga plecând pleoapele.

– Îți dau şi felia a doua de la friptură, pe care nici măcar nu am atins-o!

– Nu, asta nu, aşa ceva nu se poate. Ştii bine că nu am cartelă!

– Nu ne vede nimeni, doar suntem numai noi doi la masă! găsea un argument logic băiatul.

- Sunt şi alte mese împrejur. Şi chiar dacă *nu se vede*, eşti prezent dumneata şi mă judeci, devenea fata brusc distantă. Ştii bine că eu am caracter!

Păşeau resemnați prin imensa sală de mese şi la paşii fetei explodau când şi când biluțele de pe podea. Poca-paca-poca-paca! Era pocăneala regizată de studenții de la chimie, care se delectau cu gurile până la urechi aşezați la două mese centrale. Costi se întorse cât se putea mai bine pe aceleaşi urme şi reuşi performanța unui singur poc! Se opri în fața lor.

– Ştiți ce sunteți?

– Asta nu interesează? catadicsi unul, în timp ce ceilalți îl tratau cu surâsuri dispreţuitoare.

– Sinucigaşilor! Amărâți de sinucigaşi!

Unul dădu să se ridice, neîndoielnic cu intenția de a-l plezni, dar cei de alături l-au oprit. Zâmbetul le dispăruse şi îl priveau cu încrâncenare. Un caz tragic îndoliase de curând tinerimea universitară, care cu toată teroarea comunistă jurase răzbunare. Un avocat mititel şi sprinten, poreclit de colegii de barou Cocoşelu se jucase cu sufletul neprihărit al unei tinere boboace, aducând-o la exasperare. Dumneai tânără şi mândră, venită din inima Apusenilor, sedusă şi abandonată?! Sinuciderea, să-şi ia viața, doar asta era singura cale. A trimis per post Cocoşelului o scrisoare de iubire pătimaşă şi de amarnice reproşuri, cum putea dumnealui întina un suflet tânăr şi plin de speranță, “*care i s-a oferit ca o narcisă pe pajiştea iubirii”*, să revină, să o caute, să o încânte din nou prin baruri, să o aştepte cu buchețele de flori, căci dacă nu, niciodată nu o va mai revedea! Sinuciderea, da, îşi va lua viața, care în atari condiții nu mai are niciun preț! La care infamul potlogar, ce se preta la tertipuri juridice, a trimis un mărțişor reprezentând o gâsculiță, într-un pliculeț mic, în care pe dosul cărții lui de vizită a notat: “*dacă eşti aşa de proastă o să mă p…ş pe mormântul tău*”! Dar fata şi-a ținut cuvântul, a furat din laborator o cianură, s-a îmbrăcat în mireasă şi s-a întins în patul de la cămin, printre colege, unde şi-a şi găsit sfârşitul. Studenții i-au făcut coroane cu margarete, pe care boboaca de la chimie le iubea atât de mult şi ziua îi păzeau cu schimbul mormântul, pentru ca nu cumva infamul profanator să procedeze la gestul funest.

La o bere unul dintre studenți, care fusese şi amorezat de boboaca decedată, căci exista şi un adolescent care îi simțea lipsa din plin şi o regreta cu sinceritate, pentru că dumneaei Pia i-a dat speranțe lui Dinu, colegul de an, cu care s-a logodit cu o săptămână înainte de gestul fatal ... “Să plângă şi după mine cineva, care întradevăr m-a iubit!” a propus să-i pună o bombă artizanală avocățelului sub scaunul maşinii.

– Nu, Dinu, de făcut bomba o facem oricând, s-o amorsăm ne ajută cei de la electronică, dar ca gest nu se face! Noi, europenii, nu procedăm la atentate! a hotărât şeful de grupă.

– Bine, dar în America s-au răzbunat aşa şi veteranii din războaie, nu numai teroriştii islamişti! replică Dinu.

− Şi au murit atâția oameni nevinovați. Mai bine vorbim cu cei de la medicină să-l castrăm!

− Cu cei de la veterinară să-l jugănim, căci Cocoşelu ăsta nu e om!

....

În fine după acest incident tragic colega Diana spunea cu un suspin uşor numai atât: ”Bărbații ăştia nu merită nicio atenție!” Şi nu mai adăuga nimic indiferent ce comentarii făceau cei din jur.

....

Costi şi Diana se întorceau cu acceleratul spre Braşov şi deşi drumul dura două ore şi jumătate erau controale şi supracontroale. La uşa toaletei controlorul bate şi iar bate, fără rezultat ... Cum semnalizatorul broaştei era pe roşu toaleta era ocupată, dar trenul se apropia de stația Predeal şi îi era teamă ca nu cumva niscaiva blatist să coboare în fugă. Angajatul rămâne de pază. În fine după cinci minute când dumnealui a scos cheia din geantă pentru a debloca uşa de afară, dinăuntru apare o domnişoară subțirică înconjurată de fum, ca de pe scena unui concert de rock. Controlorul:

− Ați fumat?

− O, nu, chiar m-am mirat de unde atâta fum? De dinainte!

− Biletul domnişoară!

− L-am lăsat în compartiment.

− În compartiment? Trebuia să-l aveți asupra dvs.!

O însoțeşte. Ajunşi acolo, tânăra caută în buzunarul hainei, scoate biletul şi-l arată controlorului. Dumnealui îl ia, se uită bine şi zice:

− E perforat! Când l-am perforat? Doar nu țin minte să vă fi controlat ...

− O, domnule, dar am stat în vagoanele din spate. Numai de la Câmpina m-am mutat în față. Era prea rece, nu mergea bine încălzirea!

În Braşov, după ce coboară, cei doi tineri iau loc în restaurantul gării. Costi îi ținea companie, până pleca autobuzul spre Drăguş.

− Acum, dacă ai făcut blatul pe tren şi ai scutit atâția bani, îmi permiți să te servesc cu o brioşă?

− Nu se poate colega, dacă am zis regim, atunci țin regim, tu ştii cât caracter am! Dacă am zis aşa, aşa şi fac, la mine nu se calcă

jurămintele în picioare. Din amănunte se cunoaşte omul! Mai bine fă-mi cinste cu o țigară.

ORCHESTRĂ SIMFONICĂ

Concert Mozart, *Eine kleine Nachtmusik*[30]: I. Allegro, II. Romanze: Andante, III. Menuetto: Allegretto, IV. Rondo: Allegro[31]. Protagoniştii sunt mânuitorii a trei instrumente: vioara întâi, vioara a doua, un violoncel şi suplimentar un contrabas la care se adaugă trei melomani: o fostă balerină, un fost cavalerist şi un actual *marțafoi.* Marțafoiul, nelipsit de la audiții, băiat de bani gata, odraslă de nomenclaturist cu influență politică, făcea zarvă şi deseori, dacă îi reuşea, şi puțintică agitație în pauzele concertului. Balerina cu părul cărunt şi şuvițe liliachii mergea încă la cele aproape opt decenii pe poante, ținându-şi cu grijă la piept buchetul de viorele cu panglica albă înnodată împrejur. În momentele cele mai înălțătoare ale muzicii se ridica brusc de pe un scaun marginal şi plutea cu mişcări grațioase în spațiul dintre rânduri. La fiece final de simfonie cavaleristul semnaliza în picioare, aplaudând, declanşarea comutatorului ce făcea întrega sală să aplaude tot în picioare, cerând *bis* cu exasperare. Muzica era iubirea lor eternă, dar în efemera viață eroii noştri aveau calități, mici defecte şi trecătoare pasiuni lumeşti. Vioara întâi, un promițător talent spre patruzeci de ani locuia în gazdă la balerină. Pasiunea dumnealor nu ținea cont de diferența de vârstă şi nu respecta canoanele provinciei, căci amândoi trăiau în lumea artei. Balerina se cuibărea în brațele lui, după ce-i asculta exercițiile muzicale. Uneori fața-i ridată se destindea sub lumina unei

---

[30] mica serenadă (ger.);

[31] denumirea (it.) a celor patru mişcări

pasiuni interioare şi dansa în jurul pupitrului de note pliabil cu delicatețea unui fluture. Împletirea aceasta de dragoste maternă şi filială părea a dura la nesfârşit, dacă nu apărea vioara a doua Svetlana. Prea tânăra basarabeancă avea şarmul temperamental al orientului şi era "focoasă brié di tot". Dilema se punea cu cine venea şi cu cine pleca Toni de la concert?

− Până ne cunoaştem mai bine eu rămân să locuiesc cu *mami*. Dacă vrei să facem casă împreună vei accepta temporar situația asta.

− Bine, dar pe mine gazda mă costă o groază de bani.

− O să suport eu o cotă parte pentru că te vizitez ca să petrecem unele seri împreună,!

Violoncelista şi contrabasistul alcătuiau cealaltă pereche a cvartetului, aflată la început de căsnicie, deci, cum ar fi normal, mai stabilizată. Numai că proaspătul mariaj a fost perturbat de pasiunea incendiară a marțafoiului pentru artistă, pe care o aştepta la terminarea concertului pentru a-i căra instrumentul la domiciliu.

− Jimmy, iar ne aşteaptă Trompi ăsta şi nu ştiu cum să scăpăm de el!

Rodica clătina violoncelul în balans, iar partenerul transporta cu sârg contrabasul în spate.

− Depozităm instrumentele în maşină şi mergem la Union la o şuetă, telegrafia invitația marțafoiul.

− Dar tu ce instrument ai de depozitat, îl întreba râzând Rodica.

− Un corn din care suflu adunarea, supunea cu forțat bun simț Trompişor.

Plia scaunul din față pentru a încăpea şi contrabasul. Jimmy s-a revoltat că nu-l lasă, era întuneric şi prin piață îşi făceau rondul *unii* boschetari.

− Dar ce să facă dragă cu contrabasul tău? se mira consoarta.

− Îl vând oricui pe mai nimic, numai ca să facă rost de ceva biştari pentru a-şi cumpăra țigări şi ceva pileală.

− Numai puțin, eu nu insist dacă nu vrei să vii. Bem şi noi ceva, conversăm, ne distrăm puțin şi ți-o aduc acasă tânără şi nevătămată.

− Asta promiți tu acum, ca să mă duci cu preşul. Dar Rodi este soția mea şi nu trebuie să meargă fără mine? decreta retoric Jimmy.

− Hai, nu te încăpățâna, scumpi, ce poate fi rău în asta. Doar n-o să fii absurd să crezi că mergem la separeu?

− Şi dacă te fentează?

− Cine, *Trompi*, doar ne cunoaştem din liceu?! O fi acum tatăl lui ştab la partid, dar pe mine nu mă intimidează.

Marțafoiul zâmbea galeş femeii, cu gura până la urechi, lihnit de aşteptarea îndelungată. Dumneaei domina confruntarea dintre cei doi bărbați scuturându-şi pletele negre şi aranjându-şi bretonul rebel.

Cei doi, rămaşi fără paznicul virtuții, intrară în barul Union, unde au ales o masă ferită. Aprindeau țigări şi tânărul nabab se uita şi mai pierdut la detaliile vestimentare şi la chipul artistei. Într-un târziu la masă se ataşară Jimmy şi cavaleristul. Bătrânul era uscățiv, cu nas coroiat, chel şi spelb.

− Caii sunt cele mai inteligente animale! Maior înaintea escadronului cu sabia verticală, călare pe Shahib - să mă fi văzut atunci la defilare!

− Am văzut proba de dresaj cu caii lipițeni la hipodromul din Viena.

− Mda ... şi lipițenii, ca nişte lebede albe, sunt frumoşi, dar Shahib un pur sânge arab era magnific! Îi recunoşteam nechezatul când intram pe poarta manejului. Ordonanța ținea căpăstrul, încălecam şi calul țâşnea glonț imediat ce mă simțea în şa, înainte să fixez celălalt picior în scară!

La închiderea stagiunii se dădea o petrecere dansantă în foaierul filarmonicii. Pe lângă muzicieni şi membrii familiilor erau invitate personalități din lumea culturală şi politică. Preşedintele C.C.E.S.[32] rosti un spici şi plecă rigid fără a ciocni un pahar. Scăpat de tovarăşul tată, marțafoiul începu peregrinările de sănătate şi voie bună. Ba un şpriț cu un muzician, ba un compliment galant la o tipă scăpată de sub robia repetițiilor şi austeritatea concertelor educative.

[32] Comitetul de Cultură şi Educația Socialistă

− Cu câtă încântare vă admir cântând la flaut! Sunteți adorabilă pentru gingăşia, cu ton extrafin, ... ,apoi adăuga o bolboroseală neinteligibilă, care coborî într-un fel de mormăială cu reverberații libidinoase, cu care plimbați degetele pe clape!

− Nu cred că este acum cazul a sugera ceva. Cânt la instrumentul ăsta de-o viață, se cabra artista.

− Dar tocmai de *instrument* discutăm! insista dumnealui cu mult tâlc în zâmbetul misterios.

Strânse mâna primului viorist.

− Ce vă mai face *maman*, efectiv sala este săracă fără piruetele seniorei.

− Dumnezeule cât e de greu, femeia asta excepțională a intrat în zenitul vieții. Stă chircită la pat, chinuită de-o maladie nemiloasă la oase.

− Tocmai dumneaei, care a fost prim-balerină de operă?

− Din păcate. Nu pot s-o las singură, plătesc o asistentă care o îngrijeşte.

La primele ritmuri de dans marțafoiul se duse drept la Rodica ca să o aibă aproape.

− Rodi, ai putea să te *mai uiți* din când în când la chinul din mine! Nu eşti supărată cumva?

− Pentru ce? zice ea tandru, gâdilându-l cu suflul nasului în ureche.

− Pentru postul de director! Nu crezi că Jimmy ar fi bun?

− Încă cum, râse dumneaei cristalin. Are origine socială sănătoasă.

Şi Trompi o strîngea tot mai aprig în brațe. Tocmai când înfocarea urma să atingă apogeul din perechea de alături Jimmy cuvântă, cu un ton de duş rece:

− Nababe, e soția mea, lasă trompa jos!

Dar Trompişor versifica în gând: “Violoncel fă-mă de poți, să-i vibrez până-n chiloți”.

Femeia adăstă puțin în rotire şi peste umăr prevăzătoare soțului, “ai grijă cu Trompi, memoria de elefant ştii că nu joacă feste”.

BARON SUEDEZ sau Münhausen von Păcală

Gicu Predescu a fost pentru mult timp una dintre figurile notorii ale bulevardului, care traversa centrul oraşului vechi. Îl îndrăgeam toți foştii colegi pentru că întotdeauna începea o alocuțiune cu vorbele: *Dragul meu*! Da' ştiți cum, nu aşa formal, ci pe un ton formidabil de afectat. Adică, dacă el te făcea dragul lui, dumneata trebuia să plusezi puțin afecțiunea lui, pentru a dovedi că sufletul tău nu e cu nimic mai prejos. Totul bine până aici numai că distinsul meu ex-coleg avea o mică meteahnă: suferea de "*inimă albastră*". Nu zic sânge albastru că niciunul nu mai aveam, ne dispăruse chiar şi poşirca de sânge mic burghez, de când secretaru' general a decretat cu mult aplomb în româneasca lui inconfundabilă: "În ța-rá noá-stră Ro-mâ-niá socia-lis-tă! am dis-fințát di-múlt domni-í şî domni-ilí". Demult, nedemult, parvenitul şi mai ales cel provenit din rândurile păturii *"telectuale"* încearca mereu a ridica capul pentru chiverniseală şi iaca acum după "incalificabilele" evenimente de la '89 societățile căpuşe au devastat ecomonia țării lăsând în urmă un cadavru livid, pe care nici-o firmă străină din Europa nu mai vrea să efectueze necropsia, numai cele din Orientul Apropiat şi Africa. Gicu, amicul nostru, era deasupra acestor practici de căpătuială, pentru el relațiile interumane erau importante, alterate din păcate de acea *iubire eşuată*. Bărbatul, care se credea un fante irezistibil, a fost părăsit fără scrupule de o casnică dintr-un cartier periferic al metropolei pentru un seralist înavuțit de curând cu sediul S.R.L-ului în buricul târgului.

Gicu a suferit ce-a suferit de inimă albastră, după care a mers la consultație la un cardiolog renumit să vadă ce boală are. După electrocardiogramă distinsa persoană în halat alb a decis: "Gicule ai aritmie"! Aritmie, operație pe inimă şi după aia o groază de pastile pe care le înghițea zilnic după un program riguros: hap-hap şi iar hap!

− Păi dacă-i după inima mea, ea bate odată după iubirile trecute şi altă dată după cele viitoare.

− Dar prezentul Gicule, pe ăsta l-ai uitat?!

− O, prezentul i-o mizerie indescriptibilă, un gunoi, în care nu merită să te bălăceşti, dar mite' să mai trăieşti. Sau nu eşti de acord, monşer?

Cum să nu fiu de acord, să-l supăr pe fostul meu coleg şi prieten acum bolnav şi să-i pricinuiesc prin dezacord un oareşicare disconfort. Am dat din cap conciliant.

Deunăzi, iaca, dau din nou de Gicu pe stradă, înalt, distins şi distant, purtând o pălărie cu boruri mari, menite să-i ferească fața de soare şi de moină. Cum mă vede schițează un salut, ducând relaxat două degete la boruri.

− Tot sănătos Nae?

− Tot sănătos Gicu. Dar şi tu arăți bine, de parcă nu îmbătrâneşti deloc.

− Mersi, dar nu te cred, ştii doar că sunt în pensie de boală.

− Nu e nici-un compliment, ci purul adevăr. Ai fost plecat în concediu?

− Concediu, se poate, de acord, a trecut doar peste un an de când nu ne-am văzut. Am fost o jumătate de an în Suedia.

− În Suedia, domnule, dar țara asta este teribil de avansată. Se spune că deja au construit socialismul, la care noi visam în timpul lui nea Nicu.

− Ce socialism, doar eu am fost invitat la o baroană!

− Teribil noroc, cum de ți s-a potrivit tocmai ție?

− O fostă colegă de facultate, o iubire din tinerețe, ştii că alea nu se uită! Nu mai ştiam nimic de ea, de la terminarea facultății, când de anul nou primesc o felicitare. Timbru cu coroană regală, nici nu bănuiam de unde vine. Deschid plicul şi înăuntru povestea colegei Michi. Cum l-a întâlnit pe baron, care prezida o conferință despre poluarea planetei, cum la *get together party*[33] a poftit-o alături în prezidiu, cum a obținut preşedenția unui ONG în țară. Îți dai seama ce coincidență: el divorțat, ea văduvă de la revoluție şi amândoi cu copii mari, deja la casele lor, care nu mai aveau nevoie de ajutor.

− Frumosă poveste, găsesc şi eu de cuviință să zic.

− Splendidă! A invitat-o în Suedia, un an au stat necăsătoriți şi după aia au legalizat legătura. Acum, mai bine de doi ani, baronul

---

[33] petrecere împreună (eng.)

se întoarce de undeva din centrul Africii, mănâncă, face duş, se culcă şi nu se mai trezeşte deloc. Infact în somn!

− Nu i-a priit căldura.

− De loc. Michi a stat o jumătate de an singură şi s-a plictisit printre nordicii ăia reci.

− Temperament de bucureşteancă!

− Ba pardon, te rog să mă scuzi, dar nu accept niciun apropou! De la început am pus lucrurile la punct, i-am zis că sunt bolnav şi nu-mi pot permite o relație intimă. Dumneaei, galantă, a ținut să consfințească invitația “în amintirea vechilor noastre sentimente, pentru a te întrema”.

− Dar drumul cine l-a plătit? Şi întreținerea?

− Drumul?! Am luat avionul spre Stockholm-Arlanda. De acolo cu un tren Express, TGV[34] de 210 km/h, colega, se ajunge în Gara Centrală în 20 minute, unde m-a preluat baroneasa cu maşina.

− Dar banii Gicule, tu doar eşti pensionar?

− Banii-s un fleac! Baroana mi-a plătit şi medicamentele şi la plecare mi-a rambursat jumătate din costul zborului.

− E ieftină viața acolo? În Germania alimentele de la aceleaşi supermarketuri costă mai puțin ca la noi.

− Pe naiba, colega, cine te-a mințit? E teribil de scumpă! Când plătea cu euro mă înfioram. Noi ştim cât face euro în lei şi dacă era după banii mei nu aveam parale să trăiesc zi de zi acolo.

− Bine Gicule, dar în patru ani trecem şi noi la euro şi atunci nu mai poate nimeni să manevreze cursul valutar.

− Nenorociții de noi! Cine ne dă salarii să plătim marfa în euro? Nu te mai îmbăta cu vise! Îți zic eu, acum e mai bine la noi decât la ei! Acolo dai tot salariul pe *păpică*.

Şi măsurându-mă cu o privire cârcotaşă, pe sub borurile largi ale pălăriei model Texas, Gicu îmi întoarse spatele şi mă părăsi fără a-şi mai ridica cu distincție două degete, drept salut.

De, zic eu, Doamne, ce ți-e şi cu Gicu ăsta, ce-i bun pentru el, pentru alții trebuie să fie mai rău ca ciuma!

[34] tren ultrarapid (fr.)

 DE PANORAMĂ

Femeile moderne se fac foc şi pară din mai multe motive pe care, fără a greşi prea mult, putem încerca a le enumera: fie este vorba de înfăţişare şi garderobă, de odrasla lor, de atenția care nu li se dă sau de un amant disputat. Din motivele anterior menționate, apariția *altețelor lor* în societate trebuie anunțată din timp şi să aibă parte de cât mai mult fast. Galanteriile şi protocolul nu trebuie să lipsescă de la nici-o sindrofie. Dar să vedem ce anume le-a adus față-n față pe cele două protagoniste şi cum s-au putut descurca. După ce, de la politica de noapte a moațelor şi a cîrlionților zaharisiți, urmate de mai comodele bigudiuri cu elastic, ce formează buclele şi se mai pierd în timpul actelor erotice, iată două soții, Vichi şi Monica, ale unor oameni de afaceri moderni dispunând de maşini personale şi folosindu-le pentru a merge la café-concert.

Ep.1.

V: Când e vorba de educaţie, la mine nu e târguială, tu ştii, cât de bine sunt eu educată! *Eu*, şi aici dumneaei îşi umfla pieptul în tricou, trăgând materialul cu vârfurile unghiilor lăcuite, nu mint, răspund la salut, nu-mi calc cuvântul dat, ce-am zis – asta fac, şi nu cer bani cu împrumut în ruptul capului, *m-ai înțeles*!?

M: Mie-mi spui? Da’, dragă, cum se face că maistrul Pandele nu a vrut să-ți mai dea nimic cu împrumut?

V: Fire-ar al dracu’ de burtos, să-i stea banii în gât. Cică nu i-am dat înapoi tot ce mi-a împrumutat înainte. Mai erau numai o mie şi-i zic: dă dumneta patru cu una să fie cinci. Da’ el...

M: Da’, el?

V: Dă mai bine mia înapoi să fie zero. Ce face împuțitu’ naibii cu atâția bani? Că şleampata aia de nevastă nu merge la coafor şi la manichiură, stă toată ziua la oală.

M: Să umple burdihanu’ animalului. Dă-l dracu’ de pătrățică, mai uşor îl sari, decât să-l ocoleşti!

V: Bine zici soro!

M: Da' Miță ce face, şi-a luat licența?

V: Cum nu dragă. I-un dulce, frumos foc! Să-l vezi în robă de avocat, cum e de chipeş! Ne-a costat ca să-l bag stagiar la cel mai bun cabinet... Preşedintele baroului, duduie.

Ep.2.

Şi Miță s-a amorezat de tânăra avocată Dia, purtătoarea unei robe cu tăieturi intransigente, ca şi dumnealui. S-au întâlnit la sala de fitness, de unde dumneaei a plecat cu geanta diplomat direct la cabinetul babacului, să aştepte clienții. Au schimbat priviri pe culoarele ce uneau sălile de judecată, dar în grabă nu şi-au adresat nici un cuvânt. Până ce o şedință în sala C i-a pus față în față într-un proces de divorț. Miță a sfătuit clientul să ceară şi partajul, iar dumneai pe tânără să îl facă pe cale amiabilă. Cuplul de avocați a asistat cuplul în destrămare. Reclamanta:

− Dar dacă dumnealui se răzgândeşte şi vrea mai mult de jumătate din bunuri, pe motiv că le-a dobândit anterior căsătoriei de la părinți.

Spotul privirilor femenine îl stigmatizează pe pârât.

D (Dia): Chiar aşa? Sperăm să nu fie aşa de meschin. Şi v-au dat mult?

− Da, la început ne-au ajutat, dar până la urmă le-am restituit totul din salarii, precizǎ fata cu-o privire pierdută.

Pârâtul: Mai bine prindem şi partajul odată cu divorțul.

D: Să facem o extindere a obiectului judecății.

Reclamanta: Ne mai costă ceva?

D: Nu ştiu, onorariul îl discutați cu tata.

Au rămas la Judecatorie. Printre aburii de cafele şi fum de țigări în biroul avocaților circulau zvonuri alarmante, de tunuri şi bombe. "Am auzit de un onorariu de opt sute de mii, luat de o avocată tânară, abia ieşită din stagiatură", şopteşte un avocat în etate, căruia îi sclipeau ochii urduroşi. "Din câte am auzit şmechera a tăiat chitanță doar pentru două sute” continuă conspirativ o altă morsă a afacerilor juridice. „Un astfel de onorariu nu putea să-l dea decât o firma de stat; patronii nu au atâția bani", îşi dă cu părerea un tânăr şugubăț. „Ei, aş, ripostează

Dia, nu fiți copii! La firme cheltuiala se prinde în evidența contabilă, pe cât primeşti pe atât tai chitanță”.

Viața merge înainte. Dia şi Miță s-au plăcut, s-au iubit, au făcut doi copii frumoşi şi au reuşit să strângă şi ceva avere, pe care din pudoare nu o divulgăm acum, căci vorba cântecului: „banii n-aduc fericirea, mult mai de preț e iubirea”. Dar iubirea, dacă a trecut şi nu o mai puteau răscumpăra, au venit şi dumnealor la rând pentru a trece prin furcile caudine ale procesului de divorț şi de partaj de bunuri, în care urmau să se reprezinte singuri în fața instanței.

Dar procesul cel mai greu a fost cel al mămicilor iubitoare, care se vedeau obligate să-şi apere odraslele de bârfele concurenței neloiale.

Ep.3.

Tița, soția avocatului cu cabinet, fost procuror comunist, se simțea intrigată şi chiar lezată de tupeul părții adverse. Cu orice prietenă se întâlnea nu omitea să o bârfească.

T: Ce fripturistă! Soție de constructor, ce-nşeală lumea cu mansardările!

C (Corina): A luat banii unei colege numai pe planurile apartamentului, apoi a crescut prețul, femeia nu mai avea de unde da, nici unde să stea şi nici banii înapoi nu-i primea. A trebuit să mergem împreună să-l amenințăm cu poliția.

T: Aveați contract?

C: Aveam țață, cu sume de bani şi termene şi planul ataşat. Dar el că nu are de unde acum, cum că prețul reactualizat iese mai scump şi dacă-i restituie banii dă faliment.

T: Dacă firma dă faliment, colega ta nu mai primeşte nimic!

C: Aş faliment, vroia numai să ne potolescă, să nu-i facem scandal!

T: Dar banii i-a dat înapoi?

C: Nu toți odată, i-a dat mai încet cu țârâita, dar până la urmă tot i-a dat.

T: Toți, maie?

C: Toți!

T: Bine că ne-a scăpat dumnezeu de-un escroc, asta ne mai rămânea să ne escrocheze familia de constructori cu avocăţelul lor.

C: Da' cu copiii, ce faceţi ţaţă cu drăgălaşii de copii?

T: Ce să facem, îi ţinem la noi. Cum să-i lăsăm educaţi de nişte mitocani?

Ep.4.

La coafor Vichi şi Tiţa şi-au dat întâlnire pentru a lămuri problemele conjugale ale tinerilor. Deocamdată se lasă dichisite şi îşi aruncă priviri galeşe, fiecare dorind a se aranja mai bine pentru a întrece reclama concurenţei. Căutături mieroase şi vorbe dulci, ca de început.

V: Ce doamnă bine!

T: Nu pot să zic la fel!

V: Dă-mi voie, adică n-aş putea fi şi eu rea?

T: Cu băiatul dumnitale?

V: L-aţi muncit destul. N-o să stea la voi să fie servitor în casă!

T: Un calic. Dia mea putea lua pe oricare din barou. Şi-a pierdut minţile de s-a uitat la Miţă al vostru! Dânsul a umblat desperat după fată, numai să pună mâna pe clientela soţului!

V: Da' dumneaei după ce mai umbla cu aşa soţ în casă? Îi plăceau barurile şi sindrofiile?

T: Jigodie îndrăzneşti?! Să te iei de fata mea, scursură ce eşti! I-a făcut doi copii!

V: Să-i creşteţi voi. Potaie ... pau-pau-pau!!!

T: Şi tu, o paparudă, ţineţi avocăţelu fără clientelă!

Se înfruntară cu priviri încrâncenate de ură, după care şi-au vârât unghiile în păr.

V: Canaliilor, nu-i servu' vostru!

Şi harşt, rupe-i şiragul de perle de la gât.

T: Ţine-ţi lacheul impotent!

Îi trage broşa în jos despicând stofa taiorului şi zgâriind-o pe pieptul amplu.

V: Damă de companie, ai, ce trebuia satisfăcută .... . Vrea apoi şi slugă-n pat! Huide-o pramatie!

S-au tras în jos de părul strâns în cocuri dichisite până ce au căzut în genunchi. O femeie de servici, ce făcea curat, schiţă o

cruce „*Doamne feri*!” Femeile noastre, bine educate, s-au pus pe hămăit, mârâit, lătrat şi scheunat! Ham-ham-ham, mrrr-mrr-mrr, hau- hau hau, i ... ii. Gata, gata să se muşte.

HARALAMBIE PORTARUL

“patria se cheamă poporul, iar nu tagma jefuitorilor[35]“

În cabina de portar a institutului, Haralambie poartă o căciulă imensă din PNA, care i se înălța ca un comănac deasupra capului, împodobită cu un ciucur fără şnur.

− Mania grandorii, nene Haralambie!

− Ce grandoare, mare ghinion dom’le, mi-a fost atacată caleaşca de *personal* în drum spre Călimăneşti!

− Fă acordul corect, vrei să zici personală! îl corectez.

− Nu dom’le e vorba de un tren personal, mai tot pustiu, aşa pe la crăpatul zorilor ...

− Banal de tot!

− Banal zici şi trase căciula de pe cap descoperind un țugui de pansament în două straturi, lipit cu leucoplast în cruce pe chelie taman în creştetul capului, lîngă care se mai țineau câteva fire cărunte rânced-lucioase, gata să cadă.

− Da’ cine v-a atacat personalul, nene Haralambie?

− Stai să vezi .... De cu seară mi-am făcut bagajul: o valiză în care am împachetat haine de lucru, haine de dormit, lingerie de schimb, trusă de igenă personală şi un aparat de radio portabil. Apoi un rucsac cu de-ale gurii şi scule de curățit la vie.

− Mai faci zaibăr, nene Haralambie?

− După pățania asta, zău, mi-a trecut cheful de a-l produce, mai bine stau pe lângă casă şi-l beau liniştit ...

[35] T. Vladimirescu

„Personalul cu mers încet o ia şerpuind de-a lungul Oltului, opreşte la Boiţa, la Turnu Roşu, la Câineni. De-acolo valea se lărgeşte puţin, nu mai cad coastele de piatră ale munţilor aşa de aproape şi se face niţică lumină ... strălucea un soare blând şi mi-am întins picioarele sub bancheta de vizavi şi-am început să casc. Când moţăiam mai bine, uşa transparentă se întunecă şi mă ia cu mirare, ce-o mai vrea şi conductorul, că doară trecuse numai de câteva minute, de mi-a găurit biletul? De afară brusc, o voce aspră, cu ton scurt, poruncitor ...

− Dă bagajele!

Ale cui şi cui să le dau, că doară eram singur în compartiment? Intră unul, o matahală destul de tuciurie, cu-o privire teribil de rea.

− N-auzi? Dă bagajele că te pocnesc. Dă valiza de sus!

− S-o dau? Eu întind nehotărât valiza, tâlharul nu aşteaptă, ci mi-o smulge din mână.

− Dă şi sacu' de armată!

Eu, că nu pot, că am scule şi merg la curăţat via.

− Dă-o, bă, n-auzi bine, că te pleznesc şi tot ţi-o iau!

Prinde rucsacul de-o curea şi trage, eu mă agăţ cu disperare de cealaltă curea şi trag înapoi spre compartiment. Cum ne târguiam aşa, zbang! numai ce primesc o lovitură în moalele capului şi cad în genunchi cu sângele şiroind pe faţă. Altul mai mic se strecurase pe lângă lotru din coridor, unde pasămi-te ţinea de şase, şi m-a izbit cu-o rangă de fier în cap."

− Ai luat-o pe scăfârlie. Nu puteai sta cuminte?! Şi bagajul?

− Au luat şi rucsacul cu sculele, căci în cădere i-am dat drumul şi duşi au fost ...

Trenul mai merge puţin, după care se opreşte brusc scârţâind din frâne.

− Au tras şi semnalul?

− Cum altcumva?! Ca să aibă timp să coboare cu prada, apoi au luat-o la goană pe câmp.

Apare şi controlorul ţipând: „cine a tras semnalul"? Zăceam întins pe banchetă, iar pe jos o baltă de sânge întreruptă de urme de tălpi.

Şeful de tren:

− Te ducem la urgență cu trenul la Călimăneşti, nici vorbă să cobori mai repede! Eşti al patrulea caz de tâlhărie pe ruta mea!

Mi-am înfăşurat cămaşa ca un turban în jurul capului ca să opresc sângerarea şi-am rămas îmbrăcat numai în pulovăr şi scurtă.

− Pe tâlhari i-au prins?

− Am citit în ziar că i-ar fi prinsă, după vreo patru luni, dar prada nu a mai fost recuperată.

− Nici foarfecele de vie?

− Nici!

− Mai mergi, aşa cum ți-era atât de drag, la frații tăi din sud?

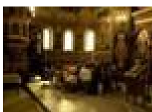
− Cum nu, numai că iau trenuri mai pe la amiază şi am mare grijă să fie vagonul aglomerat. De fapt acum nici nu mai sunt personale cu compartimente, au introdus vagoane la comun!

− Bou-vagoane?

− Fugi de-aici, ultramoderne, cu aer condiționat! Şi un design!

Fiind jefuit într-un tren personal, nenea Haralmbie a descins din compartimentul învechit în vagonul comun al unui tren ultramodern, unde putea comunica mai bine cu marea tagmă a oamenilor din popor.

SPOVEDANII CU EXCEPȚII

"*nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar. Nu este nici unul, care să facă binele, nici unul măcar*[36]"

Dacă eşti credincios, *musai* să mergi la spovedanie! Momentul cel mai înălțător − Postul Paştelui. De tradiția noastră aparține şi credința ortodoxă, care le-a orânduit bine pe toate, dacă mergi la spovedanie , îți speli păcatul originar şi dând dovadă de smerenie, capeți iertarea. Din punct de vedere liturgic şi sistematic, spovada se desfăşoară în cinci etape: căința lăuntrică a penitentului;

[36] apostolul Pavel

molitva sau rugăciunile pregătitoare, rostite de către preot; mărturisirea în fața preotului; canonul sau epitimia şi rugăciunea de dezlegare, rostită de către prelat. Iacă numai câteva imbolduri pentru a te spovedi:

- *Păcatele mărturisite la spovedanie sunt cu adevărat iertate de Hristos, prin mijlocirea preotului duhovnic.*
- *Mărturisirea se face folosind verbe la trecut.*
- *Pregatiți-vă pentru spovedanie şi nu aşteptați numai întrebările duhovnicului.*
- *Alegerea duhovnicului e o chestiune dificilă pentru mulți.*
- *Trebuie depăşit "pragul ruşinii", nu trebuie ascuns nici un păcat sau patimă, oricât de greu ar fi.*
- *Indrăzniți, secretul spovedaniei nu se divulgă.*
- *Atenție la cuvintele duhovnicului.*
- *Evitați aglomerația de la sfârşitul posturilor de durată.*

Pentru că spovedania se mai numeşte în limbaj laic mărturisire, e bine să se vadă o evoluție de la o spovedanie la alta de către duhovnic şi numai un duhovnic stabil poate crea necesara continuitate în legătura sufletească. Dar sfaturile bisericeşti se referă numai la suflet, iar sufletul îşi găseşte lăcaşul în trup, iar fizic cutuma ortodoxă cere să-ți bagi capul sub patrafir. Fața bisericească se aşează, iar păcătosul îngenunchiază înaitea-i. Deşi nasul nu e sub anteriu nu este nici civilizat şi nici igenic, să fie prea aproape de pantofi şi prin urmare de şosete …

Ep. 1

Săftica era confidenta Firuței şi viceversa. Se bucura în societatea restrânsă a cartierului de blocuri de prestigiul unei femei cumsecade şi de multă, prea ??? multă încredere din partea prietenei. După una dintre amplele confesiuni, pe care Firuța o repetase până la plictiseală Săfticei, ultima o îndemnă pentru a-şi face curaj şi a merge împreună la biserică.

– Se termină postul şi nu ne-am spovedit!

– Dar n-am făcut nimic rău, doar suntem femei în toată firea cu copii mari. Ce-i dacă avem o legătură, doar suntem văduve demult!

– E obicei străbun şi nu am împărtăşit cu bărbații actuali taina cununiei.

− Dar toată lumea face la fel şi nimeni nu se mai sinchiseşte!

− Dacă lumea asta, accentuă prietena, s-ar duce la biserică mai des şi şi-ar găsi un duhovnic s-ar sinchisi!

− Bine, dar la spovedanie te dai pe mâna unui duhovnic, care mai descoperă o păcătoasă. Poți avea încredere într-un bărbat, chiar cu haină bisericească?

− Nu-i totul numai haină, se zice şi chiar este o față bisericească.

− O față cu creier de bibilică şi ceva între picioare.

− Anteriul îl face om sfânt!

− Să sperăm că sfânt nu este numai anteriul?!

− Robul lui Dumnezeu ca şi noi …

− Sub anteriu bărbatul tot bărbat rămîne. Mai bine ar reînvia şi s-ar popi Farinelli[37]!

Pe drum se țin de brațetă şi se mai înghiontesc cu cotul pentru a-şi face curaj. Văd un preot bătrân cu anteriul posâclit, se prea poate un pensionar chemat la datorie pentru a termina lunga coadă a dreptcredincioşilor în ultimele zile ale postului mare. Se bucură şi se aşează în coada din fața dumnealui, mai mică decât celelalte. Dar preotul nu era numai bătrân ci şi tare de urechi …

− Hai mai aproape, roaba lui Dumnezeu, că nu aud ce zici.

O prinde între picioare pe la coaste şi-o strânge sănătos, iar cu mâinile o mameleşte mişeleşte, cât timp roaba îşi descarcă sufletul, ivindu-se oareşicare poticneli datorate prestidigitației deosebite, pe care o dovedeau degetele anchilozate ale feței "sfinte".

Cei din spate strigau nerăbdătări din coadă ca să ajungă la rînd.

− N-o mai ține părinte, dă-i drumul că se căieşte şi iartă-i toate păcatele!

În fine scapă roaba de sub epitrafir, roşie la față de parcă ar fi ieşit cel puțin de la o baie de abur, dacă nu chiar din cazanul de cătran al Necuratului, şi trece glonț pe lîngă prietenă, care stătea cuminte în rând numai la trei persoane în spate. Se duce să aprindă lumânări pentru sufletele părinților decedați şi ale copiilor, care trebuiau să aibă noroc în viață. Între timp întruna dintre absidele bisericii, prietena suportă cu stoicism acelaşi

[37] cel mai renumit cântăreț castrat din sec. 18

tratament, dar puțintel mai dur din cauza unei constituții fizice mai dolofane şi poate într-o viziune "bisericească", apetisante. Scapă la rându-i şi dumeaei, roşie foc.

− Mari păcate o fi avut femeile astea două, dacă s-au ruşinat în aşa hal să le spună, conchide un ins din rând, aranjându-şi încurcat o sprânceană cu unghia policarului.

− N-ai văzut cât erau de gătite, doamne sfinte! duce o bătrânică mîna la gură. Să ştii că mai nou au începu să vină la popă şi ălea care trăesc din păcatul cărnii. Tare greu trebuie să fie să ierți atâtea păcate! Se zice că le ia preotul asupra lui şi apoi se roagă lui Dumnezeu să le ierte.

La ieşirea din curtea bisericii prietenele se reîntâlnesc, dar nu se mai iau de brațetă. Culoarea roşie din obraji începuse să pălească într-o firavă urmă de îmbujorare.

− Pfui, drace! Ce mizerabil bătrân, travestit în sutană!

− Şi la tine, tot la fel? Să ştii Săftițo, că ăsta-i diavolul în sutană!

− Dar de ce nu m-ai prevenit, soro, doar eram în spatele tău şi puteam schimba rândul să nu îmi mai strice ramolitul ăsta spovedania?

− Nu tu m-ai adus aici şi-acum, gata, vroiai să scapi aşa uşor? Lasă să vezi şi tu cum e!

− Nu-i decât un bătrân ramolit şi sclerozat, dar tu, să-mi faci una ca asta? Nu te ştiam aşa de răzbunătoare!

− Bine că nu l-au apucat şi vânturile.

− Dar nici a parfum franțuzesc n-a mirosit.

− Data următoare ne spovedim pe internet.

În anul următor … Cum internetul crea numai o biserică virtuală, cele două femei s-au lipit la un grup de credincioşi şi-au pornit în două automobile la una dintre mânăstirile de pe valea Oltului. Aici spovedania o făcea un călugăr, iar călugării sălăşluiesc în sihăstrie şi rugăciuni pentru a-şi purifica sufletul. Sub epitrafir Safta îşi mărturiseşte păcatele cărnii, căci, dacă a rămas văduvă cu trei copii, ce bărbat s-ar fi încumetat să se înhame la o căruță atât de grea?

− Mare păcat, roaba lui Dumnezeu, mare păcat, oricâte canoane ai face nu poate fi iertat! Să te căieşti amarnic! răsună glasul de

templier al călugărului, gata să reteze capul păcătoasei, care se pune pe plâns.

Călugărul îşi ia rolul de duhovnic intransigent mai în serios.

− Dar de câte ori femeie păcătoasă te-ai desfătat în plăcerile cărnii?

… plâns încet, puţin miorlăit …

− A fost odată, a fost de două ori, a fost de mai multe ori?

− ???

− Ai numărat măcar nenumăratele păcate la care te-a ispitit diavolul şi pe care tu cu bună ştiinţă ai consimţit să le înfăptuieşti? Spune înaintea Domnului, ai numărat măcar şi cât de amarnic te căieşti în ticăloşenia ta?!

− Mă căiesc părinte, mărturisesc, adânc mă căiesc, dar n-am numărat!

… suspine de plâns …

− N-ai numărat, asta zice că ai păcătuit de multe, de foarte multe, chiar de nenumărate ori, căci parcă le-ai pierdut şirul?!

… plâns cu sughiţuri …

− Poate trăieşti şi acum în păcat, staţi în concubinaj?

Femeia se înterupse scurt din plâns pentru a răspunde duhovnicului.

− Nu stăm, că bărbatul ăsta locuieşte singur şi zice că nu-i place să-l deranjeze copiii mei.

− Şi ai de gând să continui păcatul, să te mai duci să trăieşti cu omul ăsta, deci nu spui că ai de gând să te îndrepţi? Cu adevărat?

… plâns cu hohote …

− De ce nu veniţi în sfântul lăcaş al domnului, să faceţi taina cununiei?

La vorbele astea, Safta zvârle epitrafirul de pe cap, îndrepată spatele, ridică capul şi cu-o faţă descompusă se răsteşte la călugăr.

− Cine să mă ia părinte cu trei copii, cine să-i crescă alături de mine, în ţara asta, unde lumea e atât de săracă? Mă iei dumneata?

Se repede la el ca o lupoaică, ridicând pumnii în aer, în timp ce slujitorul domnului se ridică şi se retrage în naos spre peretele vopsit la interior cu feţele sfinţilor, făcând de trei ori semnul crucii şi luându-i ca martori la o asemenea blasfemie.

Până la urmă Sfata a reuşit a-şi găsi un duhovnic potrivit, tocmai din satul natal, în părintele Vasile stabilit proaspăt la parohia din cartier. Dumnealui punea epitrafirul alături, astfel încât credinciosul putea să îngenunchieze pe un covoraş cu corpul într-o poziție perpendiculară pe echerul picioarelor duhovnicului.

Ep. 2

La alte spovedanii secretele sufletului erau stoarse cu duhul blândeții, fără torturi medievale, cu toate că în ultimă instață tot acolo se ajungea. De, a fluiera chiar şi şoptit în biserică trezea un răsunet ... „O clipă de sinceritate, te duce la securitate."

Evacuarea Basarabiei ... În zorii lui 28 iunie 1940 se retrăgeau în trenuri, maşini, căruțe şi pe jos spre Prut multe mii de refugiați: militari, funcționari şi civili. Grupuri paramilitare ale minorităților îi jefuiau sau chiar ucideau, soldații armatei invadatoare îi dezarmau, le cofiscau bunuri şi îi luau prizonieri pentru a-i deporta mai târziu.

Aurică stătea pitit lângă o tufă de măcieş, cu hainele năclăite lipite de trup, aproape de apa glodoasă a Prutului pe care tocmai o traversase. Alături tatăl lui horcăia atins de un glonț de mitralieră în plămâni şi la fiecare expirație un şuvoi de sânge țâşnea înroşind pământul de vară atât de uscat încât pe alocuri crăpături adânci îl brăzdau. Mătuşa, susținută de unchi, era purtată de şuvoiul apei curgătoare spre aval, mitraliere şi focuri automate clănțăneau. La un moment dat unchiul a sărit, ca peştele prins în acul undiței, a dat drumul mătuşei, amîndoi s-au scufundat în şuvoaiele mâloase, şi de atunci nu i-a mai văzut. Pământul era răscolit de gloanțele de război şi exploziile puternice ale minelor aruncate de pe malul ocupat arau brazde adânci. Semințele urii!

Aurică cu mama, pe numele de fată Lăpuşneanu, s-au stabilit într-un oraş din Transilvania, unde băiatul în timpul liceului cânta în cor cu o voce promițătoare, care l-a orientat spre seminarul teologic. Se cruceau auzind de deportările în masă din provincia părăsită, şi-şi ziceau „mai bine fără nimic, dar într-o țară liberă". Nu erau la curent cu transformările revoluționare. Când agitatorul de la raion a venit pentru a organiza UTC-ul, printre studenții de la teologie, Aurică a luat cuvântul cum că credința ortodoxă e apolitică şi nu au nevoie de o organizație a tineretului comunist.

În seara respectivă a dormit în celula de anchetă a securității, bătaie cruntă, proces politic, condamnare la patru ani de muncă silnică în mină la neferoase. Când a fost eliberat era exmatriculat din seminar şi a fost repartizat pentru reeducare ca suflător la atelierul de sticlă de la cooperativa „Tehnica Nouă" şi interdicție timp de trei ani de a se reîntâlni cu oricare cunoscut în locurile publice. Dar iată-l, după-amiaza pe Corzo, în haine domneşti, bucuros c-a scăpat de radiația sticlei topite din atelier. Dând nas în nas cu fratele Gligor, acesta îl îmbrățişează şi-l pupă pe amândoi obrajii supți.

– Da' bine mai arăți, crăpi de sănătate, frate.

– Lăudat fie numele Domnului, am fost hiritonisit şi am parohie într-o comună la cinşpe kilometri. Hai la o bere *voievodule*!

– Nu pot!

– De ce nu poți, doar nu ne-am mai văzut de atâta timp! O halbă nu-i păcat!

– În ochii securității, da! M-au băgat la răcoare şi acum mi-au suspendat drepturile civile.

– Securitate, zici, toți robii lui Dumnezeu ne numim, surâde blând fața bisericească, fac eu cinste cu-o halbă, n-are cine să ne vadă!

Au băut în tihnă şi-au depănat lucruri învățate la seminarul teologic şi noutăți despre foştii colegi, cu care părintele era foarte la curent.

Nu trece o săptămână şi Aurică primeşte o citație la securitate. Ofițerul anchetator ştia în amănunt tot ce discutaseră, aşa că nu avea nici-un rost să mai tăgăduiască. „Bine, măi Lăpuşnene chiar „La Călugăru" te-ai găsit să intri să bei, unde se adună toți popii reacționari?"

Judecat în regim de urgență, a primit încă trei ani de puşcărie, de astă dată la suprafață, la Aiud, unde în ateliere făcea mică meşteşugărie din copitele de vaci şi de cai morți, aduse de la abator şi arse cu fier înroşit.

„Cine să mă fi turnat?" se tot întreba Aurică şi, cu toate silința psihanalitică, nu putea găsi nici-un răspuns. Fratele Gliogor era primul disculpat, căci, vorba aia, hirotonisit, cu parohie la marginea urbei, propovăduind cu glas blajin credința, cui i-ar mai fi dat de bănuit?!

Ep. 3

În Germania Federală în biserica vechilor catolici, se întâlneau vineri seara transfugii de origine română. Credința şi duhovnicul sufletesc erau liantul discuțiilor de după sfânta liturghie de duminecă. Preotul îi înțelegea şi dorea să-i ajute. „Cu ce te ocupi aici, ce mai fac cei din țară, întrebări frecvente prin care prelatul îşi manifesta ataşamentul sufletesc cu credinciosul de aceeaşi naționalitate şi cetățenie. Şi mulți drept-credincioşi duceau nu numai dorul ci şi grija celor rămaşi în țară. Năstase, *trădătorul* de la „Ciocanul Roşu”, găsise după câteva luni de „plimbat ursul” servici la „Drahtindustrie”, unde fusese recomandat de fostul coleg de liceu, Carol. Deşi conducea proiecte Năstase primea salar de tehnician, de două ori mai mic decât Carol, care fusese încadrat inginer. Statul avea obligații diferite, una e să fii azilant şi alta etnic german, devenit proaspăt cetățean.

Nimeni nu ştia cum preotul Herlea slujea cu atâta seninătate fără a duce grija familiei şi a banilor. Cum ar fi putut să-l întrebe un enoriaş ce-i face familia şi de unde are bani de gazdă şi de mâncare? În fața bisericii îl aştepta un Opel Caravan roşu corai. Uneori contramanda slujbele anunțând, în prealabil, că trebuie să se deplaseze la ambasada din Bonn.

Odată bărbații discutau în grup despre metodele de a trece ilegal frontera, bineînțeles dinspre Est în direcția Vest. Traversarea fluviului în înot spre Iugoslavia era periculosă, deoarece Dunărea fierbea la Cazane, trecerea spre pusta maghiară prin arătura de pe câmp a dus la multe arestări şi chiar persoane împuşcate de grănicierii români, cică aveau ordin să tragă în plin, după numai o somație! În fine, în cazuri excepționale, te puteai ascunde în ambalajele măfurilor exportate pe valută.

− Bună idee, căzu de acord şi preotul, dacă ai nişte apă şi mâncare în maxim două zile te dezambalează în lagărul capitalist.

După o altă slujbă, preotul face semnul de binecuvântare şi-l reține pe Năstase de-o parte.

− Germania cumpără miere de la noi. Zi-i cumnatului de unul Făgețanu de la Apicola. Lucrează în Sighişoara la voi.

− Vai, mulțumesc din suflet, dar cum şi în ce fel şi chiar se poate? vru să-l descoasă Năstase.

– Of, dar eu nu mă bag, am zis şi aşa prea mult... Cumnatul să amintească că vine din partea mea. Dar fără să dea nume. Numai de la popa ce bea cafea Albrecht cu filtru.

Vagonul în care s-a îmbarcat, teribil ghinion, avea vopseaua coşcovită şi nu putea pleca la export fără a fi recondiționat. A stat tras pe line moartă două săptămîni, răstimp în care bărbatului din ladă i s-au terminat apa şi proviziile. Cumnatul a băgat laba în miere şi de sete, crezând că deja sunt în Vest, a ieşit sera să se adape.

„Ştie nemțeşte? Uite, mă ursu clandestin, s-a pus la furat mierea din vagon” l-au luat grănicerii români apăruți ca din senin la băşcălie.

Năstase a început a se întreba, dacă coincidența nefastă nu a fost prearanjată. În plus, soția cumnatului, băgat la zdup doi ani pentru încercarea de trecere frauduloasă a frontierei şi furt din avutul obştesc , trebuia acum să suporte asalturile asidue ale unui coleg de servici, mult prea insistent, bănuit de informator! Puțini enoriaşi se întrebau pe ce căi ale ortodoxismului a ajuns presfințitul să aibă parohie în vest. Coincidețe stranii continuau să apară, dar credincioşii habotnici refuzau să fâcă orice legătură. Până ce a apărut un oarecare Jecu, care, după slujbă, îi aştepta vizavi într-un bistrou, la o cafea. În biserică refuza cu încăpățânare să intre.

– Păcătosule! îl admonestau conaționalii.

– La jegurile astea de farisei? Sub blândețea Domnului ascund flăcările iadului. Ştiți cine-i conduce Departamentul Cultelor, la noi în oraş? Un maior de securitate! Ați auzit de programul secret Atlas?! Toți intelectualii plecați cu forme legale în Vest sunt informatori! Ce credeți că face „răspopitul” nostru atât de des la ambasadă?

–... ?

– Scrie rapoarte despre dizidenți şi transfugi! Are o listă „secretă” cu toate numele românilor din landul nostru!

Herlea, în anteriu, cusut cu fir de aur, ce strălucea în lumina candelabrului din naos:

– Să ne rugăm pentru România, ca țara noastră să fie păzită de dezastre: inundații, secetă, epidemii, cutremure devastatoare, atacuri, conflicte armate, să fie linişte şi să se aibă bine cu vecinii.

Să ne rugăm pentru conducerea ţării şi pentru capii bisericii noastre ortodoxe. Amin!

DACĂ NU EŞTI DESTUL DE GELOS, TU NU MĂ IUBEŞTI DESTUL!

Ep.1

Maghreb, într-un fost stat protectorat francez, actualmente islamic independent. Fatima cobora treptele purtând imenşi ochelari de soare, care îi acopereau nu numai ochii ci şi o parte din tâmple şi pomeţii obrajilor. Ali o salută politicos, femeia abia dacă înclină capul … Să fie fluturarea pletelor negre în vântul puternic care sufla dinspre coasta Atlanticului şi jocul de umbre din coroanele palmierilor sau se ferea de soare. Ce caută atunci aceste echimoze, foarte probabil recente, ascunse sub o tentă de rimel?

− De, zice Aziz, dumneaei cobora de la mansardă, când s-a dezechilibrat şi-a căzut în pumnii soţului, care o aştepta plin de tandreţe cu braţele deschise.

− A fost văzută de Karim, vorbind cu directorul de studii în biroul acestuia!

− Dar soţul Karim, cum a văzut-o, observă intrigat Hassan, doar aştepta dincolo de gard, lângă maşină în parcare.

− Nu-i de acord ca femeia lui să mai predea, aici, într-un institut unde sunt atâţia bărbaţi. Cică i-ar strica familia. Dumnealui e un bun musulman, un cucernic, ce poartă pe frunte semnul sfânt, dat de cicatricea numeroaselor mătănii, când fruntea bate pardoseala.

− Şi are acest drept? se revoltă Alain.

− Tu ce-ai face cu soţia dacă o prinzi cu altul? se interesă Aziz.

Europeanul evită să-şi exteriorizeze părerea în acest caz de ntimitate lezată.

– Un franţuz bate la uşă înainte să intre, dacă îşi vede consoarta împreună cu un musafir le zice pardon şi se retrage politicos pentru că se simte în plus! Arabul, eu, dacă îmi surprind fama cu un mascul , scot şişul şi îl spintec ca pe berbec! scăpărară ochii lui Hassan printre pleoapele îngustate, închizând şi deschizând spasmatic pumnul, plin de revoltă mocnită.

– Inshallah[38], zise flegmatic Alain şi le întoarse spatele.

Ep. 2

Fecioria este unul dintre “voturile” monahului ...

Spre schit şerpuia un drum forestier, înscriindu-se pe pantele versanţilor. Pe-un loc defrişat de tufăriş panoul publicitar atenţiona vizitatoarele cu privire la una dintre cele mai aspre reguli a rânduielii interioare iniţiate de ctitor: *Făcătură de blestem*! O droaie de nenorociri se pot abate asupra femeilor în cazul în care vor încerca să urce spre mânăstirea călugărilor din deal.

Ineditul unei ştiri senzaţionale detunează linişţea de granit a culmilor dinprejur: “Stareţul mănăstirii, acuzat de agresarea sexuală a doi studenţi”. Călin şi Vincenţiu, relatează la sediul redacţiei unui ziar municipal încă nou pe piaţă, deci dornic prin orice mijloace să atragă câţi mai mulţi cititori, unei reporteriţe de investigaţii tinerele, plină de şarm şi îmbrăcată cu mult şic.

C: A pus vin popesc în ulcele de lut. Între timp se tot foia să ne atingă mâinile, căci ne servea ulcelele la laviţa candidaţilor, apoi ne-a pus la lucru, maram că ar trebui să tăiem lemne de foc.

V: Afară ploua şi durduia, dar jupânul zicea că-i voia Domnului, care se luptă cu necuratul şi novicii trebuie să se dovedească bărbaţi.

C: Cum câinii ciobăneşti ai stânii ne lătrau şi hămăiau, iar la depozitul de lemne se făcuse numai glod …

V: Mâinile ne lunecau pe coada toporului de abia-l puteam ţine…

C: A chemat ciobanul să cărăm lemnele sparte în bucătărie.

---

[38] facă-se voia lui Allah (arabă)

V: Schimbați-vă că v-ați udat. Luați două rase din debara, şi-şi freca degetele mari de podul palmei, ca jucătorii pătimaşi, care nu se mai pot abține.

C: N-am revenit bine că scena s-a schimbat!

V: Ciobanul m-a înşfăcat ca uliul o găină, gata să-mi ridice poalele rasei negre în cap. M-am răsucit de mijloc, cuprinzîndu-l după umeri şi blocându-i picioarele, l-am aruncat la podea.

C: Tur de șold, pe Vinu nu-l întrece nimeni la asta. Starețul încălzit la culme şi hohotind sardonic s-a dezlănțuit. A urlat: "avem ac de cojocul vost', măi cocoşeilor novici, şi-a tăbărât asupra mea înşfăcîndu-mă în labele-i uriaşe.

V: Aşa şi arăta, ca un urs, credeam că-l copleşeşte pe Călin.

C: I-am tras un ghiont la lingurică de i-a sărit jobenul pe jos.

V: Sughița necontenit că-i blasfemie, că botezul corpurilor i-un obicei templier, vechi tocmai din evul mediu.

C: Spălați urgent putina, urla înfierbântat ciobanul. Mă-ntorc cu ciomagul de corn şi fac moarte de om.

V: Gura mică, nu fii bădăran, că-ți proptesc bărbia-n ghips! Noi suntem antrenori de autoapărare!

C: „Cum nu ați venit ca novici? Nu vreți să faceți stagiul pentru călugărie?"

V: Da de unde? Fundația "Credință şi virtute" a primit finanțare pentru un program de pregătire sportivă a persoanelor dezavantajate, în care am inclus şi călugării şi sihaştrii.

C: „Călugării dezavantajați? Ce vă pasă vouă, băi tinerilor, aici avem voie să trăim aşa cum ne-am ales!"

V:Totuşi puțină autoapărare nu vă strică!

C: „Iartă-i doamne sfinte, că nu ştiu ce grăiesc. Mirenii se preocupă de viața corporală, noi teologii de cea spirituală!"

V: Dar templierii, de i-ați pomenit mai înainte nu se poate zice că nu se ocupau de cultura fizică!

C: „Domnul să vă aibă în pază! Duceți-vă cu dumnezeu!" ne binecuvântă starostele.

V: „Că de nu asmuț câinii pe voi!" punctă mai concis ciobanul.

Ep. 3

Prin vitregia sorții, numai suplinitoare la un colegiu național ...

“Ciupinitoarele vă mănâncă normele“, zeflemea corpul profesoral directorul Avram în şedinţele de consiliu.

Florina era admirată şi curtată de clasă, în pauze elevii îi căutau privirea catifelată, oferindu-i mărţişoare, buchețele de flori de ziua numelui, invitaţii la drumeţii de sfârşit de săptămână. Toţi adolescenţii pubertini căutau să-i intre în graţii prin felurite tertipuri, cu-o mică-mare excepţie: Ulpiu, maturizat mai repede, făcând răguşit pe bărbătuşul, c-un tulei de barbişon, care căuta a o pune în situaţii dificile şi unori chiar jenante.

O dată în pauză, tocmai înaintea orei de română, a desfăcut placajul de la catedră, astfel încât picioarele profesoarei, lăsate mai mult descoperite de minijupă, să se poată vedea până în băncile din spate, unde şedeau golanii clasei, care curioşi îşi tot lungeau gâturile, făceau comentarii şi plescăiau semnificativ. Bănuind ceva duduia s-a ridicat şi din spaţiul dintre rânduri a tras cu ochiul şi văzând pozna s-a făcut de-o culoare roşie-închis, ca buzele date cu ruj în contrast cu părul de abanos cu şuviţe platinate pe laturi.

− Morar Ulpiu e capul tuturor răutăţilor, l-a pârât la director.

− Ştiu eu de ce, a zâmbit directorul, nu-i primul adolescent precoce, grăbit a-şi rupe aţa! Se ştie chipeş, jucător de baschet în echipa clubului şcolar!

− Piesă de bază, nu un pion oarecare, chicoti colegul de sport.

Florina Şerb făcea pielea găinii numai ce deschidea uşa clasei. Ulpiu bombănea cu vocea-i de cocoşel în formare, îi întrerupea expunerea cu afirmaţii grosolane. Ajunsese o teroare, de-i era frică să intre în “cuşca cu jaguari”, clasa a X-a C. Ulpiu escalada încontinuu hărţuirea la care o supunea pe “mironosiţă”. Cică are pulpe umflate ca popicele şi calcă unduindu-se din talie de parcă s-ar târî, precum foca. Şi cum golanii clasei strigau “Foca” înainte de intrarea tinerei în clasă şi când erau provocaţi la răspuns se mulţumeau să pufnească ostentativ, precum animalul marin, hipersensibilitatea Florinei a pus la suflet hărţuiala elevilor. Ceilalţi profesori o sfătuiau să fie mai aspră, dar tânăra replica cum că măsura nu ar fi agreată de conducerea colegiului.

− Ce să fac dragă, trebuie să-i trec, nu-i pot lăsa corigenţi, e vorba de indicatorii pe care secretariatul îi raportează la inspectorat.

− Ai dreptate, răspunse colega de educație civică. Te pomeneşti că la anul directorul nu mai vrea să te primească pentru că a ieşit şcoala pe un loc codaş!

− Desigur, apoi îmi fabrică renume de profesor slab şi mă dau la periferia oraşului, la te miri ce grup industrial.

− Ajungi la cheremul "cacofonilor", colega, şi să vezi atunci ce mai literatură!

Până la un punct, în care Costina, cea mai bună elevă din clasă, apare în pauză cu ochii umezi de lacrimi în cancelarie, cazanul intrigilor a fiert sub presiune.

"Doamnă profesoară e scris cu marker în holul toaletelor de la fete că ați avea ceva intim cu Ulpiu".

Se duse cu femeia de servici pe parter să verifice şi într-adevăr pe faianța vernil lucioasă litere de-o şchioapă scrise cu marker roşu: " Profa Florina f … ă de Ulpiu!" Să leşine, nu alta!

Plâns cu suspine în fața directorului. Directorul că nu are nicio dovadă, deci nu are pe cine să acuze. În fine conducerea decide ca femeile de serviciu să curețe faianța. Au frecat până au obosit trei zile la rând, dar markerul permanent tot a mai lăsat o tentă de culoare, care probabil va dispărea cu trecerea generațiilor. În fața şcolii, Ulpiu cu gaşca de golani aşteptau profesoara, fluierau după ea şi făceau gesture ireverențioase.

− Să vă fie ruşine, îi admonestă Toma.

− Ia uite domişoru'! sări amenințător o huidumă de golan. Ce, ție, nu ți se scoală când o vezi?

− Am şi-un intelect. Fetele vor şi altceva, nu numai sex!

− Uau! Ha? Ha! Sentimente vrei să zici?! Să te ții de mânuță cu fetele!

Ulpiu făcu un semn scurt gealatului, ca să îl lase pe Toma în pace. Locuiau în acelaşi bloc, iar colegul îl mai ajuta la lecții. Se protejau unul pe altul, dar în mod diferit, căci unul excela fizic, iar celălalt intelectual. Adolescenții se hrănesc cu vise!

"Ființele tinere nu se târăsc pe jos ca râmele ci îşi aleg idealuri pentru care înalță halucinante piedestaluri" zicea Toma frecând satisfăcut mustăcioara "în furculiță" cu arătătorul drept.

Într-o zi profesoara Florina uită în pauză un fular transparent la pupitru, pe care nu îl mai regăsi nici în clasă, nici în cancelarie. Habar nu avea că Toma dormea cu el sub perină şi mirosul de

parfum şi pipăitul mătăsii fine îl făcea să o revadă în diferite ipostaze. Şi-o imagina în oglindă îndreptându-şi părul, fardând obrajii, retuşând ochii şi creionând sprâncenele. Divinizarea profesoarei, îi înşuruba atâtea gânduri pătimaşe în creier, îl bulversa. În prezența tinerei femei în schimb devenea timid, se pierdea şi se retrăgea în cochilie. Şi huiduma de Ulpiu îl estompa cu vocea-i răguşit-obraznică, acompaniată de masivitatea trupului. Îi invidia cutezanța şi gesturile spontan-patetice, de muşchetar.

"Nu, absolut aşa nu mai mergea, trebuie să găsescă o soluție de-a ieşi în evidență, de-a şi-o apropia! Pasiunea de-a citi?!"

A împrumutat de la biblioteca municipală lirica lui Minulescu, Stănescu, Păunescu etc.... La ore se ridica şi făcea comentarii vaste asupra unor pasaje, susținea sau infirma afirmațiile tinerei profesoare, îl acoperi până şi pe Ulpiu, cică: "nu-ți permit să mă întrerupi cu onomatopeele tale" sau altă dată "mai bine joacă şi vorbeşte mai puțin".

Conversațiile elevului pasionat de literatură cu tânăra doamnă nu mai aveau timp suficient în pauze şi s-au lungit pe net. Băiatul îi oferea prospețimea şi tandrețea, care acasă îi lipseau. Buchetele de flori aduse le punea într-o vază din porțelan chinezesc în sufragerie.

Soțul, Mircea, lua loc vizavi mirosind a tutun şi alcool, consumat de prea multă muncă, aproape abrutizat la întoarcerea din şantier.

"Mai ieşi şi fumează pe terasă, că miroase toată casa".

Mâinile lui noduroase cu piela rugoasă pe coapsele ei fine, pe sâni, au început s-o dezguste, după numai după un an de căsnicie. Ieşea din casă numai în trening, fugind cu paşi uşori pentru a face o tură de jogging în parc. O dată în lumina unui felinar l-a descoperit pe elevul Toma, cum o urmărea cu privirea.

− Aştepți pe cineva? zise profa, încetinind pasul.

− Nu, visam şi compuneam versuri. Seara mă cuprind emoțiile − e atâta linişte şi mister pe aleile unde lumina se joacă cu întunericul.

− La vârsta ta se mai poate visa. Eşti emo?

Breton lung, întins drept pe o parte a feței, negru închis la culoare, tricoul strâmt avea inscripționat săgeata frântă a tensiunii electrice, curele cu ținte şi cataramă antică ținea blugii.

Răspunse ca un ecou:

− Sunt hipersensibil!

− Ce minune de băiat! Câte femei nu şi-ar dori aşa pansament la suflet. Pe bărbatul meu l-a abrutizat şantierul.

− De ce mai stai cu el?

− Ne-am luat din dragoste, dar m-a părăsit pentru servici! Hai să fugim, l-a luat dna spontan de mână.

Tomiță parcă a fost electrocutat.

− Ce ai, abia te mişti?

− Parcă nu ştii?

− N-ai mai ținut o fată de mână?

Acasă pe marginea patului Toma şi-a devorat palma de care a fost ținut în săruturi şi muşcături tandre. Ce minune, să fii acceptat de profa de română, pe care toată gaşca teribilistă a clasei o admira şi o sfida totodată! Mai departe nu îndrăznea să-şi facă planuri … La oră o sorbea din ochi, dar ea trecea cu-o privire fugară pentru ca fetele să nu schimbe între ele zâmbete complice.

"Bănuiau elevele ceva?"

− Foca a prins curaj, măi, gagiilor!

− Are vreun curent marin sub înotătoare!

− Hm, focă zici, curent marin? Nu-i meritați să-i sărutați nici talpa pantofilor, dar mite să vă ridicați orăcăind, ca broasca deasupra tocului.

− Băi, fiți atenți că Toma îi pune Focii nişte tocuri de nu mai poate intra pe uşa clasei a zecea!

Ajuns acasă a trimis o scrisoare pe net, pe nemâncate. "Îți simt lipsa, vocea ta mă mângâie, privirea ta mă face să zbor, da, plutesc într-o stare de imponderabilitate într-un univers creat şi plin numai de ființa ta, de sufletul şi de corpul tău."

Seara următoare au gonit cu ardoarea tinereții, îndoind ramurile netunse ale tufelor de pe aleile parcului. S-au aşezat pe-o bancă în întuneric, privind la elipsa de lumină a felinarului pe care vântul țesea umbrele dinamice ale crengilor. S-au îmbrățişat şi cu capetele alăturate îşi ascultau respirațiile gâfâite, gâdilindu-i la baza gâtului.

“De ce parfumul iubirii cu Mircea s-a stins şi viața s-a banalizat în cotidian? Urăsc automatismul tern, repetabilitatea cotidiană. Iubirea trebuie însuflețită, mereu − aşteaptă să-i crească noi aripi, pe care să încerce un alt zbor”.

Prima dată Tomiță a sărutat-o stângaci, pe-o bancă ... puțin cam timid, apoi, văzând că duduia stă, a devenit tot mai îndrăzneț, strângând-o cu putere în brațe, gata să o sufoce. În camera tânărului, în ambianța de dormitor şi birou, retrăia în reverie patima săruturilor trecute, până la extaz. Relația cu profesoara îi deschisese o punte spre corpul profesoral, îl maturizase. Tot mai serios în preocupări, studia şi avea note mai mari. Comportarea i se maturizase şi devenise mai sigură.

Soțul constructor a plecat cu şantierul să ridice o altă hidrocentrală pe cursul unui râu mai departe de oraş şi Toma, plin de speranță, a rugat-o pentru a-l invita.

− Ce-o să zică vecinii, dacă te văd intrând? Sunt mulți bătrâni, oameni suspicioşi, au timp destul să spioneze pe după perdele. Bănuitori şi răi!

− Zică ce vor doar ne iubim!

− Dar mă pot spune soțului. M-a pus să jur şi m-a amenințat. Dacă mă prinde cu altul cu mâinile lui de constructor mă sugrumă.

− Dai meditații, orice profesoar are voie, şi-i mai simplu să-ți vină elevul acasă decât să te deplasezi la domiciliu.

Intrat înăuntru a cuprins-o de mijloc şi sub impulsul unui curaj nebunesc a rostogolit-o voiniceşte pe pat. A țipat surprinsă.

− Ai puțintică răbdare, nu fii atât de nărăvaş, îl linişti duduia mângâindu-l cu palma pe piept. A dispărut în baie şi curând a revenit îmbrăcată într-un neglijeu, a stins candelabrul şi-a aprins o veioză. În semiîntuneric junele s-a repezit devorând-o cu o poftă de fiară. Tânăra profesoară scoase un geamăt profund de surpriză şi plăcere.

− Nu crezi că ai exagerat de şase ori? îi surâse tachinător în vestibul.

− Umilul tău valet îți mulțumeşte cu plecăciune, îi acoperi el palmele ce l-au alintat anterior cu săruturi înfocate.

− Ce glumă, valet?! Dispari cavelere al tristei figuri! Data următoare nu vei mai putea lupta atât de aprig în duel.

Pe bună dreptate data următoarte au exersat numai trei dueluri, apoi numai două şi au menținut constant acest număr, dar cu pauze tot mai lungi între revederi. Toma tot insista să doarmă la duduia profesoară, dar Florina nu îi permitea, pentru că: „O să întrebe părinții tăi unde lipseşti noaptea!“

− Ei, şi? O să-i mint, am fost cu gaşca la bar!

Tatăl lui Toma coboarând odată spre ieşirea blocului se petrecu cu Ulpiu şi-l întreabă cum se face că elevii merg aşa des şi petrec nopțile la bar în timpul săptămânii, că o să întârzie a doua zi la şcoală.

− O s-o rărim domnu' doctor, că şi eu am multe antrenamente.

− Se apropie bacul măi băieți!

În autobuzul cu care se întorceau acasă Toma cu Ulpiu alături.

− Ce faci cu profa aia, să nu te prindă soțul la ea acasă, că vă omoară!

− N-am Ulpi nimic cu ea!

− Nu fă pe deşteptu' cu mine, se vede că te-a prins flama. Te crezi singur pe felie?

− Adică, cum? tresări Toma atins de lama ascuțită a pumnalului geloziei taman în inimă.

− I-o femeie care-şi înşală bărbatul. Şi cînd trişezi nu mai contează de câte ori.

− Aşa crezi tu?! Dar dacă-i vorba de dragoste?!

− Novicele tot novice rămâne! Ajungi de te minți singur!

Portarul şi femeile de servici şuşoteu la patrulările elevului pe trotuarul vecin cu ieşirea din curtea colegiului, când o aştepta pe profa de română să iasă de la ore. Într-o dimineață Florina intră în cancelarie cu-o figură teribil de spăşită, cam aşa cum se transformă o pisică jucăuşă după ce rămâne grea.

− Ce veste bună! o felicitau colegele.

− Să fie, accepta tânăra. Din păcate a picat într-un moment al naibii de nepotrivit.

Nu se mai întâlneau deloc. Profesoara a deschis o altă adresă pe net, pe care i-a comunicat-o printr-un bilețel furişat în carte, cu specificația “rupe-l şi nu-l da mai departe”, asemeni parolei de la un card bancar. I-a răspuns la sms numai după trei zile. Soțul, Mircea s-a întors şi nu se ştie cine îl montase împotriva ei. Rămânea mai mult în casă şi acum îi scria pe furiş, ascultând şi

muzică la boxe, în timp ce soțul solfegia în baie. Elevul neglijat îşi "lingea" rănile pentru a-şi mai ostoi durerea.

„Dar nu ştia de patima lui, cum putea să îl lase singur cuc, golit de sentimente?"

„De ce mă supraveghezi mereu! "

"De ce nu îți părăseşti soțul, doar eu, noul tău iubit, sunt de acord să ne mutăm împreună."

"Din ce vor trăi: o profesoară suplinitoare cu un elev de liceu?"

"Atunci el să nu mai trăiască???

"…".

Îi trimise toate reproşurile universului inclusiv reproşul suprem, melodia lui Joe Dassin: Et si tu n'existais pas[39]. Numai că ea era cea reală, puternică şi aparținea altuia!!!

"O va şantaja. Va spune de legătura lor directorului, soțului şi chiar părinților lui. Se va răzbuna cât mai urât cu putință. Iubirea trădată îi cerea asta".

Urmă un răspuns telegrafiat: „să nu o mai caute!"

"Se va sinucide, nu va mai exista el, pentru că amintirea iubirii cu ea nu o putea uita! Mă gândesc sa iau pastile otrăvite, înainte să îşi facă efectul mă curentez, ținând două fire în mâini stând totodată cu gâtul în laț, spânzurat de galeria de perdele. Dacă nu mor am o seringă şi cu ultimele eforturi îmi injectez aer în venă, iar dacă nu mă ia naiba, în cada de baie cu lama îmi tai venele la încheietură."

"Cel mai neplăcut e să te autoincendiezi, folosind o sticlă plină cu benzină şi-o brichetă. Exclus asta", l-a sfătuit alt tânăr pe internet.

„Există şi cazuri de moarte aparentă, când unii au fost îngropați de vii. Să scrii ca dacă te pun în coşciug să fie încăpător şi să ai în buzunarul din față o pungă de nailon, scoci, lanternă şi spray de insecte alături", comentă un satanist.

„Dacă sataniştii se sinucid, ar fi de acord să participe la un ritual de sinucidere în masă. A auzit că prin America se obişnuia aşa ceva, dar nu poate ajunge acolo."

„Nu, sataniştii sunt contestatari, dar nu sinucigaşi, fapta asta i-o mare laşitate! Să reflecteze de două ori, chiar despărțit de iubită,

---

[39] dacă tu nu existai (fr.)

doar rămânând în viață o mai poate visa, dar mort nu mai are parte nici măcar de satisfacții onirice.”

„Nu poate suporta să o ştie cu altul, să nu-i mai aparțină. O ține închisă într-o cămară în inima lui. Şi-acum toți pot vorbi cu ea, chiar şi cu străinii se comportă normal, pe când el, leprosul Toma trebuie s-o evite!”

„Să iasă cât mai mult în societate, să socializeze cu alții! I-o pasă neagră, va trece!”

„Unde? La bar toți fumează, sport nu se face.”

„Drumeții, înot, cercuri şcolare. Ar putea intra într-o formație de dans sau o formație muzicală”.

„Mersoi de sfaturi, dar e hotărât s-o termine cu lumea asta. O aşa viață nu se merită trăită”.

Profesoara Florina: “Cumplit ghinoin! Să facă imberbul ăsta *o obsesie* pentru mine. Şi să mă facă de ruşine că se sinucide!? Ce mai boulean!”

Sperăm să nu întâlnim pe stradă doi bătrânei cu privirile golite de orice înțelegere, care să se întreabe mereu: “De ce Tomiță, că noi ți-am dat totul? Trebuia numai să îndrăzneşti să înțelegi binele şi răul şi să ții pentru tine numai ce era favorabil. De ce să clachezi la prima încercare a dragostei? Ne-ai lăsat fără lumina vieții noastre!”

Deştepți bătrânii, vorba bunicilor: “Cele rele să se spele, cele bune să se adune”!

Ep. 5

Carnevale di Venezia. Aura purtă o mască de ochi cu crăpături migdalate, picturi aurite şi tuşeuri brune la pleoape, pentru a-i accentua privirea; pe cap un tricorn de arlechin. În plutire pe sub un pod, ieşită dintr-un con de umbră, o altă barcă o abordează pe-a lor. Femeia se ridică c-un țipăt, străinul, pretextând că o sprijină să nu cadă, ajutat de gondolier, o atrage în barca lui, unde femeia se prăbuşeşte pe perinițele mătăsoase ale banchetei din spate. Vâslind alert în dinamica brațelor musculoase sub clătinatul pălăriei cu panglica fluturând gondola cu răpita se îndepărtează pe un canal lateral. Vlad loveşte prompt cu vârful bastonului pe matrozul lui, indicând să-i urmărească îndeaproape. Barca lor se întoarce, coteşte şi înaintează săltat pe urma răpitorilor. Găsesc

gondola părăsită trasă la treptele marmoreene deasupra cărora clipocea în vărulele transparente apa lagunei. Mai multe grupuri mascate, majoritatea de turişti, erau îndrumate de localnici către diverse posibilități de distracție. Dansuri, pinacoteci cu iluminat feeric, spectacole medievale în piețe transformate în arene, toate acompaniate de jocuri de lumini şi bufnituri de la focurile de artificii. La bal mascat banii trebuie să curgă!

În camera de hotel atârnată de o grindă din tavan stătea spânzurată o momâie îmbrăcată într-un costum de paj. Recepționera închise încet uşa, pentru a nu deranja sinucigaşul şi se întoarse cu scrisoarea nedesfăcută, pentru a o restitui solului.

− Să veniți să luați cadavrul şi să-l lăsați la poarta unei vile nelocuite. Dacă se află că s-a sinucis la mine în hotel îmi pleacă clienții.

− Dar amantei lui cum să-i anunțăm sinuciderea? Trebuie să împărțim răscumpărarea şi dacă nu-i dăm jumătate ne bănuieşte că am încasat-o noi.

− Sau ne pârăşte la poliție şi te pomeneşti că ancheta transformă suicidul în asasinat. Cu atâtea cazuri nerezolvate sunt în stare să ni-l pună în cârcă!

− Carmina, dacă-l luăm din hotel, chiar tu poți să ne torni! Vrei să ni-l pui pe răboj şi să intrăm la răcoare?

− Bine renunț, dar la următoarea răpire îmi dați şi mie ceva mai mulți sfanți.

Femeia răpită a reapărut a doua zi la prânz liberă şi nu prea vătămată. Purta hainele aşezate în pripă; iar figura nemachiată îi era amarnic schimbată. Hoteliera o opri cu palma la gura întredeschisă, mirare sau țipăt înăbuşit, gata să-i comunice un mare secret.

− Seniora, domnul cu care ocupați camera, deşi cunoaşte tradiția locală, este un mare avar. A spânzurat o sosie şi vă conjur, fiți atentă, că vă pândeşte din toaletă. Doreşte să scape de neînsemnata sumă cu care se răscumpără dona de la răpitori. Bani, pe care tâlharii urmau să îi împartă cu mine. Pe gondolieri nu-i mai socotim, dar vă rog să mă cinstiți cu ceva. Cu ton complice: arătați-vă îndurerată şi dacă nu apare nimeni bate-ți cu pumnul în peretele de la capul patului.

Aura lăsă deschisă uşa camerei şi scoase un țipăt isteric. Ocoleşte spînzuratul şi îi îmbrățişează picioarele desculțe pe care le acoperă cu săruturi. Răsuceşte trupul pentru a sta cu fața întoarsă spre pat şi se porneşte pe bocit. “Prea tânăr te-ai dus sufletele Vlad, răpită, ascultă măi bine, răpită, fără să mă ai alături. Dorul de mine şi disperarea te-au făcut să-ți iei zilele! Cum ai putut să mori fără mine la căpătâi?! Blestem pe veci pe ticăloşii, care m-au luat de lângă tine”.

Se aşeză pe pat lovindu-şi cu putere fruntea de tăblie şi începu să plângă cu sughițuri cu fața îngropată în pernă. În culmea exasperării dă cu pumnii urlând în blanele late fixate în tăblie, care troznesc scoțând şi scheunături ascuțite.. Fără zgomot, în uşa întredeschisă, apăru un senior străin cu-o mască venețiană pictată în culori fosforescente. Aproape că-i dădea o apariție fantomatică. Fantoma făcu o reverență profundă, sărută mâna femeii înlemnite de surprindere şi o duse galant la frunte. Aura se ridică în picioare şi se retrase, dar nu mai avu suficient timp căci fantoma o împinse rapid, încât căzu la loc pe pat. Cele două măşti se priviră cu stupoare, apoi privirile lor se încrucişară cu ură înverşunată, ca lamele reci a două spade.

− Tu l-ai ucis, bestie, e o înscenare, ca acum să vină rândul meu. Nu mai am scăpare, murmură femeia pierdută.

Masca fantomatică încuviință printr-o înclinare a capului.

− Aici în prezența iubitului meu asasinat, nicidecum sinucis?

Un rânjit sardonic, însoțit de un mormăit satisfăcut.

− Decât asemenea dezonoare mai bine moartea!

Masca aprobă din cap şi trăgând din teacă, de la brâul lat din piele roşie îi întinse un pumnal pe catifeaua neagră ce acoperea patul. Tânăra femeie începu gestul fatal de a-l înfinge sub sânul stâng, dar turbată întoarse antebrațul şi se repezi asupra străinului să-l străpungă. Mobil, cu-o uşurință dezarmantă, acesta pară lovitura şi-i prinse antebrațul în menghina mâinii stângii. Strânsoarea tot mai puternică o făcu să scape arma albă, care căzu cu zgomot sec pe podea. Intrusul o aruncă pe pat c-un gest aşa de violent, încât o clipă se temu a nu strica rochia şi jacheta din muselină, închiriate pentru carnaval.

− Vă conjur, să ne purtăm ca gentilomii, nu ca rândaşii! Lăsați-mă liberă o clipă, după care o să vă stau la dispoziție! Nu îmi oferiți un pahar de vin la preludiu!

Femia scoase din bar o sticlă de vin rosé, o desfăcu, turnă în două pahare aflate pe o tavă de argint, de pe scrin. Gentilomul întoarse spatele şi privind în oglinda de cristal, o vede cum strecoară, dintr-un pachet scoas mişeleşte din poşetă, pudra în paharul opus. Îi surâde apoi ademenitor, dar nu se stinge bine clinchetul paharetor ținute de picior şi bărbatul îi ia paharul din mână şi-l întinde pe al lui pentru a fi băut.

− O, Santa Maria, sunt pierdută de tot în flăcările apocalipsului o să-mi urmez soțul iubit şi îşi face semnul crucii de trei ori.

Străinul bea cu vârful buzelor din paharul lui şi o țintuieşte cu-o privire grea amenințătoare trăgând cu colțul pleopei ca donna să facă la fel. Femeia îşi dă seama că nu mai are scăpare, cu toate că se împotrivise până la capăt, bea licoarea, se moleşeşete şi cade în dezordine pe pat. Fără grabă agresorul o dezbracă cu meticulozitate, lăsându-i numai masca pe față. Profită îndelung şi sadic de dumneaei. În beatitudinea plăcerilor carnale femeia geme involuntar cu-o palmă dusă la frunte şi alta încercând inutil a îndepărta agresorul.

După ce se dezmeticeşte tuşti în baie de unde revine într-un târziu primenită şi machiată.

− Ai fost îndejuns de gelos? chicoteşte donna cu masca rece pe față, dar glasul mustind de curiozitate.

− O, pe toți sfinții cerului sau mai rău pe dracii infernului, da, asta a fost cumplit de greu de suportat! Să mă înşeli în fața cadavrului meu cu un gentilom străin a cărui identitate am substituit-o, ce poate fi mai crunt? Din răzbunare am fost nevoit să mă pretez la o josnicie pe măsură!

− Comisioanele, dragule, acum comisioanele! Cum sunt parte vătămată şi-aş putea depune plângere, iar hoteliera mi-e martoră, iubite, te rog, numără regeşte, ca să nu ai parte de dreptul penal!

FOTOGRAFIE ÎN COŞCIUG

Între două prietene, trecute prin mai multe tinereți iluzorii: Gica şi Dana.

− Nu mi-am trăit viața aşa cum aş fi vrut. Am fost batjocorită, marginalizată, în cel mai bun caz nebăgată în seamă! O societate primitivă, care m-a condamnat la izolare, pentru un handicap atât de minor!

− Fii bucuroasă Gica! Cine n-ar vrea să prindă o vârstă frumoasă ca a ta, fără boală sau suferință.

− Şi fără dragostea unui bărbat cumsecade, ca o ciumată, de parcă n-aş fi meritat!

− Ai meritat cu prisosință. Dar viața adesea nu-i deloc dreaptă. În schimb ai avut parte de prietenia găştii şi în mod deosebit de a mea.

− Acum mai la final, hai fă-mi hatârul rogu-te şi stă-mi alături. Măcar în coşciug nu se va vedea că sunt şchioapă! Dana, adunăm meşteri să facem un mausoleu.

Meşterii au avut de executat o comandă bizară. Dar cum pe bani meseriaşul face orice, au transformat sufrageria în sediu mortuar. Pe fațadă deasupra uşii trona un epitaf: „Seule avec moi”[40].

Bătrânele au purces de braț la firma de pompe funebre Racla, Gica cam şchiopătând, dar susținută cu credință de prietena Dana. Chichoteli ascuțite şi complice când au trecut prin dreptul mottoului: „Viața-i un vis moartea o eternitate”. Clopoțelul acroşat de uşa de la intrare clincăni.

− Condoleanțele mele! se anunță vânzătoarea.

− Nu le primim! răspund femeile în duet.

Priviri intrigate ale funcționarei, aruncate pe desupra tejghelei.

− Da-ți-ne un sicriu din ...

− Din lemn de brad, stejar, nuc sau cireş, le oferă angajata.

− Din nuc închis.

− Cu feronerie?

---

[40] singură cu mine (fr.)

– Ce feronerie???
– Adică cu mânere, crucifix şi şuruburi să prindă capacul, tot ce se cere …
– Toate argintii, decide Gica scurt.
– Căptuşit?
– Desigur căptuşit, cu perină şi voaluri din dantelă! precizăGica cu voce poruncitoare.
– Dacă persoana este mai voluminoasă putem livra şi un sarcofag.
– Nu, sarcofagul nu-i bun pentru că nu izolează termic la fel de bine ca lemnul.
– Dar rezistă mai bine la umezeală.
– În mausoleu nu o să am parte de umezeală!
– Şi două suporturi de lumânări, cu două lumânări mari de căpătâi! adaugă Dana. Către Gica, servil: Trebuie dragă, am văzut la toate înmormântările!
– Suporturi se găsesc numai la capele. Putem să vă închiriem capela noastră cu suporturi, piedestal pentru sicriu şi două bănci pentru rude.
– Preferăm să ținem sicriul acasă.
– Dar normele uniunii nu ne lasă să mai introducem mortul în casă!
– Şi cine le-a respectat? Aici e România, iar noi mai conviețuim cu tradițiile noastre.
– Desigur, societatea noastră respectă întocmai dorințele clienților! Mai nou toți comandă candele cu pahar din sticlă sau plastic. Nu trebuie tăiat fitilul, ard mai mult şi nu emană fum.
– Două cu pahar de sticlă! tot glasul Gicăi.

Angajata fugi în urma lor spre şofer şi le indică cu degetul, sporovăind teribil de agitată. Şoferul ridică chipiul şi-l înfundă mai bine pe cap ca şi cum un vânt puternic era gata-gata de a-l face să zboare.

În sufrageria mausoleu prietenele citeau zilnic anunțurile mortuare notând în agendă: cine a mai murit sau cine e pomenit pentru a şti la care îngropăciune sau la care parastas urmau să se ducă şi a nu pierde care-cumva ocazia.

Sicriul fu adus cu o furgonetă şi urcat, din fericire, numai la etajul întâi de şofer şi însoțitor. Spre seară a venit preotul pentru a

citi molitva. Uşa sufrageriei închisă. Gica în dormitor, lungită în pat făcea pe bolnava, ce trage să moară. Dana îl conduse pe părinte, care citi cu glas sforăitor dintr-o carte de rugăciuni.

A doua zi Dana cheamă prietenele la priveghi. Prietenele au adus jerbe şi coronițe din flori de pai. Pe panglici scria: „Neprețuitei prietene“ şi alături: „În veci nu te voi uita, Alfreda“ sau „O pierdere devastatoare“; „Fosta ta colegă de bancă Mia Pârjoală“. Coroana de la rude cu garoafe bordo în centru, tivită pe margine cu alte garoafe alb polar, toate naturale a fost aşezată tocmai la picioarele catafalcului.

− Serviți vă rog prăjituri! le invită “decedata”. Apoi către Dana: pune şi tu de o cafea!

Dana pune apa la fiert în două ibrice, pentru a avea de rezervă şi a putea completa. Bulversată de importanța evenimentului, participa doar la înmormântarea celei mai bune prietene, uită ce a pus şi anume în care ibric a pus cafea şi în care a pus zahăr. “Cum de fapt dorea, de fapt, să pună numai într-unul ...” La noroc, pentru că nu găsea ochelarii în poşetă, pune din nou cafea într-unul şi din nou zahăr într-altul, să fie amestecul complet. Le toarnă în ceşcuțe apă îndulcită, deşi din celălat ibric ieşeau aburi cu miros putertnic de cafea, poate prea tare pentru colegele în etate.

O damă respectabilă gustă şi țipă surprinsă: “Ce-i aici, dar bine dragă ai uitat să pui cafea”!

− Ba da, am pus, se burzuluieşte Dana.

Gustă şi prezumtiva moartă apoi umple o ceaşcuță din ibricul rămas pe maşina de gătit.

− Dar asta e tare să faci infarct! Trebuie amestecate, mamă!

− Mai serveşte lumea cu două felii de cozonac şi un pahar de coniac.

Gazdele aduc cozonacul tăiat felii pe tăvițe, împart păhăruțe şi Dana toarnă tăria. În cameră se răspândeşte un puternic miros de oțet.

− Ce-ai făcut mamă, din ce-ai turnat în pahare?

− Am pus coniac, aşa scrie pe sticlă!

− Dar eu în sticla aia țin oțetul de mere! Ştii bine că sticla de plastic de la magazin nu-i bună, îi tot sărea capacul şi dacă o răstorni se varsă pe jos! precizează Gica.

− N-am miros, sunt răcită tare, am nasul înfundat, se scuză Dana.

− Ai vrut să faci o salată, hohoteşte hămăind în surdină una din gaşcă puțintel mai prezervată. Dar sticlele nu le ştii deosebi?

− Dacă nu dau peste perechea de ochelari în poşetă, fire-ar a naibii să fie, ce pot să fac?

− Nu-i nimic le calmează gazda. Vă dau eu sticla de coniac, dar nu ciocniți şi nu beți prea mult că n-aveți voie să cântați. E vorba de-o înmormântare, nu uitați!

Fetele, unele nu tocmai bătrâne spiritual, adună paharele mici, le spală şi una dintre ele, Zița le reumple boscorodind: “Să n-am parte de perechea mea!” Fredonează o romanță …

Se petrec şi aşteaptă fotograful pentru poze. Gica s-a urcat cu greu în coşciug folosind un taburet mic pentru legat şireturile la pantofi, făcut pentru ca să nu te apleci cu creştetul până la pământ şi să-ți apeşi burticica. Dana i-a ținut coşciugul să nu se întoarcă. Capacul e sprijinit de perete în spatele uşii. După ce îi aranjează coafura, eroina prezentei ceremonii funerare lasă capul pe perină şi se contemplează într-o oglinjoară scoasă de prietenă din trusă.

Moarta zace în coşciug cu lentilele ochelarilor sclipind carismatic în clipitul flăcărilor de la candele. Alaiul îndurerat veghiază împrejur … Fotograful face mai multe poze, din față, de pe laterale, din uşă, de aproape şi dă să plece, contemplat de Gica înțepenită buştean prin crăpătura pleoapelor. Brusc, o străfulgeră o idee, altădată imposibilă, dar trebuie înfăptuită, înmormântarea nu se va repeta.

− Zoli, vină mai aproape să văd dacă îmi plac pozele tale. Noi suntem absolvente de Şaguna şi căutăm perfecțiunea.

Un răcnet inuman … Cuprins de-o spaimă ancestrală bărbatul scapă aparatul şi n-o mai ia pe trepte, ci sare direct pe geamul deschis dispărând în aerul catifelat al serii de vară. Femeile ridică aparatul, îi apelează memoria, se uită la poze şi îl aşteaptă să revină, după care în frunte cu Gica coboară în spațiul verde dintre blocuri. Zoli se sprijinea cu-o mână de un măr japonez pitic, iar cu celaltă îşi freca glezna de la picioarul drept, vătămat la aterizare. La vederea Gicăi cu-o lumânare în mână, urmată de alaiul de femei, urlă groaznic, ca ieşit din minți, şi-o luă şontâc la fugă.

– Îl sunăm mâine, să-i dăm aparatul înapoi. Acum nu se poate discuta cu el! Îl lăsăm să se mai liniştească, decise mătuşa fotografului.

– Dar ce-am făcut eu soro, doar n-a luat foc casa? Sperios mai e şi băiatul ăsta, Zoli, nepotul tău, se miră Gica.

După ce celelalte prietene au plecat, Dana:

– Ce idioată e şi Carmela asta, să nu aducă o jerbă măcar.

– Taci dragă că ne-a luat nepotul ei în chip. Hai să profităm de ocazie, să le comandăm mâine pe centru, la atelier.

– Ai văzut Luiza ce nearanjată era. Nu şi-a putut da nici căciula jos din cap.

– Pe căldura asta?

– Hai, că s-a chinuit!

– Să fii văzut cum şi-a mai chinuit terorista asta bărbatul. Îl înşela cu cine putea şi tot ea-l gelozea!

– Zău, soro?!

– De viu l-a băgat în mormânt. Dumnealui a intrat la ipohondrie că cică-i făcea vrăji în legătură cu mâncarea. Ajunsese de nu mai putea băga nimic în gură! Răsucea farfuria, schimba locul lingurei cu furculița, făcea cruce cu cuțitul!

– Sufla şi-n iaurt?

– Nu ăla, că-l cunosc toți, celălalt cu gura cât un ban şi stomacul cât o nucă.

– S-a sugestionat, soro, că numai poate mânca, apoi că numai poate bea şi iaca de aici i-a venit sfâşitul!

Acasă la Luiza, stăpâna:

– Ce nesimțită şi Gica asta să nu ne servească cu nimic.

– Dar când am fost noi la Gica asta? se miră Carmela, făcând o figură perplexă, ca şi cum nu-şi aducea aminte nimic.

Peste câteva momente cele două prietene, eroine nedespărțite intră pe uşă, ca de obicei Gica, sergentul, în față, iar Dana, ordonanța, după.

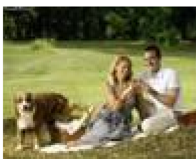
– Formidabil, țipă Luiza când dă cu ochii de Gica, mai trăieşti scumpo?! O prinde în brațe şi-o sărută însuflețită, de-o putere de nebănuit, pe amândoi obrajii: țoc, țoc! Tocmai am citit un anunț mortuar cu numele tău în ziarul local.

– Anunț mortuar?! tatonează Dana.

– Cu anunț mortuar, doar n-am rude în viață? dă comanda Gica.

– Nu din partea rudelor, din partea foştilor tăi elevi.
– Ce glumă macabră! Desigur, numai unii submediocrii puteau s-o facă, căci trebuie să-i fi lăsat corigenți sau chiar repetenți, dacă s-au pretat la o răzbunare atât de josnică!

PICNIC CU PLICI ŞI XILOFON

O după-amiază de sâmbătă la marginea unei păduri „Dumbrava minunată”, aproape de un oraş de provincie, municipiu şi capitală de județ. Întinşi pe o pătură la iarbă verde domnul recita „Somnul la margine de codru[41]”, iar doamna îi acompania intonațiile vocii cu chicoteli gingaşe. Câinele gonea printre tufişuri adulmecând itinerariile trecerilor recente ale vertebratelor, pe câmpul de luptă al vieții.

– Eşti irezistibilă! şi domnul se aplecă să atingă pielea uşor bronzată a brațului doamnei.

– Stai cuminte! şi pac! cu pliciul peste dosul mânii dlui.

Domnul retrage mâna şi stă îmbufnat preț de câteva clipe. Apoi, entuziasmat de-o idee, începe să scoată un sunet ce imită bâzâitul unei insecte setoase de sânge. Degetele d-lui se aşează pe coapsa d-ei, expusă la soare, şi odată ținta atinsă bâzâitul încetează.

Plici!

Din poziția întinsă pe-o rână, doamna a încearcat să zdrobească insecta supărătoare. Pliciul dnei atinge dureros vârfurile degetelor

[41] poezie de V. Voiculescu

dlui. Acesta fluieră de durere, apoi suflă peste ele, asemeni unui elev pedepsit fizic la şcoala de altădată.

Dna se întoarce în poziție ventrală, dl bâzâie din nou, pe ton jos, apoi tot mai ascuțit, pregătind un nou atac ... în zona şoldurilor. Dna tresare, se gâdilă, ridică brațul sus deasupra păturii şi trozneşte năpraznic cu reverul.

Plici! Auuu!

− Mai apără-mă şi tu de țânțari, măi Dixi!

− Bine, dar să ştii că seara încep să roiască şi muştele.

Dna se răsuceşte în poziție dorsală şi stă la ultraviolete cu ochii închişi, „pentru a mă bronza fără riduri”. În lumina arămie filtrată de ramurile arbuştilor dl nu mai bâzâie, dar două degete dornice de senzații inedite bat darabana deasupra buricului d-nei. Dna lasă pliciul căci lovitura ratată ar fi durut-o şi îşi face vânt cu palma, dl retrage rapid degetele şi scoate un sunet de xilofon.

Apoi cum Dorina stă cu bărbia ridicată o nouă încercare având ca țintă pielea fină a gâtului. Alt sunet de clapă lovită cu ciocănelul, mai înalt.

− Ce supărător, muştele ăstea sunt peste tot!

− Dar tu eşti rea de muscă?

Râs nervos, deranjant şi strident din parte dei.

− Ce stupizenie! Doar le ştii. Bâzâie, dar nu înțeapă!

− Eşti sadică?

Buzele plin-senzuale, rujate bordo-închis dezvelesc un zâmbet crud.

LA SUPERMARKET

Chivuța se aşază pe mânerul lat al fotoliului colonial, moştenire de la mătuşa Vera, mare colecționară de antichități, pe care nepotu-i Pavel, soțul dumneaei, cu mare dificultate l-a urcat cu nişte vecini la etajul patru al unui bloc din regie, căci la toate încercările rezistase a nu încăpea în lift.

− Zi-i ascensor dragă, se alintă Chivuța.

− Ba nu, lift, vezi bine că-i mai scurt! tuşi soțul, cuprinzând cu brațul drept talia consoartei, strânsă ferm de cordonul capotului.

− Te-ai înecat cu cafeaua, puiule, că stai prea pe spate. Ridică-te puțin în *fotel*, îi luă dumneaei farfurioara şi ceaşca din mână, şi… lasă, te rog mult, la televizor buletinul de ştiri.

− Nu pot puică, prea bate din gură prezidentul. Mă înnebuneşte, nu alta.

− Numai puțintel, ştii că-s moartă după turism. Acum avem şi noi voie să ieşim în străinătate. Bater atât! Mai facu-ți după aia o cafeluță Amaroy, aşa cum îți place ție.

− Bine, fie, se înduplecă el.

− Ce *riclamă* ne-a făcut la Paris puiule! Asta da, să fie cunoscută şi țara noastră, că prea e frumoasă. Numai o femeie ca ea putea să fie la înălțime.

Bărbatul strânse din dinți, de îşi subție buzele. Chivuța-i prea feministă, zicea domnul, ea, despre el, c-ar fi misogin.

− Da', de ce semnează socoteli greşite şi papă sute de mii de euroi din banii publici?

− Lasă pui, că oricare ar face la fel. Trai pe vătrai! E campanie de promovare. Ştii ce scria în "Informația"? C-a încălecat pe calul *traian* şi s-a plimbat pe plajă pentru a revigora herghelia.

− Troian, puică, Troia i-o cetate din antichitatea grecească, unde Ahile l-a învins pe Hector. Au cucerit-o prin vicleşug cu un *cal-cadou* găunos ce ascundea oşteni.

− Hai să *ne excursionăm,* ca s-o vedem şi noi puiule.

− S-a dus ca toate lucrurile mărețe, ce-s azi o ruină! Acum nu mai e la greci, e tocmai pe la turci, vizavi de insula Lesbos.

− Puiu, tu ai timp să citeşti, pe când eu la cratiță?! Ultima oară mi-a luat foc integrama de la aragaz!

Soneria de la intrare sună prelung, de trei ori la rând, până ce unul dintre consorți se îndură să îşi strice liniştea conjugală şi să deschidă uşa. Mai sprintenă, doamna casei lasă broşura, cu titlul "Careul magic" pe copertă, suplimentul unui ziar de mare tiraj, cu careul neterminat, pe blatul mesei de gătit.

− Să trăieşti taică Mitru!

Pavel îi luă rucsacu burduşit din spinare, cu pânza de culoare kaki, dar atât de spălăcită, de parcă făcuse în al doilea război mondial campaniile în ambele sensuri.

− Ce mai e nou tăicuță pe la țară? se interesă Chiva.

− Da ce să *hie*, prăpăd şi sărăcie. Iacă v-am adus de-ale gurii că l-am tăiat mai de timpuriu pe Guiță, că nu aveam ce-i mai pune în troacă.

− Da nu mai trebuieşte taică, frigideru-i aproape plin. S-au deschis atâtea *supermarketúri*!

− Cum zici *há*, că n-am mai auzit d-ista?

− Supermarketúri taică, adică nişte magazine foarte mari, în care găseşti de toate. Te plimbi câtu-i ziulica de lungă şi iei un cărucior de cumparături…

− Cât de multe ai vrea, numai bani să ai, completă consoarta.

− Mă duceți şi pe mine măcar odat' să văd minunea ista! Ca la Maglavit.

− Bine taică, te duc eu când vrei, numai să stai la oraş îndeajuns. Cine dă de mâncare la animale?

− A' lu' Măcălău, ştii, stă numai piste drum. Ăla ştii, doar la *işcoală* în primare a fost cu doi ani înaintea lu' Pavel.

Pavel parcă maşina pe la mijlocul coloanei de automobile. Bătrânu' vârî în buzunar batista pe care a întins-o pe banchetă pentru a nu murdări stofa cu "*cioarecii de la țară*". Au luat un cărucior contra unei fise şi intrară tustrei în Real. Fostul ceapist începu a se şterge deseori la frunte, căci năduşea sub căciula de oaie, iar gândurile i se împleticeau deoarece opulența mărfurilor oferite pe rafturi întrecea orice fanuezie.

− Am lucrat atât' la colectivă şî comuniştii tot de la noi luau. De ce n-o făcut ăia o boltă mare ca ista?

− Aveau ideologie taică, viitorul luminos al omenirii.

− Păi bolta nu-i tot viitor?

− Nu asta-i numai prezent. Viitor e să bați mult mai departe!

− Aşé cam cât Grosse Berta[42]?

Au oprit pe la toate raioanele. O sticlă de vin de Italia, portocale de Spania, ciuperci din Turcia, pâine şi caşcaval de marcă şi o

---

[42] tun german din primul război mondial

căciulă model filandez cu clape pentru urechi. La casă fiul scoate un card şi plăteşte din cont.

– Măi, tu n-ai bani la tine? se miră tatăl.

– Nu trebuie, că-i mai ieftin cu plasticul.

– Mai ieftin decât cu bani, há? repetă pentru sine tatăl ceapist şi foarte nedumerit şi încălzit, buf! cu căciula de oaie mocănească cu fundul rotund de gresia antreului, unde crapă cu zgomot.

– Dă şi mie clopul ăla urechiat, că *voi să mă iuropenizez*!

MERCUR, NOMENCLATURISTUL şi parizărul cu soia

Nu am întâlnit *popor* care să depună mai multă energie şi patos în comentariile politice ca cel *român*. Dar cum nu suntem oameni politici şi nu ne pricepem deloc la politică, considerăm că nu avem niciun drept de a ne adresa în acest mod general, deci a invoca poporul, asta fiind de atribuția numai a unui politician sau şi mai mult, de a-l convoca referendum, asta fiind de atribuția numai a onor! preşedintelui, fie că formularea uneori ne pare cu mult tâlc: una aşa şi aşa şi alta pre-prea! De ce n-ar fi bicameral cu 200+100 care tot atâta fac, număr al naibii de plin de mister, poate considerat norocos de cine ştie care vraci? Şi dacă se încurcă camerele, nu-i chiar prea rău, că poate ies legi mai puține, dar făcute mai domol, să nu le tot schimbăm ca pe cele speciale! *Unde-i lege nu-i tocmeală* şi-a găsit replica modernă în *o lege mai specială*, că, dacă tot suntem egali, de ce unii să nu aibă mai mult?! Cât despre mine şi compania, noi putem doar dialoga simplu față-n față cu un individ, versus cetățeanul român, despre care “absolut sigur” nu putem emite nicio părere că este fie un bun, fie un prost alegător. Căci prea des a fost pus de oamenii politici într-o situație foarte delicată şi anume dintre două rele să aleagă ce-i mai puțin rău. *Adică, bré, în toată țara asta să nu se*

mai găsescă nici-un om bun? Da', vezi bine, că politica e murdară şi dacă te bagi în ea îți scotoceşte trecutul şi adversarii aruncă în tine cu lături. Ba chiar, deunăzi, un instalator, care extindea la servici în aripa nouă climatizarea, mi-a dat o replică ce m-a lăsat fără grai. "*de astă dată a ieşit cel mai rău*"! Neştiind nici care-i bun şi nici care-i rău, nici care-i de dreapta şi nici care-i de stânga, companioana mea, cu spiritul fin de observație, ce caracterizează sexul educativ, îmi zice:

− Ascultă Dane, e o confuzie generală!

− De unde confuzie? replic eu încurcat. Tot timpul am fost cu capul pe umeri!

− Acum ne mint ăia de sus! Înainte am trăit o utopie, dar ăi de sus credeau în ea şi încercau şi pe noi să ne facă să credem, pe când acum credem noi în ce-ar trebui să fie, în cuvinte mari: *democrație, libertate,* idealuri de la *patru'ş'opt,* ce înainte ne lipseau, dar ăi de sus nu cred deloc, doar mint de îngheață. Vot universal, trei, patru partide, că tot unii dintre ei ies. Pe față vorbe înalte, pe din dos fură să ajungă cât mai sus în high-life şi în mass-media ne mint cu neruşinare!

− Cum se poate, doar s-au schimbat?! Nu mai sunt tot cei de dinainte, acum sunt alții, mai democrați!

− Ba da, numai că sunt din eşalonul doi şi nu mai îi ține nimeni în frâu. L-au împuşcat pe Ceaşcă, nu mai au cultul personalității şi nici frică de ea sau de dumnezeu nu au. S-a dus doctrina cu proprietatea poporului. De la epoca lumină am trecut la cea a capitalismului sălbatic. Au slujit partidul fără avantaje …

− Cică?! Aşa zic ei acum?

− Da, zic ei, dar întorc medalia pe dos: de nu-i socialism, e capitalism, ca să facă avere cât mai repede şi cât mai multă cu alcoolițiii lor.

− Cum să slujească fără avantaje? Nomenclaturiştii aveau maşină, şofer la scară şi casă din plecări. Ştii câți au cumpărat vile cu grădină pe mai nimic de la spațiile locative sau regia de protocol, vreau ca bărbat să par mai analitic şi deci detaliez democrația postcomunistă pentru privilegiați.

− Dragă, vă văd cam tineri, se amestecă în discuție un bătrânel cu o *figură foarte cumsecade*. Nomenclaturiştii, cum zici matale, au rămas cu noi în țară să ducă greul, nu au părăsit corabia nici

după la revoluție, ca transfugii ăştia, care acum ne-au invadat hotarele ca popoarele migratoare.

– Ce greu, nene, că ei aveau de toate: vile de protocol, case de odihnă, aprovizionare de la gospodăria partidului şi magazinul Mercur. Chiar crezi lozinca că au mâncat parizăr cu soia? mă oțărăsc.

– Da, au mâncat, zise cu multă simplitate şi bună cuviință uncheşul, doar sunt oamenii noştri promovați din popor, accentuă tare hotărât. Să nu mai aud de trădători, cu ifose de vest, care nici nu mai ştiu limba română! Ridicase tonul devenit deja destul de intransigent şi totodată părând foarte iritat.

– De unde ştii ce, cum, unde şi dacă au mâncat, rogu-te frumos? intervine nevasta.

– Păi, ştiu eu mai bine ca voi, am avut timp să iau seama, căci unii au fost chiar vecinii mei. Îl ştiți pe Marinescu de la județeană? De câte ori treceam pe acolo nu exista să nu mă primească. Striga tocmai din birou înainte să revină secretara ca să mă invite. Mă întreba ce mai e nou prin sat, se cunoştea cu multe din rudele mele că eram din sate vecine; de la comuna lui la satul meu doar patru kilometri, că al meu era cocoțat mai spre munte. Iar ca vîrstă să fi fost la număr cu vreo trei ani mai mare. Un om tare popular!

– Dar, iacă, ştiu şi eu taică, undui tonul şi trupul consoarta, de unul de la Comitetul de Cultură şi Educație Socialistă, tov. Paraschiv, coleg cu Marinescu, cum că soția lor primea bucate de la Mercur. Mi-a dat şi mie telefonul lor, dar nu i-am prins şase zile. Şi când într-un târziu a răspuns, tipa de pe fir mă întrebă cum mă cheamă şi dacă a văzut că nu-i dau vreun nume de pe listă, s-a acrit că *nix*, şi pac, numai ce pune receptorul jos. Până ce a cumpărat Paraschiva pe numele ei pentru mine nu am avut acces ….

- Dacă-ți spun eu, crede-mă, că-s mai trecut prin viață, că erau de-ai noştri din rândul clasei muncitoare. Şi erau populari dragă, Marinescu întotdeauna participa activ la nedeile populare ale muscelenilor. Mânca, bea, glumea, ca tot românul, asculta populare şi ceva mai rar, chiar juca. Odată a jucat-o chiar pe Maria Blotor, cântăreața nostră de populare, c-a apărut şi la T.V-

eu la invitația ei şi-au cântat împreună. Îți spun drept că avea voce, nu ca maneliştii de-acum, o voce nu chiar de lăpădat.
− Bine taică, dar cu femeile ce treabă a fost aia să interzică avorturile?! Câți copii nu şi-au mai plâns mamele dispărute în chiuretaje insalubre?
− Treaba o fost că tovarăşul prim dorea să fim un popor mai numeros, deci mai puternic. "Douăştrei de milioane, zid de cremen' la hotar". Ce era rău în a avea patru copii în casă?
− Cu ce să hrăneşti şi să îmbraci în comunism patru copii, când au raționalizat totul, că am ajuns de stăteam la coadă şi pentru pâine şi pentru ştrampăli?
− Lasă, duduie, că nu a fost aşa cum zici, nu a fost chiar aşa de rău! După cum văd matale trăieşti şi poate ai copii mari, doamne ajută să-i vezi undeva pe sus! Mă scuzați, mă rog, o clipă.

În parcarea pieții a intrat un colos de automobil de teren, marcă japoneză, ultimul răcnet, total nepotrivit pentru străzile înguste ale urbei, făcut mai mult pentru piața americană decât pentru Europa de Est. Bătrânelul se repezi când un tip gras şi cărunt, coborând din maşina înaltă, se chinuia să-şi treacă burta prin deschizătura portierei. Îl salută milițieneşte la cozorocul şepcii proletare. Dolofanul îi acordă un surâs apatic, trânti portiera şi fără a-l lua în seamă îi întoarse spatele şi se duse să cumpere flori, în timp ce bătrânul nostru îl urma cu paşi mici, tare supus, asemeni unui cățeluş.

Tot atunci, la urechi, îmi ajunse un bonjour. Consoarta pupicea un fost prieten, auster, în trenci, cu o chelie bordurată de un păr sur, tocmai reîntors din Paris.

− Un colocviu despre rolul românilor în cultura franceză?! se mira şi se entuziasma femeia.

În timp ce noi, rămaşii "*să construim cu eroism comunismul*" în patria mamă, făceam eforturi să conversăm în limba lui Voltaire, *seulment pour l'usage*[43], bătrânelul trecu pe alături. Auzind ceva din conversație se apropie şi ne boscorodi în față:

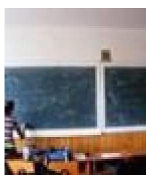
− Mama voastră de transfugi! Ați venit să ne vindeți țara! Acasă la voi, cărați-vă înapoi acasă, canaliilor!

---

[43] numai pentru exercițiu (fr.)

Ne întoarse ostentativ spatele grozav de agasat şi aranjându-şi cu dichis revoluționar şapca proletară se îndepărtă prin viermuiala pietonală.

PROFESOR DEMOCRAT

Un fost liceu actualmente Grup Şcolar Agricol din municipiul Z, aşezat destul de aprope de centru. Elevi puzderie, dar ce elevi! Şi peste 30 în clasă şi majoritatea de nota 5, cu indulgență ... La noi vin toate „ciurugurile” zicea cu amar Smărăndeasca profa de biologie. Domnişoara A, proaspătă absolventă de educație fizică, şi domnul C, vechi profesor de fizică cu gradul unu, au ajuns pe nepusă masă la cuțite.

− Fii atent dom’le cu A, îl avertiză odată directorul pe simandicosul profesor C. S-a redus numărul de ore, mai redu şi tu programa! Are elevi foarte slabi în clasă.

− Fizica este *ceva*, domnule director, nu este nici irigații, nici mecanizarea agriculturii. De ce ați dat dirigenția unei vipere, pentru ca să o suportăm cu toții?

− Nu-i o viperă oarecare, e cobră scuipătoare! Cui să-i dau, cine ar fi putut pune la punct cea mai slabă clasă din liceu? E tânără şi de educație fizică, deci are multă energie.

Spre vară şi domnul C venea numai cu ochelari de soare la liceu să nu îl scuipe cobra în ochi. În clasă lăsa totdeauna neonul aprins pentru a vedea mai bine, deşi unii elevi protestau că excesul de lumină îi supără la ochi, pentru că e vară şi afară e soare. Ora de fizică pe la unsprezece şi, redusă după noua programă la numai o oră pe săptămână.

− Nu mă interesează optica, țipă o elevă în mini din ultima bancă cu genunchii sprijiniți de marginea mesei de scris de îi ajungeau până la bărbie.

− Dacă nu te interesează, atunci cum se face că porți ochelari?! replică profesorul.

− Nu aveți dreptul să vă legați de înfățişarea mea, se maimuțări fata. Îi spun mamei şi vă cheamă în consiliul profesoral.

− Dar nu mă leg, dragă, de înfățişare, nu fac decât să îți atrag atenția la aplicațiile tehnice, care ne ajută să trăim normal.

− Da' dvs. de ce purtați *binoacle* caraghioase de soare. Ha, ha , ha! răspunse impertinent eleva interpelată.

Toată clasa se puse pe râs zgomotos.

− Ba, pardon, nu ai dreptul dumneata, o elevă, să faci aprecieri la adresa mea! Aici eu sunt profesor şi suntem la oră. Poftim la tablă şi desenează două lentile: una convergentă şi alta divergentă.

Eleva se îndreptă spre tablă balansând foarte pronunțat fundulețul printre rândurile de bănci. Ajunsă acolo desenă o pisică cu coada-n vânt, având atât posteriorul cât şi capul, întors printre picioarele din spate, direcționate spre clasă, ridică ambele brațe în sus şi începu să trimită alternativ cu mâinile bezele la plenul clasei. Vacarm de nedescris. Planoare de hîrtie lansate spre tablă, dintre care multe aterizau pe catedră.

− Aveți nota doi, scrâşni profesorul şi apoi adăugă scurt, *ieşi afară*!

Luând aminte, un zdrahon de flăcău din spate se ridică în picioare trântind cu zgomot scaunul rabatabil, sări pe masa de scris şi începu a urla:

− Ieşiți afară, ieşiți toți afară!

Mai mulți din clasă părăsiră băncile şi fugiră tropotind, făcând înconjurul clasei asemeni unei miniherghelii de mânji. Profesorul fugi după ei încercând să îi dea afară, dar la vuietul general al clasei şi refuzul lor, renunță, îşi luă catalogul şi plecă tremurând de furie.

Roşu de mânie se îndreptă spre cancelarie. Pe coridor zdrahonul şi fata cu mini şi părul tapat se pupau pătimaş. Ea cu mâinile încolăcite după gâtul lui, el cu antebrațele cîrlig după talia ei, amândoi sprijiniți de calorifer pentru a nu-şi pierde echilibrul sau

a şterge lavabila peretelui. Profesorul scrise o propunere de sancționare a fetei şi a zdrahonului. După trei zile fu chemat la direcțiune. Când intră directorul şi diriginta deja îl aşteptau. Un complot, se îngrozi C, recunoscând cerea de sancționare cu scrisul d-lui pe birou.

− Domnule profesor cred că ştiți de ce v-am chemat, începu directorul cu ton protocolar.

− Bănuiesc, ca să facem disciplină în liceu. Nu putem ține orele, dacă elevii fac dezordine şi ne ofensează în plenul clasei.

− Dar ce doriți să le facem domnule coleg?! Educația are un rol înălțător, nu avem dreptul să distrugem tineretul cu parul! Trebuie să fim democrați! se dovedi conciliant conducătorul.

− Adevărul este că domnul profesor nu ştie cum să se impună, eu mă înțeleg foarte bine cu clasa respectivă, accentuă dra A.

− Aşa zis te înțelegi!? râse sarcastic C. Cum dragă?! Jucând miuța sau baschet pe terenul de sport? La dumneata poate fi debandadă şi gălăgie că mingea e rotundă, dai în ea sare, o arunci pică şi țipi ca nebunul, dar la mine trebuie să lucrezi cu capul, să înțelegi fenomene şi să calculezi.

Figura colegei tinere trimitea reflexii, pe obrajii rotunji lucea rozaliu fondul de ten, pe buzele pline purpura rujului Deborah Atomic Red[44], dar printre arcuirea lor sâsâia o limbă de viperă.

− Ba pardon, eu nu predau numai sport ci şi dans sportiv şi jocuri de societate.

− Păi, *zdrahonel* e prieten cu *fâşnețuca* şi să vedeți ce pupicuri de societate trag în pauze sprijiniți de calorifer.

− Şi ce anume vă deranjează la asta? Amintiți-vă că odată ați fost şi dv. tânăr. Un pupic e doar un pupic şi atât!

− Tânăr sau bătrîn nu se face să te săruți prelung şi languros în instituții publice! Asta se cheamă impudicitate. Ce facem, abdicăm de la decență, să nu zic mai mult, chiar de la morală?

− De ce ziceți că-i prea lung, doar nu i-ați cronometrat. Şi languros, cum vine asta languros?

− Păi languros, dacă nu ştiți *domn'şoară colegă*, accentuă proful cu subînțeles, se numeşte atunci când îți apeşi buzele la strivire, mai bagi şi limbuța în gura celuilalt de te săruți

[44] marcă de ruj american

franțuzeşte, iar trupurile nu stau de pomană se unduiesc şi se freacă unul de altul, deci se pipăie să se simță mai bine, că de-aia stăteau dumnealor elevii proțăpiți pe calorifer.

− Ha, ha, ha, râse A isteric, lovindu-şi ostentativ coapsele prinse în blugi cu palmele şi privind c-un licăr ciudat pe colegul C.

− De, sunteți mai în etate şi deci cu o mai mare experiență în domeniul sexului, conchise echidistant directorul. Slavă domnului că anul acesta nu avem nicio elevă gravidă în liceu!

Desigur comportarea față de o gravidă impunea o mult mai mare atenție, doamne fereşte de iminența unui avort. Eleva nu trebuia stresată de către profesori sub nici un motiv!

La terminarea programului şcolar în fața cofetăriei din colț doi elevi din a douăsprezecea C, cu părul tare răvăşit dat cu gel, stăteau de vorbă cu diriginta. Unul se desprinse din grup, se apropie de profesorul C şi îi înmână invitația la banchet, adăugând:

− Vă rugăm să veniți, să vă împăcați acolo cu *diriga*.

Diriga, ca antrenoare de dans sportiv, ținea morțiş să-l învețe pe colegul C să danseze mai bine. "Tangoul argentinian, o nebunie, un dans numai lipici, plin de senzualitate", dar C, mai în vârstă, se ținea la distanță cum că *se demolează*.

− Scumpă colegă, sunt numai de fizică, m-am cam lăsat de *educație*, îi şopti el într-un târziu epuizat, când în timpul unei piruete strînse la fiecare clătinătură a capului, cercelul cu toartă al partenerei tinere îl lovea ritmic peste vârful nasului.

Ce de bobârnace poți primi în sistemul nostru educațional, dacă nu ştii cum să te pui la punct cu moda şi morala!

BACALAUREAT 2000

Fie că-i zicem bacalaureat sau matură an de an programa examenului a fost schimbată de onor ministerul statului nostru mijlociu, dar ambițios, în tumultoasa tranziție, în care, de altfel,

însuşi ministerul şi-a tot schimbat denumirea. De la *Ministerul Învățământului* la *Ministerul Educației şi Cercetării*, apoi s-a mai adăugat şi *Inovării*, ca şi cum, vezi doamne, dacă *educi şi cercetezi* trebuie să bați pasul pe loc, adică nu inovezi sau mai mult chiar inventezi. Dar la noi, la români, a *inventa* poate avea mai multe semnificații, deci poate fi interpretat, iar răuvoitorii pot zice c-ar înțelege că înseamnă a vorbi în dodii sau a bate câmpii, deci nu avea ce căuta în denumirea unui minister care se străduieşte constant la facerea bugetului şi la desele lui *rectificări* să obțină 6,5% din PIB.

Într-un centru de examen al unui oraş, nici prea mare, nici prea mic, pe undeva prin țară, între preşedintele comisiei, un doct profesor universitar şi vicepreşedintă, o binecunoscută directoare a celui mai renumit liceu din urbe, a izbucnit o discuție aprinsă privind interpretarea atribuțiilor, nu sarcinilor cum se zicea anterior, ce le revin conform regulamentului elaborat de onor ministerul. Directoarea îl interpelează pe domnul universitar cu *Preşu*, iar dumnealui pe dânsa cu *Dora*.

– Poate nu o să avem cazuri speciale! zise Preşu.

– Ba, chiar că avem unul de toată frumusețea. O să-l cunoaşteți cu siguranță: un fiu cu-o mamă *reclamagioaică*! îl informă Dora.

– Dar ce poate fi atât de grav?

– Păi este, că în regulament scrie, moment în care secretarul, informatician al comisiei, se apropie de dumnealor cu regulamentul în mână, şi citeşte: *„pentru cazurile speciale se va asigura un spațiu separat de examen şi asistență la redactarea lucrării candidatului*”.

– Ce vrea să zică cu asta: *„şi asistența la redactarea lucrării?!”* Cine o să instruiască supraveghetorii?

– Nu le mai zice aşa, acum se numesc *asistenți de sală*, Dora.

– Doar nu vrea ministerul să scriem noi pentru candidat lucrările?! cu perplexitate Preşu.

– Să sperăm că nu se ajunge chiar până acolo! replică vrăjmaş directoarea.

În fine, la probele orale comisia, la care era repartizat şi respectivul candidat, se găsea într-o sală chiar vizavi de cabinetul medical, pentru ca nu cumva să aibă tânărul vreo emoție necontrolată şi să fie necesară intervenția directă a medicului.

Mama îl aştepta la ieşire în capătul culuarului, pe un fotoliu, pentru a da băiatului pastila, comisia chema telefonic taxiul şi dumnealor pleacau acasă.

Încep probele scrise. Româna trece cum trece, dar vine la rând matematica. Preşu însoțit de Dora iau sălile la râd pentru a ştampila lucrările secretizate.

O asistentă: "Ce ziceți, pe asta trebuie să o anulăm pentru că din neatenție s-a scurs pasta şi a ieşit un porcuşor acolo …"? Şi arată cu unghia superlungă, ojată a arătătorului o îngroşală a scrisului.

Preşu: "Nu e nevoie, e pe la mijlocul textului, abia se poate observa. "

De alături vicea: "Vă atrag atenția că trebuie să respectăm *regulamentul* de desfăşurare a examenului!"

– Păi, atunci să anuleze semnul cu o linie.

– Întâi să-l pună între două paranteze, că nu face parte din text. Apoi să tragă linia, aşa zice *regulamentul*!

Ajung în sala cu pricina, foaia de concurs pe masă, profesoarele asistente una în față la catedră, alta în spate, dar candidatul problemă ia-l de unde nu-i.

– S-a dus la toaletă îi lămureşte doamna de la catedră. Au voie în timpul examenului, cică pentru necesități fiziologice.

– Chiar acum? protestează Preşu.

– Atenție, vă rog, e scris *în regulament,* domnule! Nu putem să nu-i lăsăm pe candidați, dacă scrie *în regulament*! şi cu un aer înțepat Dora ridică tonul.

– Dar totuşi, doamnă colegă, slavă domnului, sunt tineri adolescenți, nu sunt nici sugari şi nici boşorogi de peste optzeci de ani cu pamperşi! Nu se scapă pe ei doamnă, debită exasperat Preşu.

Preşu dă să ştampileze foaia de concurs pe colțul careului secretizat, dar Dora o ridică cu rapiditate de pe masă şi-o duce la piept într-un gest ocrotitor.

– Aşteptați să vină candidatul! Scrie *în regulament* că ştampila se pune în prezența candidatului.

– Dar bine, doamna mea, ăsta nu a scris mai nimic.

– N-are a face. N-am chef de reclamații de la mama dumnealui.

În fine apare şi candidatul, o faţă lată, inexpresivă, cu doi ochi glaciari de vietate polară. Când ies din sală, pe coridor Dora întreabă o supraveghetoare.

– Cine l-a însoţit la toaletă?

– N-a avut cine, suntem numai două femei pe coridor şi nu putem intra în toaleta bărbaţilor.

Preşu, de alături, curios:

– S-au cerut mulţi la toaletă?

– E-o circulaţie teribilă, un du-te vino ca-n pauză!

– Asta înseamnă că elevii profită?!

– Lor să nu le meargă mintea, lor, la de-alde astea, păi la chiul şmecherii sunt întotdeauna primii!

Preşu intră să verifice toaletele de băieţi. Prin coşurile de plastic de lângă vasele de porţelan plin de hârtii scrise. Preşu le ridică cu scârbă igenică, le dezdoieşte şi netezeşte pentru a le putea citi. Pe unele, subiecte de la proba scrisă rezolvate. Dezastru … Dar dacă? şi cuprins de o bănuială Preşu închide capacul şi se ridică pe vasul de WC pentru a băga mîna în interiorul rezervorului cu apă. Rezervorul gol de apă, dar plin de fiţuici! În drepta robinetul închis. Aha, de-aia nu funcţiona apa la WC şi o duhoare înăuntru de excremente nespălate. Iese pe culuar cu fiţuicile în mână.

– Uitaţi cu ce se ocupă dumnealor, când merg la toaletă, ţipă Preşu întinzând fiţuicile spre femei, la vedere.

Dar Dora îşi face vânt cu palma la nas pentru a îndepărta mirosul neplăcut.

– Vă rog să intraţi în toaleta fetelor pentru a distruge cuibul de copiat şi a confisca corpurile delicte! ţipă congestionat Preşu.

Supraveghetoarele schimbă priviri pline de subînţelesuri între ele. Dora impasibilă, de alături:

– Mai sunt candidate în toaletă?

– Da, bănuiesc că mai sunt! zice una cu părul decolorat blond-platinat şi faţa puternic machiată.

Cealaltă cu ten măsliniu tace, cu privirea aţintită în jos. Între timp viermuiala de pe coridor continuă şi se aud zgomoturi de uşi trântite de la cele trei săli de examen scris. O candidată iese de la closet abordând un surâs mefistofelic, amestec de nevinovăţie şi satisfacţie ilicită. Alte două cu unduiri de trupuri suple dau să intre. Preşu le blochează uşa punând mâna pe clanţă.

− Vă rog insistent să inspectaţi toaleta! porunceşte aţintind o privire crâncenă asupra blondei platinate, care i-o susţine cu tupeu. … Şi cu un ton complice: şi în mod special coşurile şi rezervoarele de WC!

Supraveghetoarea intră şi se întoarce şi dumneai cu un teanc de foi scrise cu creionul.

− Sunt mică de statură, la rezervoare nu ajung!

− Lăsaţi că merg eu. O să ajung sigur pentru că sunt de sport, se oferă într-un târziu bruneta.

Profesoara intră în toaletă, iar elevele aşteaptă.

− Dar sunt numai ciorne, vrea Dora să liniştească preşedintele. Nu se iau în considerare.

− Ciorne de la cei care au terminat şi acum îi, cu ton plin de pudoare, „ajută“ pe ceilalţi! Frumos exemplu într-un oraş ca al dvs. şi într-un liceu de renume!

− Dar candidaţii pot părăsi sala de concurs pentru necesităţi fiziologice! recită Dora cu exactitate. Scrie *în regulament* domnule preşedinte şi trebuie să-l respectăm cu toţii.

− Dar doamnă, de cîte ori pot ieşi din sală? se interesă de alături retoric Preşu.

− Nu este precizat! cântă *altissimo*[45] directoarea cu voce de soprană.

− Haideţi să vedem în celelalte săli de concurs, răsună vocea de bariton a şefului.

În prima sală o treime din băncile de concurs fără candidaţi, plecaţi desigur pentru necesităţi fiziologice spre toalete. Preşul le întreabă pe asistente, citeşte şi reciteşte *regulamentul* şi într-adevăr, o *lacună îngrozitoare*, numărul de ieşiri la toaletă nu fusese precizat.

Între timp spre amiază, când proba scrisă se apropia de sfârşit hopa, apare inspecţia din minister. Dumnealor îl întreabă pe Preşu şi pe Dora de *protocol*. Nu s-a făcut protocol pentru că s-a primit o circulară de la minister că este interzis şi vor fi verificaţi. Inspectorul spuse “foarte bine”, apoi dori să vadă cazul special. În sală numai candidatul cu două asitente.

[45] f. înalt (it.)

− De ce nu s-a deplasat comisia cu subiectele acasă?! Ce fel de asistență la redactarea lucrării i s-a dat candidatului? se revoltă preşedinta comisiei județene, în funcția obişnuită inspector şcolar general adjunct.

Supraveghetoarele de sală, devenite între timp asistente, ridică din umeri nedumerite. "Ce fel de asistență la redactare trebuie dată", întreabă şi dumnealor în cor.

− Domnule Preş…, vă fac direct responsabil pentru nerespectarea regulamentului de bac…! țipă şefa comisiei pe județ.

− Eu v-am prevenit, să respectați întocmai ce scrie în *regulament*, cântă altissimo din nou Dora.

La următoarea probă scrisă mama candidatului soseşte imediat după ora 8,00 şi cere să vorbească cu comisia. Doreşte ca proba să se susțină la domiciliu, deoarece starea de sănătate a neprețuitului fiu, acum candidat la bac…, s-a înrăutățit. Dora solicită mamei să adreseze cerere scrisă comisiei. Se face un plic de concurs separat, lipit şi sigilat, pe care cei doi asistenți îl duc la adresa candidatului însoțiți de jandarmi.

− Nu uitați de asistență la redactarea lucrării! îi previne Dora, plină de energie.

Asistenții se reîntorc ultimii în comisie cu lucrarea secretizată, sub paza jandarmilor, după ce timpul de trei ore expirase de multişor şi borderourile împreună cu lucrările din toate sălile fuseseră predate.

− Ei, cum a mers, de ce parcă lucrarea asta singură are mai multe ştersături decât răspunsuri valabile? Păcat, de scris, ce caligrafie frumoasă!

− Nu-i al candidatului! Anul următor eu nu mai vin la examenul de bac. Auzi asistență!?

− Aşa scrie în *regulament* domnule profesor, aşa a stabilit ministerul, ridică tonul Dora.

− Cum se face de m-a obligat să-i scriu lucrarea?! Scrie aia, şterge aia, corectează aia! Stimată doamnă, candidatul nu-i director, iar eu dactilografă!

− Vai de mine, să nu care cumva să fi scris ceva de la dumneavoastră, că puşcăria ne mănâncă! se agită Dora.

− A tot încercat dumnealui, cu mămicuța lui, dar eram şi eu de față şi împreună cu colegul îi tot ziceam că nu ştim. Ăsta-i şi adevărul suntem de altă specialitate, adaugă a doua asistentă.

Timpul trece repede, comisia de evaluare corectează lucrările, se afişează rezultatele, cazul special a picat la două probe scrise. Mămicuța scrie contestații, câte una pentru fiecare probă. Ca şi în alți ani contestațiile se primeau între orele 16,00 şi 20,00 de către centrul de examen şi apoi erau duse la centrul de evaluare, unde membrii comisiei petreceau noaptea pe baricade, dăi cu scosul lucrărilor din top, dăi cu secretizarea notelor şi a numelor corectorilor. În *regulament* o altă *lacună teribilă*: modul de secretizare nu era specificat. În județul Z se folosea un top de hârtie bleu-marin, care putea masca mai bine notele celor doi corectori, să nu se poată descifra scrisul de dedesubt. Mare tevatură!!! Triază lucrările, îndoaie un colț mare peste cel secretizat, foloseşte o fâşie de hîrtie albastră tăiată în prealabil, unge-o cu lipici şi întinde-o peste. Terminară după miezul nopții, se desparte şi comisia de la evaluare şi numai preşedintele cu vicea iau automobilul din parcare şi hai spre comisia județeană cu sediul la inspectorat, în mansardă. Luminile din curte şi clădire stinse, dar portarul îi conduce pe trepte cu lanterna. Preşul de la evaluare, un profesor spre pensie, de modă veche, extrem de manierat pupă mâna inspectoarei generale adjuncte. Aceasta tronează în mijloc, iar la marginea biroului secretara preia topul cu lucrările sortate cu borderoul deasupra. Dar adjuncta bagă pixul sub hârtia albastră, aceasta se dezlipeşte la o margine şi dacă tragi cu colțul ochiului poți citi nota şi numele corectorului din rândul de jos. Cu o figură de inchizitor decretează:

− Doamnă vice, domnul preş… poate pleca la hotel, dumneata însă rămâi să secretizezi toate lucrările din nou.

Şi, dăi, femeia cu alte două colege inspectoare trage, prin noaptea rămasă, la relipit până spre ziuă.

Dimineața Preşurile apar la serviciul de contabilitate al inspectoratului pentru a ridica cheltuielile de deplasare. Restul, adică diurna şi salarul, vor fi vărsate direct în conturile bancare, dar mai târziu, circa peste o lună. Pe hol, înaintea secretariatului inspectorului general, se întâlnesc, ca făcut, cu inspectoarele şi directoarele, foste vicepreşedinți, la mai multe comisii şi se

opresc pentru a-şi lua la revedere. În prealabil femeile cu funcţii de răspundere discutaseră între ele.

− La corectori nu se mai plăeşte deplasarea şi diurna!

− Diurna înţeleg, dar deplasarea, cum se poate!? Doar le-am completat formularele şi i-am pus pe preşedinţi să le semneze!

− Degeaba, inspectoratul a dat o circulară, trebuie economii în învăţământ, stop risipei de la buget!

− Ăsta da guvern! Să-l bagi undeva …!

− Deocamdată ne trage el pe noi la fund! Cei din preuniversitar primesc salariile numai în octombrie!

Preşedinţii între ei, deja avizaţi, pentru că după ce au semnat contractul de a se prezenta la bacul respectiv fără a se preciza remuneraţia, hotărârea M.E.C. a fost publicată în M.O.R. la o săptămână după începerea probelor. Georgescu şi Predescu ţin să se lămurească …

− Predescule, cine te-a pus să rămâi!?

− Datoria, nea Georgică! Cum să dezertez de la bac când am semnat un contract. Cu cine să mă înlocuiască?

Georgescu cu lejeritate:

− Uiţi de tinerii noştri! Viaţa merge-nainte, vin alţii la rând! Dacă au redus salariile de la 1150 la 850 lei impozabili, la ce să mai rămânem? E şarlatanie curată!

Predescu conciliant:

− Ce putem face pentru elevi e să asigurăm un bac normal. Sunt judeţe cu promovabilitate, în proporţie de peste 90%!

− Non multa, sed multum[46]!

− Ai văzut contestaţiile? Le-au făcut tocmai unii, care nu ştiau că au fost protejaţi!

− Inadvertenţe, mult stimate profesóre! Trăiască tinerimea universitară!

− Fii atent, don Georgică! Posturi de copişti studenţi sunt scoase la concurs şi prin universităţi!

După o prea lungă pasivitate, în timpul căreia conversaţia colegilor a fost tratată cu superioritate distantă, intervin alţi doi universitari: un calculatorist costeliv cu păr cârlionţat încăruţit de timpuriu, urmat de un istoric bondoc şi mustăcios.

[46] nu mult, ci de calitate (lat.)

− Auleo! Ați văzut reclame pe e-bay[47] − plin de mijloace de copiat numite e-spy[48].

− Dragă colega, îşi şterse doct istoricul, dintr-un centru universitar cu tradiție îndelungată, chelia bombată, atunci e foarte simplu! Nu ai decât să vezi dacă a reuşit să corecteze în cursul matale greşelile de redactare şi să-i dai zece plus!

Consiliere din partea unei firme de vânzări pe internet

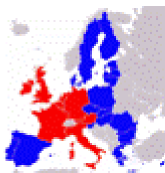
Vă recomandăm cele mai noi sisteme spy pentru bacalaureat şi admitere la facultate: microcăşti wireless-Bluetooth fabricate în Japonia, cele mai mici din lume de 8 mm cu o durata de funcționare a bateriei până la 12 ore, care se introduc în ureche cu ajutorul unei pensete, fiind absolut nedetectabile de radiolocație, sau alte dispozitive. Microcasca se poate conecta la o gamă variată de antene, de exemplu antena portofel, antena centura la piept sau la curea, antena cravată, pix sau ceas Bluetooth.

Consiliere din partea unei firme de protecție şi pază

Nu vă recomandăm folosirea mijloacelor de copiat electronic de ultima generație. Oricât de bine ar fi camuflate noi tot vă putem descoperi cu ultimul tip de senzor µradio Redfinger; de asemenea putem instala aparate de bruiere a comunicațiilor în incinta clădirii şi a le pune în funcțiune pe toată durata unui concurs. Nu numai că nu puteți copia, dar veți fi prinşi şi eliminați din concurs!

[47] mod de comercializare prin internet (eng.)
[48] spionaj electronic (eng.)

FRONTIERE EUROPENE

După ce “cortina de fier” a fost trasă în Europa se putea călători până în cel mai umil sat, minusculă unitate administrativă, de la care regimul comunist nu se mulțumise să răpească numai pământurile, dar luase şi primarul şi notarul, iar dascălul şi preotul au fost reeducați în informatori. În schimb a trimis agitatori şi brigadieri pentru “munca politică”, iar sediul colectivei a fost fixat în comuna învecinată. În localitatea natală am făcut cunoştință cu încă trei limbi: maghiara, săseasca şi țigăneasca. Dar bine, pe bună dreptate veți zice, limbile astea nu încarcă prea tare memoria unui copil? O încărcau, dar în ce mod plăcut. În deal la Căldăraru se potcoveau caii. Pe mine mă fascina forja, cum sufla cu foalele să încingă cărbunii şi cum înroşea potcoavele pe care le bătea pe nicovală cu ciocane de mărimi şi capete diferite pentru a le da forma copitei şi a le găuri. La şcoală când am citit: “Tânara gardă” şi “Aşa s-a călit oțelul” mi-am amintit de forja manuală a lui Căldăraru. Curățatul copitelor cu raşcheta era însă o muncă grea, care cerea mult efort fizic. Bătrânul îşi mai dădea *aere* şi atunci făcea dovada unor uimitoare cunoştințe de geografie estică, amintind de fostele conflicte armate. Asta vine de la Chilia! Şi îşi mai trăgea sufletul. Apoi: “asta vine de la Odesa”, iar pentru una de lungă durată: ”asta vine tocmai de la Sevastopol”! Bunicul făcea conversație la nivel elementar din mai multe limbi pe care uneori le amalgama fără jenă: “Hăis! Cea! Zurick!” către cal şi apoi “*alloweiter*!” către un nepoftit care îi stătea în drum sau bloca accesul spre locul unde descărca marfa pe care bunica o vindea în piață. La birtul lui Hanzi comanda: *zwei Tocane und drei Bier*[49]!

La grădință purtam un cochet costum tirolez cusut la croitoria din cartier de domana Fabritius … Liceul cu visele adolescenței!

[49] corect zwei Eintöpfe … două tocane şi trei beri (ger.)

Şi trage după programul şcolar un fotbal pe terenul din curte cu zgură. Cum nu aveam arbitru ne furam singuri.

− Bă sasule, fire-ai al dracu! m-ai faultat când să şutez la poartă.

− Bun. Poate a fost fault, dar tu de ce înjuri măi rumâne!

Şi sari la trântă până ajungeam jos încleştaţi. De acolo zgura ne vopsea ca pe pieile roşii şi dă-i şi cară-i la pumni celuilalat, capitol la care nu ţineam nici unul să rămânem datori.

Mulţam părinţilor şi satului, care mi-au dat atâtea lecţii de toleranţă, ce pot fi atât de folositoare în viaţa unui tânăr. Dar nu întotdeauna socoteala de acasă se potriveşte cu cea din târg.

Prin 1994 mă întorceam din Franţa spre ţara natală bucuros că am luat parte la o manifestare civică europeană şi plin de entuziasm să popularizez şi să aplic câte ceva, aşa cum se poate pe la noi. În Italia se umplură două bănci din spatele vagonului de genţi de voiaj şi sacoşe din rafie, de tip pentru micul trafic, pe care patru călători le-au depozitat pe bănci după ce au stivuit altele pe portbagajurile de deasupra. Vagon necompartimentat, se auzea totul. Grănicierii italieni ne cer paşapoartele. Respectivii români le dau, căpitanul le frunzăreşte şi se tot miră cum nu dă peste viza de intrare italiană.

− Volare[50]! ţipă românii, îndoaie braţele din coate şi se fac a da din aripi, greoaie şi mari, de pelicani.

− Rittorno del carello[51]! rânjeşte căpitanul grănicerilor la temporarii concetăţeni ilegali.

Apoi domnii tineri, bronzaţi şi bine făcuţi desfac un pachet şi mănâncă salam cu felii de pâine şi legume. Strâng resturile în bucata de hârtie, o mototolesc bine şi o aruncă sub banchetă. Dintr-o sacoşă scot peturi de apă minerală şi sucuri pe care le scutură pentru a avea presiune şi când le desfac se sprițuiesc râzând. În fine apare controlorul de bilete. Tinerii nu au bilete, dar se pot elibera în tren. De ce au ocupat locuri de pasageri cu bagajele? Pentru că se întorc acasă în România unde nu se găsesc atât de multe bunuri ca în Italia, ţara unde au muncit. Să strângă bagajele sau să plătească patru locuri în plus! Tinerii, care se cam vede că au muncit “la negru”, nu sunt de acord şi vociferează!

---

[50] a zbura

[51] transport înapoi (it.)

Controlorul insită, atunci să elibereze banchetele! Ei n-au unde le pune! În fine după multă zarvă fac un fel de plasă din sfoară înnodată de la banchetă până la portbagajul de sus, cu care leagă bagajele, să nu se răstoarne, pe o singură banchetă şi plătesc numai două bilete în plus!

Vizavi de locul meu o roşcată fremăta aprinsă de muzica ce se auzea de la un casetofon portativ, proprietatea unui italian rasat, dar cam trecut. Acesta îi surâse, domniţa îi răspunse suav şi plin de speranţă dumnealui o invită la dans. Dumneaei acceptă şi cu talia cuprinsă de antebraţul dezgolit, ce afişa o pilozitate de sorginte africană, îşi unduia funduleţul pe sub nasul meu şi al vecinului, un ins cu bască, interiorizat şi foarte modest. Precaut mi-am ridicat picioarele sus, dar vecinul nu a mai avut timp şi perechea prinsă de ritm se împiedecă şi căzu de-a valma pe bancheta dumnealui, italianul jos, iar fata deasupra şi oarecum susţinută în braţe de străin.

− Pardone[52]! făcu italianul, nesigur de cele întâmplate, dar totuşi cocoşeşte, gata de gâlceavă.

− E vina ta signore[53], se scuză vecinul. Către mine: “Explică-le, te rog, trenul a luat o curbă, ei s-au dezechilibrat, au dat peste picioarele mele şi au căzut.”

− Mama mia! Porco[54], ia mâna pe tipa mia! se congestionă italianul.

− Signore, nu se dansează în tren! se împotrivi vecinul.

La ieşirea din Slovenia apar vameşii, spaima tuturor călătorilor internaţionali din “lagărul” estic. Ne explică într-o engleză stâlcită că trebuie să arătăm două sute de dolari. Vecinul meu se preface iarăşi că a adormit. Şi eu mă trezesc cu greu, într-un sfîrşit, lovit în talpă de cizma unui grănicer. Le explic că mă întorc acasă şi acolo nu îmi trebuie valută. Dar vameşul insită şi apoi devine ameninţător: nu am două sute de dolari mă dau jos din tren şi rămân în vama slovenă. Caut portofelul, scot paşaportul şi arăt o sută. Dumnealui pleacă, mă arată şefului, care înfuriat se dirijează spre mine. Cu arătătorul îmi indică

[52] pardon
[53] domnule
[54] mama mea! Porcule (it)

poruncitor: afară, imediat afară! Repede scot şi despătur şi a doua bancnotă. Dumnealui dă a lehamite din mînă, îmi întoarce spatele şi pleacă. Eu deschid geamul şi le fac semn cu mâna din tren.

− *Servus*! strig revanşard, când trenul prinde viteză şi ei nu se mai pot urca.

Ce să vezi, mai încolo, vecinul meu e singurul călător rămas pe peron. Cu basca uzată pe cap, cu trupul într-o pelerină tare şifonată şi scurtă, gen Colombo, ținea cu o mână un geamantan de carton cu vopseaua coşcovită al cărui mâner ieşit din suporturi fusese fixat cu împletitură de sfoară şi sârmă de cupru. Strigătul lui disperat mă va urmări toată călătoria:

− Lua-te-ar dracu' de *boanghină*!

− Eu boanghină, de ce boanghină? Şi la o adică cu ce puteam să-l ajut, doar nici măcar nu am remarcat cînd l-au dat jos. Dar trenul duduie pe şine şi eu rămân cu ocara nespălată.

− Ăsta n-a găsit de lucru şi şi-a tocat toți banii! Dar pe ce limbă ai strigat dom'le? Pe nemțeşte? a fost curios unul dintre voinicii angajați la negru.

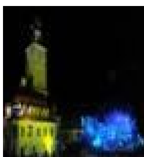
− Pe ungureşte! Ce rost a avut să-l mai coboare din tren? Doar eram la întoarcere. Ce pot să facă cu el pe peron?! Cum va ajunge acasă? îmi exteriorizez nedumerirea.

− *Pi gios*! strigă unul din tineri şi toți râd la unison.

Italianul căzut pe gânduri îşi ținea privirea în pământ, foarte jenat de incident, dar după câteva clipe îşi reia conversația cu roşcata, care se arăta tot mai intersată.

− *Frumoasă concordie*, zic şi eu, ca în imnul saşilor transilvani.

CONCERTE DE BINEFACERE

În Piața Sfatului, an de an, dar cu oareşicare mici întreruperi, avea loc festivalul național Cerbul de Aur. De astă dată primăria organizase un concert de Anul Nou, cu doi solişti autohtoni. Scenă acoperită, pentru protecție contra intemperiilor, pe care stații de amplificare puternice, aşa-zis *megagalactice*, urmau să delecteze auditoriul. Fane şi Titi, doi amici vechi, dau *şpațir* pe Republicii şi mai stau la un mic taifas în fața cafenelei Orient.

– Bă' neică, aia a încasat peste 40.000 de euro-parale numai în seara de Anul Nou! continuă Fane întruna din zilele sfinților de după anul nou.

– Vezi tu, administrația e de vină! Cum primăriile rămân cu bani netocați şi anul fiind scadent, trebuie cheltuiți cumva. E iarnă, de, nu-i ca vara, şi nu se pot apuca de nici o lucrare. Înapoi n-au cum să-i dea, nimeni nu îi bagă la loc în buget. Şi-atunci fac concerte să distreze lumea, încercă Titi să-l lămurească. La munte, nu-i ca la şes!

– Păi, ce distracție, că a plouat în seara de Revelion, nici măcar rachetele cu artificii n-au luat foc!... şi nu a fost aproape nimeni în piață. Când colo apare dumneaei, făcând pe moş Crăciun, de, cu sacul plin de surprize.

– A, se dumireşte Titi, a fost aia cu *surprize*?

– Da, neică, surpriză! supriză!! surpriză!!! cu rude care nu s-au mai văzut de zeci de ani şi, dăi, îmbrățişări şi, dăi, plâns de curgea râul de lacrimi pe scenă!

– Şi ploaia pe voi, Fane.

– Turna cu găleata. Tot timpul am ținut umbrelele deschise. Muzica tare, n-am ce zice, dar se auzea cam fâsâit. Ori a plouat în boxe, ori soliştii au cântat play-back.

– Cum play-back, asta nu-i pe limba noastră cea străbună! Zi-i pe româneşte, solicită Titi.

– Drept că nu-i, că nu românii au inventat metoda, dar se foloseşte. Artistul înregistrează melodiile în studiou şi pune numai CD-ul să cânte.
– Dar nu se observă asta?
– Dacă-i maestu nu, ajunge doar să mimeze ca şi cum ar cânta! surâde Fane condescendent.
În prezent se aflau tot în Piața Sfatului, dar la alt concert, cu ocazia sfântului Valentin şi amicii deapănă aceeaşi veche poveste.
– Dar cuvintele măcar le-ai înțeles, stimabile? se bagă o spectatoare de alături în discuție.
– Neam, căci dumneaei a cântat numai melodii străine, zice cu ton mucalit Fane.
– Nici eu, continuă scandalizată interlocutoarea ținând de braț o doamnă, cam de aceeaşi vârstă, dar mignonă, puțintel mai elegantă, dar mai retrasă în comunicare.
– Ştii cui a făcut bine concertul ăla? încercă marea cu degetul Titi.
Amicul lui ridică din umeri cu nevinovăție, doamnele se uită una la cealaltă complice şi surâd spre ei cu disimulată inocență, fără însă să răspundă.
– Da' tu ştii? adaugă Fane.
– Păi, dacă ştiam te mai întrebam? replică Titi.
– Bineînțeles, doar sunt destui oameni, care se fac că te întrebă ca să te verifice! Îi cunosc de la o poştă, nişte intriganți, care vreau numai să facă pe deştepții! rosti amicu-i într-o suflare.
– Bravos prietene, aici mi-ai plăcut. Halal să-ți fie, dacă ai părerea asta despre mine! M-ai indispus! şi crescînd în vehemență Halal pietenie, mai bine mă lipsesc!
Femeile într-un glas: "Domnilor vă rugăm să fiți rezonabili! Asta nu se face în prezența a două doamne!" La care mignona adaugă afectându-se: "de bună condiție, aşa cum suntem noi"!
Dar cei doi bărbați umflaseră deja piepturile şi se înfruntau din priviri ca doi cocoşi.
– Şi oare după părerea dvs. concertul v-a făcut ceva rău? râse cochet mignona, măsurându-i cu priviri şugubețe.
– Dar nu am apucat să stabilim, totuşi, cui a făcut bine?!
– Aşa e dumnealui, zii Fane şi pace! Mă întrerupe când am o idee interesantă! Crapă de invidie!

– *Dom…ni…lor*!? repetă mignona cotcodăcind silabele.
– Spune-o nene! Te rog insistent să ne-o spui!
– Păi, bine a făcut cântăreților şi unor ştabi din primărie!
– Bun, cântăreții au fost plătiți, dar şefii de la primărie ce au ei cu asta de-a face?! spumegând de revoltată aceiaşi spectatoare.
– Pardon domnă, dar pentru distrarea mulțimii în spectacol nu este nevoie de un contract?
– Chiar este? repetă se miră Titi.
– Ba este! confirmă Fane. Şi cine îți dă matale un contract pe gratis, chiar cântăreț să fii? Trebuie ciubuc, mită, şpagă, peşcheş. Fără astea oricât talent să ai că tot muzicant stradal rămâi.

Întradevăr între Orient şi Cerbul Carpatin o formație sudamericană îi amețea cu muzica. Dar ce muzică: zbura condorul! Bărbații au pus în pălăria chetei o bacnotă de un leu şi au cumpărat două CD-uri fiecare la zece lei, dintre care unul l-au făcut cadou părții feminine.

– Pentru noi e mai ieftin să le copiem pe calculator şi să le înregistrăm apoi pe stickuri, sugerează mignona.

– Dar dacă sunt protejate, vorba aia, drepturi de autor, şi nu mai pot fi copaite?! conchide mucalit Titi.

Pe zidul din față un afiş electoral de pe vremea alegerilor locale. Primarul cu nume de muzicant cocoțat pe zidul cetății multiseculare îi asigura că poate veghea cel mai bine la buna gospodărire a urbei.

Aferim sensuri giratorii şi treceri pietonalenesemaforizate!

GOGOMĂNIA DIPLOMATĂ

"Concetăţeni, necesiatea unei diplome este *plenipotenţiar* elementară şi *fundamental* documentată! Suntem poporul care în Europa deţine unul dintre primele locuri la numărul de diplome pe cap de locuitor! Cultura şi ştiinţa trebuie să aparţină maselor *largi*, populare, asta este *deviza* democraţiei nostre, a partidului nostru, a social-democraţiei, pe care o vom *implementa* la *nivel* naţional! *Interconexiunea* noastră cu toate *păturile* se face la toate *nivelurile* şi nu vom *precupeţi* nici-un efort pentru *edificarea* democraţiei şi *bunăstarea* întregului popor!" şi fostul tovarăş, devenit între timp diriguitorul democraţiei debită cu mult aplomb, neîntreruptibilă volubilitate, tremurând de plenitudinea patosului, gesticulând cu nestinsă fervoare revoluţionară. Vocea-i avântată, izvorâtă din puterea convingerilor proprii, captiva auditoriul naţional, gata să-l voteze "până la capăt"... Ceva de nezdruncinat!

Suspin resemnat… Unui asemenea democrat: cunoştinţe vaste dublate de-un patos inegalabil, talent oratoric şi limbaj cu sintagme, care ne-au încântat peste patruzeci de ani urechile, încât sunt scrijelate pe zidurile interioare ale conştiinţei, cine i-ar putea sta în cale?! Uitarea da, dar asta vine cu încetul, domol de tot, conform *teoriei paşilor mărunţi* … Teoria asta mi-a explicat-o odată Stanislaw Rogalschi, un refugiat polonez.

− Tu ştii dictonul "cine nu e cu noi …

− E împotriva noastră! am adugat. Şi pe cine e împotrivă îl denunţăm ca duşman de clasă!

− "Simt zi de zi cum braţul meu învaţă, duşmanul să-l lovesc în faţă!" [55]

− Fără violenţă, am protestat cu timiditate. N-am vrut să zic de fapt nimic, rogu-te…

− Chiar dacă nu zici nimic atitudinea te trădează.

[55] versuri din poezia bolşevică a anilor 1950

− Dacă nu strigi uraaa, nu te ridici în picioare şi nu baţi din palme în ritm cu ceilalţi eşti etichetat ca defetist. Tovule nouă nu ne place ambiguitatea. Cine nu e cu noi …
− E împotriva noastră! am repetat. Dar atunci ce mai poate fi de făcut?
− Politica paşilor mici! Te prefaci că eşti cu ei şi faci paşi foarte mici pe alături.
− Bine, dar cât de mici ar putea fi paşii ăştia?
− Atât de mici ca să nu-i observe ei, adică activiştii, şefii de la servici, securitatea, partidul şi sindicatul!
− Sunt prea mulţi ochi pe noi! Stan, ai uitat cumva de informatori?!
− Tocmai, de duci grija lor te faci că citeşti şi tu ziarele, ce se dezbate pe la congrese, ce zise tov. secretar general. Şi aştepţi momentul… Din când în când regimul mai face o relaxare, mai vrea să dea impresia unei reforme.

Drept să vă spun nu ştiu până unde a ajuns fostul meu coleg tov. Rogalschi cu politica paşilor mici, dar m-am bucurat când am aflat că a obţinut statutul de refugiat.

Deunăzi citesc corespondenţa de la forumul educaţional pe internet, care de multe ori mi se pare cu mult mai interesantă decât orice ziar fie proguvernamental, de opoziţie sau autodeclarat "independent".

Informare: *"în 8 ani am avut 6 miniştri la educatie, un ministru la 1,(3) ani. Fiecare a gândit profund câte un pachet de legi, a promis că-l trece pe ordinea de zi din parlament, dar n-a mai apucat pentru că a fost schimbat. Aproape sigur se va întampla la fel şi cu proiectul de reformă al preşedintelui. Cine ţine pariul? De 20 ani aşteptăm... Ce mai contează încă vreo 10, când domnii parlamentari îşi promovează propriile interese, apoi cele ale partidului pe listele căruia au fost votaţi, iar interesele naţionale sunt lăsate de izbelişte ..."* semnat Zglobiul.

Zic eu: "mai bine mai târziu decât niciodată"!

Apoi: *"În fine a descoperit un mistru al învaţământului că şi între elevi trebuie făcută o selecţie. Sistemul actual, bazat pe nişte note care nu au, practic, nicio legătură cu nivelul de cunoştinţe ale elevilor îmi aduc aminte de ultimii ani ai lui nea Nicu: toată lumea trebuia să aibă liceul terminat. Indiferent cum!*

Reintroducerea examenelor de admitere, atât la liceu cât şi la facultate, va avea ca efect ridicarea nivelului de cunoştințe al celor care urmează şcoala. Nu este neapărat necesar ca toată lumea să facă şcoală, indiferent dacă are chef sau nu, sau diplomă universitară, dacă nu studiază decât la discotecă, la bar sau jocuri pe internet” … semnat Nedumeritu.

− A, zic, ăsta combate tare, avem prea mulți titrați, de unde atâtea posturi? Au ajuns juriştii de lucrează la agenții imobiliare, doctorii pe post de felceri şi inginerii la strunguri, fie ele şi cu comandă numerică!

Dar, iacă, unul mai profund, care a făcut şi un studiu de marketing pe piața muncii. *“Nu este mai puțin adevărat că este necesară o regândire atât a specializărilor, care trebuie să fie în pas cu situația actuală din economie nu cu dorința unor profesori de a-şi asigura norma didactică, cât şi a aşa-zisei "curriculae", care trebuie să fie legată de cerințele realității, nu de "cunoştintele profesionale" sau "specializările" scoase de la naftalină de aceiaşi profesori”* - un titrat care arde gazul de pomană.

− Păcat, să faci o facultate, poate de stat, şi să nu găseşti servici? Hai să vedem ce mai este cu bacalaureatul, că de acolo pleacă toate!

"Schimbările survenite în structura bacalaureatului au fost luate pentru că este necesar să regândim programa şcolară, "orientând-o spre competențele, spre abilitățile elevilor???Este necesar ca o selecție şi o încurajare a elevilor pe baza competențelor dobândite să fie făcute încă din primii ani de şcoală. Specializarea, pe care decid s-o urmeze, atât în preuniversitar, cât şi la superior, să fie aprofundată de timpuriu. Restul bagajului de cunoştinte nu trebuie sa împieteze asupra competențelor de bază, care îl pot ajuta pe absolventul de liceu la universitate sau în profesia deja aleasă", mai susține Abramburicei.

− Înalte vorbe aplecate spre interesele elevilor, aşadar profund democratice. Numai că de la vorbe la realitate este distață mare, ca de la cer la pământ. Dintr-unele sondaje reiese că peste 50% dintre elevi se hotărăsc pentru o specializare abia în clasa a douăsprezecea. Şi-atunci de unde precocitatea de a te face medic

încă din clasele primare? Frumoase sunt cometele dar ce pulbere cosmică lasă?! Din când în când, madam, la sateliți mai trebuie curățate bateriile solare! După umila noastră părere chiar şi liceul *trebuie???* să asigure o pregătire generală. Aşa este dezvoltarea hominidului, lentă şi fundamentele sunt importante. De ce se trâmbițează competențe şi abilități, când azi nimeni nu mai intră în servici numai cu liceul? Ce brambureală: educație cetățenească, ecologie, protecția mediului, managementul calității, să faci tot atâtea sau chiar mai multe ore pe săptămână decât are chimia sau fizica? Atunci de ce nu fac şi mentenanță *şi* economie de piață şi multe altele …

− Nu ține, alea care le propui dumneata sunt prea grele. Trebuie *pufuleți* şi încă sub formă de module, câte şase ore pe zi. Profesorii țin genial numai două, elevi sunt entuziasmați, dar mai târziu fitilul curiozității se termină, căci, sau devine prea banal, sau nu mai e nimic de comunicat apoi li se face lehamite şi cer să chiulească, iar dascălii noi, de la materiile "democratice", devin foarte populari, căci fac mici excepții, oare a câta oară, şi îi lasă cu greu ce-i drept, dar tot să chiulească.

− Bine, dar alea două ore de țâş-bâş se pot ține şi la dirigenție. Ce rost are să studiezi cu un profesor, când materiile ăstea cum ar fi … educația civică … se pot studia individual şi seminariza?

− Dirigenția nu se mai ține. Azi este mai mult o sinecură! mă avertizează colegul.

− Sinecură, până şi dirigenția? repet eu aiurit, gândindu-mă cu cât aplomb ne prelucra Tomeasca să purtăm numărul matricol, să salutăm profesorii, să nu întârziem la şcoală, să nu ieşim în oraş după ora opt sera. Cât despre uniformă sau chiul?! Pe vremea noastră mai existau exmatriculările şi şcolile de corecție.

− Reformele lui madam Ceaşcă le-au anulat, adaugă Nedumeritu'.

− *Din păcate, doamna ministru nu ştie (deşi ar fi fost cazul) că în învățământul preuniversitar există programe centrate pe competențe de 11 ani, din perioada ministrului M…, care a demarat procesul de reformă. Afirmațiile dumneaei demonstrează că nu a interesat-o niciodată ce se întâmplă în gimnaziu şi liceu, ci doar politica partidului. Anul trecut a reacționat împotriva probei orale de la bacalaureat susținând că*

*elevii trebuie evaluați din conținuturi şi a negat importanța competenței de comunicare, care domină programele de limba română. Nu e proastă ideea admiterii, dar ar trebui să gândească mai întâi care vor fi principiile concursului (că nu mai e vorba de examen): probele, structura acestora şi cine va elabora subiectele. Descentralizarea e încă o utopie!!! (şi tare mă tem că aşa va rămâne). Sper doar ca doamna ministru să plece cât mai repede din minister şi să lase loc unui om competent sau cel puțin deschis spre problemele sistemului. Demagogia nu poate conduce un astfel de domeniu! s*emnat Aladin.

− Da, zic eu, demagogia şi bacalaureatul. Ei se fac că ne plătesc, noi ne facem că muncim! Câte responsabilități pentru profesori, de dumnealor trebuie reeducați prin procesul de învățământ, ce bine ar prinde acum un fenomen Piteşti! Iar pe verso câte libertăți pentru elevi!

− Pardon, domnule, nu-ți permit să fi ironic vizavi de tineretul, floarea țării! Cum dumnealor sunt clienții procesului de învățământ, iar dumneavoastră îl deserviți, ei sunt stăpânii, iar dvs. slujitorii. Să ştiți că de aici vă luați banii!

Caut să mă temperez în fața unei atari lecții de civism, oferită de un părinte devotat şi dau pagina în continuare:

− *Demult era aşteptată şi binevenită această măsură. Se va produce în cascadă o selectie naturală sănatoasă; este o măsură bună pe care profesorii o aşteaptă demult; să sperăm că va fi menținută şi sunt convins că aşa va fi deoarece majoritatea profesorilor o cer! o condiție ar fi ca directorii liceelor să aibă o influență cât mai mică!!! rog pe cei ce nu înțeleg necesitatea introducerii examenului la liceu să se abțină de la comentarii!!!* semnat Mimoza şi Turnesol.

− Totu-i bine, dar asta nu o pot digera: directorii liceelor să aibă o inluență cât mai mică. Din comisiile de bacalaureat totdeauna face parte fie un director, fie un inspector sau chiar amândoi. Cum să dai soarta tinerilor pe mâinile unor tovarăşi neverificați, avem nevoie numai de tovarăşi de încredere!

− Da, de la partidul nostru? zice Portocală.

− Nu, de la partidul nostru! contrazice Roşie.

− Desigur, de la partidul tuturora! Să fie concordie, agreează Vânătă.

− Atunci să avem grijă cu criteriile de performanță ale profesorilor. Cele cinci trepte de salarizare propuse de administrația prezidențilă, continuă alt om de-al nostru din Călimăneşti.
− Sigur că vom avea! îl asigurară în cor băutorii de zaibăr veniți la tratament balnear.

Hic[56], salut europeanule, noi românii zacem morți de atâta democrație centralizată!

Piatră funerară din 2010 cu grafie latină. Nu am citit pe de-a-ntregul operele lui Ovidius *Tristia*, dar le recomand milionarilor de mucava. Cândva vor sta şi dânşii în spatele gratiilor indiferent în ce culoare vor fi vopsite, numai să fie trainice; momentan stau în spatele gratiilor propriilor mărginiri cum zice cântecul: "nici bogatul nici săracul, n-or căra în cer cu sacu", că "raiu-i sus noi suntem jos şi 'om mere pe din dos"! Cum cumătra cu secera e finalul vieții, dânsa e şi finalul bogăției, pentru că numai cei vii îşi mai pot admira sau compătimi crucea de la căpătâi din stejar, tablă şi oțel beton sau cavoul râvnit de profanatori. Numai că până atunci mucavaua lor absoarbe clorofila economiei naționale, care e într-o agonie perpetuă după liberalizare şi numai împrumuturile o mai duc din când în când la reanimare. N-am auzit pe niciunul dintre ăştia care conduc fie destinele națiunii, fie ale comunităților locale acționând după logica unei economii de piață, ci i-am văzut vorbind despre buget, procentaje pe ministere, PIB, cotă de impozitare etc, etc… Când iau o hotărâre, din algoritmul politic rezultă politică de monopol! Monopol în sus, monopol în jos, economia națională trebuie protejată! Dar ce înțeleg dumnealor prin economie națională, vai şi amar, interesele firmelor căpuşe, camuflate în felurite S.R.L-uri, care s-au dezvoltat ca florile de mucegai!

---

[56] aici (lat.)

− Sunt tari dom'le! mă apostrofează un interlocutor servil, întotdeauna adept al politicii guvernamentale.

Dau şi eu să zic ceva el mă taie scurt.

− Ai fost la vot?! Spune sincer, dar să nu minți, ai fost sau nu ai fost?

− Regret profund, am fost ocupat, am avut altă treabă!

D-lui se apropie cu-o figură de inchizitor.

− Altă treabă, ai! altă treabă? Atunci dă-mi voie să-ți spun că nu eşti responsabil, ce să mai vorbim de patriot, eu nici măcar cetățean nu te-aş numi!

− Ba, pardon, să mă scuzi mata, dar şi eu îmi plătesc dările ca tine. Şi dacă plătesc şi suport politica guvernului am voie să discut de asta!

− Şi votul?

− Păi votul e liber şi secret, iar partidul dumnitale de guvernământ n-a făcut mai mult de 33 % şi cum la vot s-au prezentat sub o treime din persoanele cu drept de vot, ai tăi au sub zece procente din masa votantă şi turui ca să nu aibă timp să mă întrerupă, asta face foarte puțin!

− N-are importanță, tot noi conducem! şi-mi întoarce spatele.

− A trecut vremea lui nea Nelu cu peste 70% strig în urma lui.

− Să nu zici că nu te-am prevenit – o să vină iarăşi! întoarce el capul scrâşnind sardonic din dinți, înveninat de-o ură cumplită. Şi-atunci ai să vezi! anunță cu-o profeție, încărcată de amenințări groaznice.

Trec pe la un chioşc cumpăr Adevărul şi citesc cu majuscule: "*Cumplitul atentat din autocarul de Salonic* − un turist român este sugrumat de două doamne respectabile sub ochii neputincioşi ai copilului care şedea alături" şi mai departe: "Domnul X a cumpărat bilete de sejur în Peloponez pentru a-şi recompensa fiica Consuela, elevă premiantă în ultima clasă a ciclului elementar. Timp frumos, atmosferă cordială printre turişti, în timp ce autocarul intra la periferiile Salonicului, oraşul în care s-au stabilit cei mai mulți refugiați greci din România comunistă. Turiştii admirau peisajul mediteranian şi cocheta arhitectură a minihotelurilor şi vilelor greceşti vopsite în culori tradiționale: albastru şi alb , iar fata îşi întrebă tatăl dacă în vacanța următoare

ar putea merge într-o excursie cu avionul. Avea rău de maşină şi noaptea nedormită o marcase!

− Nu pot, Ela scumpă, tata trebuie să-şi caute servici, sectorul de proiectare a fost desfiinţat.

− Deci eşti şomer, tati?!

− Nu tocmai, merg la servici, dar nu iau salariu. Nu mai avem comenzi! Guvernul lu' şugubeţu' a demolat economia de stat!

În acel moment, la auzul poreclei preşedintelui, două bătrânele din spate, cu mină liniştită şi figuri tare cumsecade, care până în acel moment şedeau cuminţi, au scos un răcnet la unison şi s-au ridicat în picioare vărsând cafeaua din termos pe domnul X, care ocupat a se şterge nu a reacţionat la actul de agresiune, când cele două, aplecate în faţă, i-au înfipt unghiile în gât şi au început a-l sugruma cu ferocitate urlând:

− Nu-ţi permitem! De la el au copiii noştri servicii, unde cîştigă salarii babane! Mizerabilule!

Domnul X s-a redresat cu greu, deoarece scaunul îi fusese înclinat pe spate, ca la dentist, şi a scăpat numai datorită intervenţiei disperate a copilului, care plângând a început să le lovească pe infamele relicve comuniste în faţă cu pumnişorii. Ajuns în capitală, consultul medical a constatat că prezenta multiple echimoze şi zgîrieturi la nivelul gîtului, dar viaţa nu îi fusese pusă în pericol.

Intru într-o cafenea cu televizor. Să priveşti ascultând ştirile e mai puţin periculos decât să le citeşti, căci nimeni nu te poate învinovăţi de ceva partinic, adică că selecţionezi presa, că citeşti numai ce-ţi place, sau mai rău interpretezi eronat!

Iată un deputat se pronunţă pentru întărirea autonomiei locale, dar reprezentantul unui ONG specifică cum că aceasta trebuie lărgită, dar în acelaşi timp şi controlată.

Deputatul: "Cum să fie controlată, doar există independenţa consiliilor locale."

Ongistul replică cum din 160 propuneri s-au adoptat 159, care erau ale primarului şi nici una a organizaţiilor de cetăţeni, nici a ONG-urilor, şi, slavă domnului, acestea au venit cu o droaie de propuneri, ignorate în totalitate cu o mică excepţie!

Dar acea excepţie, zice parlamentarul, ei bine, replică ongistul acea propunere era pentru schimbarea denumirii unei străzi!

Deputatul că organizațiile cetățenești sunt numai de formă, nu au nicio susținere de masă, pe când primarul a fost votat şi are un aparat birocratic la dispoziție.

Ongistul: “Ha, ha, ha! chiar birocratic dacă îți trebuie şase luni pentru un branşament electric, ca să obții opt aprobări şi să revii de trei ori la primăria dumnealui.”

Deputatul: “Tinerele, nu-ți permit aici cu *miştoul*!”

Crainicul intervine, vă rog fără invective, nu intrați în amănunte şi să nu transformăm dezbaterea într-o polemnică în doi. Dă cuvântul şefului unei agenții guvernamentale.

Acesta e contra autonomiei locale, care lasă frâu liber aberației şi subiectivismului. Cum se poate explica că un primar a construit trei fântâni arteziene fiecare de peste 40000 euro şi a organizat spectacole fastuoase invitând formații indigene şi străine cu ocazia diferitelor sărbători unde s-au *tocat* peste 300000 euro, în timp ce propunerile de asfaltare sau introducerea utilităților pentru unele străzi periferice îşi duc veacul prin sertare. Dacă 80% din fonduri vin de la buget, de ce nu sunt controlate şi primăriile cum îşi cheltuiesc banii?

Şeful organizației locale a partidului de guvernămînt, care este şi democrat şi liberal, de aceea dumnealui se declară cu tărie atât pentru autonomia locală cât şi pentru bugetul centralizat. “Aceste două componente trebuie întărite cu orice preț!”

Un ziarist: “Asta da coadă de peşte! da’ ce dom’le întărim centralismul democratic!?”

Prodemagogia: “Cum se explică că oameni cercetați pentru abuzuri în servici şi cazuri de corupție nerezolvate de *DNA* fac parte din noul guvern, iar fondurile alocate ministerelor patronate de dumnealor sunt mult mărite față de anul precedent?”

Reprezentantul DNA: “Înființarea noastră a fost salutată de UE, dar trebuie respectată legea şi mai există prezumția de nevinovăție”.

Instituția Avocatul Poporului: “Până ce nu e prins orice hoț e negustor cinstit”!

Şeful poliției: “Noi îi mai prindem, dumnealor le dau drumul, dispar probe de la dosar, dacă au bani cumpără justiția şi gorile, cu care intimidează cetățenii!”

Un procuror din structurile superioare: “Judecătorii aprobă prea uşor refacerea urmăririi penale. La afacerea Zaraza s-a cerut de două ori refacerea dosarului. De la trei sute de pagini am ajuns la o mie! Ce facem cu codurile de procedură?!”

Un jurist CSM-ist: “Nu sunt constituționale!”

Alt ongist tânăr şi spirt de inteligent: “Dar le cere UE.”

Cesemistul: “Ce-i dacă le cere, amândouă nu au fost votate în parlament“.

Tot ongistul: “Nu a existat dezbatere publică.”

Un analist economic: “Ce politică economică e asta de cresc impozitele? Asta nu e politică de ieşire din recesiune! Va fi votat noul buget în parlament?”

Ies pe stradă amețit de atâta vorbărie. Mai bine citeam ceva relaxant şi eram mai liniştit. Când iată doi senatori parchează foarte aproape de centru unul un Merțan, celălat un Hunday, maşini mari, modele foarte noi, care ocupau cam jumătate din carosabil şi o treime de trotuar pe deasupra. Cu figuri impasibile îşi plimbă trupurile cu început de burtă îmbrăcate în costume distinse, altădată numai pentru export, dar acum la vânzare liberă dacă punga îți permite, în direcția mea. Pe unul îl ştiu, căci a fost adjunct de şef la direcția economică de la municipiu în timpul lui Ceaşcă. Ne aveam bine şi mergeam împreună cu alți colegi la cafele şi o berică. Mă aplec galant şi salut primul, dumnealui nu se întrerupe din conversația aprinsă cu parlamentarul advers. Zic: “nu se poate, nu m-a băgat în seamă” şi salut cu voce tare, pe când dumnealor trec pe lângă mine absorbiți de altercație, păstrând distanți atmosfera de castă: fețe glaciale şi-o atitudine seniorală, intangibilă. Desigur, servesc masa la Unicum, la separeu. … De, *cheltuieli forfetare*!

Dimineța urc în trenul rapid spre Satu Mare. Drum de noapte, deci iau un pat la vagonul de dormit. Spre dimineață, după ce-am trecut de Cluj, mare scandal pe culuar. Deschid uşa să ies şi eu şi ce văd. Doi domni cu fețe teribil de roşii şi voci răguşite l-au prins la mijloc pe conductor şi îi aşezau pe cap chipiul cu cozorocul invers. Mă retrag, dar las uşa deschisă, iar conductorul trece şi jenat bagă capul în compartiment.

− Bine-i domnule, cu aşa zurbagii! Cum de-i laşi să facă băşcălie de matale în timpul serviciului?

– Nu-s zurbagii, sunt parlamentari de Satu Mare. Puteau lua avionul, dar călătoria e prea scurtă şi atunci ca să bea îndeajuns vin cu trenul de noapte la separeu! Du-te şi vezi câte butelii goale de vin au înuntru!

Cum unul era la toaletă, iar celălalt fuma în cap de coridor, sub supravegherea controlorului, trec prin fața uşii deschise. Da, îmi zic, femeile de servici pot face bani frumoşi de pe urma ambalajelor goale de la cheltuielile forfetare. Dar unde sunt secretarele domnilor parlamentari? Sunt libere de sarcini până li se întorc chefliii acasă?!

Trăiască cheltuielile forfetare!

OM BUN SECHESTRAT

Fundația Laborum se ocupa cu reconversia forței de muncă expulzate din Franța în România, în special în domeniul tehnic, iar diplomele eliberate erau recunoscute de M.E.C.[57] Simion, inginer AR[58], era un tip comun, cum s-ar zice, nici prea-prea, nici foarte-foarte, dar avea o soție mult prea ambițioasă, care nu se împăca deloc cu situația economică anostă din România, în special în domeniul retribuției.

– Simi, aici batem pasul pe loc. În țara asta nu facem nicio scofală!

– Tili, avem amîndoi servici. Nu-i bine la Administrația Financiară, te muți la o bancă şi o să ai bani destui.

– Nu, Simi nu vreau la bancă să stau toată ziua la servici. Creşterea de salar e nesemnificativă!

– Avem apartament la bloc!

[57] Ministerul Educației şi Cercetării
[58] Autovehicule Rutiere

– Cumpărat din banii părinților! Să ştii că babacii mei au dat tot ce au, să nu te aştepți să ne ajute la maşină.

– Dar acum strîngem bani pentru mobilă! Maşina mai poate aştepta.

– Dar ai tăi, părinții tăi, mai pot da ceva?

– Agricultori, iubi! După ce i-a golit colectiva de tot, primesc pensii de zece, douăzeci de lei. Acum la bătrînețe le-au dat înapoi cel mai rău pământ. Cum să lucrezi pământul fără unelte? Tu ştii cât costă un tractor?

– Aş, dar ce le luăm noi tractor? Lasă-i în pace, c-am înțeles. Ai tăi nu au de unde şi ai mei nu mai pot.

– Dar mai avem timp destul, suntem atât de tineri, nici treizeci de ani!

– Şi dacă vin copiii? Ce viitor le asiguri tu în țara asta?

– Cum trăiesc alții aşa trăim şi noi şi aşa vor putea trăi şi copiii noştri, pufăi Simi plictisit.

– Simi, eu nu îmi îngrop tinerețea aici. Nu vreau să mai suport bramburelile guvernanților, cu experiențe inedite pe pielea noastră! În țara asta ajungem la sapă de lemn!

– Şi ce anume ai vrea Oti? sughiță tînărul aiurit de imaginea unei aşa de puternice regresii istorice pentru un popor, fost eminamente agricol: de la mecanizarea intensivă în socialism la primitiva sapă de lemn!

Otilia ştia că atunci când îi zicea Tili îi vorbea cu inima, iar Oti cu creierul.

– Trebuie să *emigrăm*, să scăpăm din gunoiul ăsta!

– Oti, cum gunoi, ce gunoi, ia sema la cuvinte, prea-s grele!?

– Ei se fac că ne plătesc, noi ne facem că lucrăm şi pe sub mână fură, că de-aia şi-au votat imunitatea! Şi tot cea mai săracă țară din Europa rămânem, aşa ne trece viața şi ajungem bătrâni pe pensii de nimic.

– Adică vrei să zici că *nomenclatura* s-a transferat în guvern şi-n parlament?! zice el cu îndoială şi frică.

– Dă-i dracu' de lichele, în afară de a-şi excroca propriul popor nu-s buni de nimic.

– Bagă de seamă Tili, să nu rămâi fără servici. Şeful tău e numit prin algoritm politic!

− Ce să bag de seamă. Ne facem dosar de emigrare, îl depunem la ambasadă şi până ce ies formele poate avem şi-un copil.

În birou cu Simion mai lucrau încă doi ingineri, destul de tinerei, ca perspectiva unei emigrări în Canada să le înfierbânte minţile, după ce România înregistrase două amânări ale termenului de integrare în U.E. din cauza contraperformanţelor economice şi legislative. Unul dintre colegi, Radu, era pentru Canada franceză, Québec, iar celălalt Samoilă pentru Canada britanică. Două poze de birou înrămate le materializau aspiraţiile C.N. Tower din Toronto şi Notre Dame Basilica din Montréal.

− O să munciţi de-o să vă sară capacele, îi avertiza Simi. Şi până vă faceţi un acoperiş pe cap vă treziţi bătrâni şi storşi de vlagă …

Dar colegii râdeau cu gura până la urechi. Şi Radu sisea, cu voce de parodie:

− Fie pâinea cît de rea, *ha-u-u, u-u-ă…* însăilând cuvintele.

− Tot mai bună-i-n ţară *miaú-u-u, u-u-ă*? adaugă Sam.

Simion este chemat telefonic la şeful de studii, unde duce planul de învăţămînt şi programa analitică pentru disciplina: “Funcţionarea şi întreţinerea motoarelor auto”. În pauza de dimineaţă, Simion desface pachetul cu sandviciuri, le serveşte cuminte, împachetează ambalajul şi-l reintroduce în geanta diplomat. Aparent fără intenţie, ia cuţitul Smith &Wesson, cu care tăiase felii de pastramă cu cornişon muraţi, îl vâră în buzunarul drept al pantalonilor şi alene iese la automatul de cafea de pe coridor, unde îşi comandă un nes Amigo.

La un moment dat Sam intră în toaleta pentru bărbaţi situată pe acelaşi nivel, dar aflată în capătul coridorului, se apropie de vasul pişuarului, dar tocmai când aştepta ca să se declanşeze apa de spălare o voce gravă din spate îi zice şoptit:

− *You’re a good men I take you with me in the heaven*[59]! şi lama rece a cuţitului de campanie i se lipi de jugulară.

− Nuuuu! gemu Sam cu mâinile imobilizate la fermoarul şliţului care, smuncit, se blocase. Ai milă de tinereţea mea.

---

[59] eşti om bun, te iau cu mine în cer.

– *You're a good men I take you with me in the heaven*! repetă impasibil agresorul cu o voce stranie, de automat, cumplit de impersonală.

– Noooo! zise şi mai răguşit de spaimă Sam. *I'm a bad man, I'll go in the hell. Why me*[60]? şi reuşi să se încheie la şliț, dar capul nu-l putea întoarce pentru că lama rece îi apăsa încă pielea gâtului.

În fine, după un răstimp intră un coleg presat de necesități, care, când a văzut scena, a dat buzna afară uitând de toate. Poziția cuplului s-a schimbat, deoarece agresorul se orientase cu fața spre uşă pentru a întâmpina orice intrus. Într-un târziu Otilia apare cu ochii înlăcrimați.

– Simi, fii cuminte şi lasă-ți colegul în pace.

– I'm not Simi, *I'm Simon Templar, madam*[61], retrage dumnealui cuțitul, dar încă reținând trupul colegului cu celălalt braț pe la spate.

– *Very good, Simon. Be a good boy, you may remain in your country*[62], rosteşte cu poticneli femeia, sughitând de plâns.

La aceste cuvinte, simțind strînsoarea slăbită, Sam tâşneşte şi nu se mai opreşte până în birou, unde cade lat pe scaun, tremurând din tot corpul.

Simion a fost dezarmat uşor de cei doi infirmieri, căci accesul îi trecuse şi se uita aiurit în jur şi, apoi, a fost trasportat de urgență cu salvarea la spitalul de boli psihice. Cât despre Otilia, împinsă de ambiție, a divorțat de Simi, s-a recăsătorit cu Sam şi au emigrat împreună în Canada, dar nu vă pot răspunde précis dacă în partea britanică sau cea franceză. De, cum noi suntem o nație care a încurajat emigrarea, diferențe dintr-astea minuscule sunt atât de nesemnificative pentru simpli cetățeni, ca alde noi!

---

[60] sunt om rău, voi merge în iad, de ce eu?

[61] nu sunt Simi, sunt Simon Templar (eroul unor romane de aventuri zis şi Sfântul) doamnă

[62] foarte bine Simon, fii băiat bun, poți rămâne în țara ta (eng.)

AUTORITĂȚILE STATULUI

Vine odată la mine un breslaş modern, nea Ursan - tâmplarul cartierului. Lucram cu dumnealui din tinerețe, din perioada dictaturii comuniste, numai că trecerea anilor îl încărunțise şi acum purta ochelari, dar firea i se menținuse la fel de curioasă.

− Dacă, te rog, îmi spui ceva.

− Cum să nu!

− Numai să nu râzi de mine!

− De ce să râd?

− Păi, voi ăştia, cu multă carte, care vă țineți deştepți, dacă vedeți pe unul mai îngrămădit, ca mine, îl luați peste picior.

− Nu-mi stă în fire şi apoi ne ştim de-o groază de ani!

− Chiar c-a fost de *groază*! Să cadă nea Nicu şi noi s-o ducem şi mai rău!

− Ți se pare, nene Ursane, acum e libertate. Ce înainte puteai fabrica coşciuge în atelier şi să le desfaci la firma de pompe funebre Eternitatea?

− Da’ de dus n-o duc mai bine!

− De ce, doar oamenii mor mereu şi ca să-i înhumezi e nevoie de coşciuge şi firma le ia de la matale.

− *„Vrei nu vrei tot la noi ajungi*”.

− Că bine zici, numai de-ar fi cât mai târziu.

− Păi, aici e schepsisul, aici e drăcovenia că, te rog să nu râzi, democrația ne duce de râpă mai repede decât ne-am gândi şi, dă-mi voie să te întreb, de ce la o adică?

− Păi, dă-mi voie să fiu drept, e lucru nou şi n-o cunosc nici dumnealor, care o aplică.

− Care dumnealor, vrei să zici autoritățile?

− Mda, sigur că da, autoritățile!

− Atunci de ce se bagă?

− Vai, nene, cum poți să spui aşa o enormitate... dar țara trebuie condusă, nu poate fi lăsată la voia întâmplării.

− Voia întâmplării??? Ha, ha, ha!!! Să-ți zic eu ce mai întâmplare. Cum am lucrat şi la stat şi am cotizat atâția ani, când am făcut vârsta de pensionare merg să pun dosarul la casa de asigurări sociale.

− Nu-i zice Casa de Pensii?

− Nu , aşa-i zicem noi sau aşa-i zicea odată, dar oficial se cheamă cum zic eu. Bun, mă trimite-n stânga, mă trimite-n dreapta, mă zdrobesc să fac rost de acte şi ce crezi?

− ..... ?

− Cică dosarul e bun, dar pensia o primesc numai peste trei luni.

− Trei luni e un sfert de an, adică, altădată, ziceau contabilii un trimestru şi trece.

− Trece, dar nu-i destul!

− Adică?!

− Cică au fost alegeri prezidențiale şi nu mai sunt bani şi mai trece încă o lună ...

− Bun ...

− Ce bun?! Apoi nu s-a votat bugetul şi ăia de la F.M.I. nu eliberează împrumutul.

− Parcă ziceai că ai cotizat ...

− Da' ce crezi că guvernul mi-a pus cotizația la C.E.C., ca după aia să mi-o dea cu dobândă înapoi?!

− Ți-au păpat bănuții! Canaliile au profitat de schimbarea de regim!!!

− He...è, s-a schimbat şi regimul şi au venit alții, cică mai buni. Da' cinci luni să nu iau un ban, din ce să trăiesc, măi frate?

− Din coşciuge, vezi bine. Trăiască mica meşteşugărie! Dar stai să vezi la mine ...

− La tine nu se poate, că încă nu eşti de pensie!

− Da', dar am o altă chichiță. Vreau să plec în concediu în Grecia şi-mi trebuie cardul de sănătate, care se zice că e gratuit pentru salariații de stat, care au cotizat la C.N.A.S.

− Frumos, dom'le, gratuit zici, Grecia, mare boier te-ai mai făcut.

− Ce boier, merg cu autobuzul şapte zile, sub o sută de euro totul! Am un *romantizm poliarticular* şi căldura mediteraniană îmi face bine.

− Şi?

– În fine îmi trebuie card, trebuie luate măsuri de prevedere, nu se ştie niciodată ceasul slab şi cazi bolnav. Şi aşa îmi rețin lunar pe fluturaş 6,5%. Bolnav, slavă domnului, n-am fost!

– Mare scofală un card, îi ca ăla de bancă?

– Ca ăla, numai că nu mai aveau. Şi, în loc, îmi trimite o scrisoare în română cum că am dreptul la asistență medicală gratuită.

– Foarte bine!

– Da, dar în română?

– Da-n ce limbă, maestre, vroiai să ți-o trimită?! E limba țării, ne mândrim cu ea şi trebuie s-o păstrăm!

– Da' bulgarul, turcul şi grecul nu înțeleg limba română!

– N-au decât s-o învețe, doar n-o să ne oblige pe noi să învățăm *maimuțăreala* lor.

– Poftim?! tuşesc cu subînțeles.

– Maimuțăreală am zis. Ce treabă am avut *ió*, dacă nevasta *ó* fost săsoaică, că doar nu era să-i învăț limba. Trăncănea ea cu soacra pe limba lor şi *ió* mă făceam că plouă, că oricum nu înțelegeam nimic.

– Bine, meştere, dar asta nu-i acum o treabă de familie, e o uniune de state şi sunt atâtea limbi!

– Şi ce dacă!

– Cum ce dacă! Au stablit o limbă comună, engleza! Va să zică orice document între state se întocmeşte în engleză, să nu mai pierdem timp cu traducătorii!

– Da, ce, europarlamentarii români ştiu engleză: Bicalli, Ebba, CVT-ul?

– Poate că da, de unde ştii că nu?!

– Ascultă numai dumneata cum vorbesc dumnealor în română şi poți să-ți dai seama ...

– Îmi dau seama, meştere, că nu eşti tolerant. Şi dă-mi voie, să-ți spun, toleranța denotă o stare de spirit elevată, ce ține de democrație!

– Tocmai de-aia, ziceam să nu râzi dacă întreb, cum vine asta cu democrația?

– Democrația este o formă de conducere politică a societății, care proclamă suveranitatea poporului!

– Numai *lozincă*, zice dumnealui. Altceva …

− Democrația este acea guvernare a statului, bazată pe separația puterilor şi pe votul universal.

− Tot *lozincă*! De vot universal, nu zic nu, se poate, numai că domină fie lichelele, fie proştii, fie ăia de bani gata ce cumpără voturile, că ăştia deştepți ca matale nu se prezintă.

− Ba pardon, nu mă pretind deştept şi mă prezint când şi unde pot. Dar există şi separarea celor trei puteri: legislativă, juridică şi executivă, ba uneori se mai adaugă şi *mass-media*.

− Aha, te dai *rotund*!?

− Nu, meştere, asta înseamnă mediile de comunicare cu masele, adică până acum televiziune, radio, presă, internet şi ce-o mai fi.

− Aha şi puterile ălelalte care sunt?

− Păi, legislativă e parlamentul şi senatul …

− Deci două la numărătoare ...

− Poate d-aia vrea să facă preşedintele unicamerală!

− Marea Adunare Națională, cum era mai înainte!

− Juridică sunt avocații, judecătorii, pocurorii …

− Doamne feri! Putrezeşte sicriul până se gată procesul şi pui ceva în execuție.

− Executivă, guvernul.

− Ăia, care trebuiau să-mi plătească pensia!

− Stai să vezi, că tot guvernu' prin ministere mai trebuia să repare şi drumurile. Vreau să călătoresc prin țara noastră, şosele să-ți strici maşina şi mai scria pe pancarte cu fonduri de la uniunea europenă! Să vezi la greci! Totul ca-n palmă!

− Moştenirea trecutului …

− Ce trecut, după douăzeci de ani?! Din Bucureşti faci şase ore la Constanța şi nu mai termină de reparat linia de patru ani, lângă Făgăraş stă un pod stricat de-o juma de an! Centura municipiilor vorbe-n vânt de câteva cincinale, iar şoseaua Sibiu - Braşov peste trei ani de lucrări, multe firme, numai denivelări şi ocoliri periculoase.

− „Aicea sunt banii voştrii"??? Ha, ha, ha! În buzunarele voastre, hoților. Era mai bun centralismul democratic, atunci măcar îi controla partidul, dar acum cine ???

− Nu, contrez eu, trebuie separația puterilor!

− Cum separația puterilor, când fac legi speciale?! Guvernu' le propune, parlamentul le votează, prezidentu' le semnează şi bagă

salarii şi pensii speciale pentru oamenii lor şi fonduri pe la ministere şi pe la aleşii lor ş-apăi cheltuieli forfetare! *Separație, ha, ha! Uniunea puterilor*!

− Dar, bine meştere, văd că eşti la curent cu toate, nu ştiu ce mai m-ai luat la a explica ceva?

− Dacă am înțeles centralismu' democratic, partidu' răspunde, ales, de', de masele largi populare prin reprezentanții lor şi tot el controlează, tot prin reprezentanții maselor, acum nu înțeleg democrația, dacă poporu' votează şi tot el conduce, dar nu-l văd unde-i, nici la vot, nici la tort, cine mai controlează, că fiecare face numai ce-i convine!

− Eu, de exemplu, nu fac ce vreau, merg la servici să fac o pâine …

− Asta pentru că nu eşti şef, dar dacă ai fi?! Te duci, vâri mâna până la cot în bani şi dacă cineva se ia de tine țipi că-i persecuție politică. Şi trebuie să te lase-n pace!

− Atunci centralismul democratic? zic eu cu nasul pe sus şi mult dispreț.

− Degeaba te dai mare, ăla măcar era ceva clar. Acum, vezi bine că nu-mi poți explica cum e cu democrația! Şi, dacă vrei să ştii, aflǎ că n-ai habar!

CUPLETE SATANICE „*Hell is full of good meanings and wishings*[63]"

Bunul meu prieten Itzic zâmbeşte de cum mă vede. Iar eu cum de-l văd simt că mi se ridică şi mie colțurile gurii şi îmi mijesc ochii. Drept să vă spun am mare încredere în el. Desigur, pe bună dreptate, mă veți întreba, cum de poate fi aşa? Iaca aşa e la mine,

[63] iadul este plin de gânduri şi intenții bune (eng.)

îl ştiu pe dumnealui de cînd era mic şi cum l-a chemat atunci aşa îl cheamă şi acum Forşrit. Nu şi-a schimbat de loc numele într-unul românesc pentru a-i putea prigoni pe români în numele *luptei de clasă* şi nu a beneficiat de avantajele materiale ale nomenclaturii comuniste. Când am făcut liceul german niciunul dintre noi nu s-a pretins neamț şi am avut de suportat aroganța colegilor ”*von oben*[64]”.

– Ei şi? zice Itzic.

– Şi mai ce ? adaug eu.

– Aşa viață, aşa trai, să trăiască *unu mai*?! se lamentează prietenul.

Şi amîndoi râdem copios. Lângă noi se înalță un panou de afişare electorală. Rânjind, cu un ochi la slănină, cu altul la făină, matrozul salută în stil cazon trecătorii: „Să trăiți bine”!

– Să trăiți bine? repet eu mofluz.

El de dincolo:

– Că o să crească prețurile.

– Să trăim bine!

– Profesorilor le cresc salariile cu 50%.

– Să trăim bine?

– Nu mai sunt bani de pensii!

– Să trăiască bine!

– Au crescut numărul ministerelor şi fondurile de protocol.

– Să trăim bine?

– Se impun mari reduceri de personal în învățământ.

– Să trăim bine!

– Legea slarizării unice a bugetarilor. Profesorii şi medicii vor avea salarii similare cu magistrații.

– Să trăim bine?

– Auleo, m-am încurcat, de fapt nu mai e aşa, acum sunt la coada grilei!

– Să trăim bine!

– Se cer competență şi rezultate în: administrația locală, interne, învățământ şi sănătate.

– Să trăim bine?

---

[64] de sus (ger.)

– Valeu, ce mai competență ... ajungi la cheremul şefului! Nu eşti în gaşca lui rămâi mereu pe ultima treaptă.
– Să trăiască bine!
– Pitzi a şmanglit şase sute de mii de euroi pentru cei liberi să fie democrați.
– Să trăiască bine?
– V-au trimis în concedii fără plată!
– Să trăiască bine!
– Au schimbat prefecții peste noapte!
– Să trăim bine?
– Nu mai au bani, nici de pensii, nici de salarii!
– Să trăiască bine!
– Au mărit numărul ambasadelor şi consulatelor!
– Să trăim bine?
– Măi, zice amicul Itzic luând seama, eu am făcut puşcărie la comunişti peste şase ani. Acum dacă mă persecută politic plec în Israel, dar tu ce-o să te faci? Şi dând dovadă de o matură *viziune politică*: „că România făcând parte din Uniunea Europeană nu ai unde mai cere azil politic decât peste ocean”!

NU-S PARALE

Problema cu paralele şi investițiile e a naibii de spinoasă. Sunt de acord şi susțin cu tărie că orice prăpădit de slujbaş la stat nu are maturitatea de a o judeca. Dacă ținem cont de fluxul informațional de azi şi de poziția foarte joasă a dumnealui în ierarhia socială, se zice că nu are cum să aibă nici informarea şi deci nici competența, absolut necesară. Deunăzi guvernul a tunat şi fulgerat până unde poate merge descentralizarea? Şi, pentru că dumnealor le este groaznic de frică că dacă merge prea departe va apare o anarhie inimaginabilă, se duce țara de râpă domnule, nu mai e guvernabilă! nici măcar nu au început-o. Da’păi cum să

renunțe dumnealor la împărțeala bugetelor locale, la a da părți egale tuturor primăriilor; adică dacă eşti din partidele marinonetă primeşti numai cu ceva mai puțin decât cei de la guvernare, iar dacă eşti din opoziție nu primeşti chiar nimica, că de fapt *o-poziție* nu există. Dacă ai pus fălcile pe ciolan toți se gudură în jurul tău şi aşteaptă servili să te saturi, doar, doar le va rămâne câte vreun oscior de ros. Jigodiile, nu ştiu cât de nesătul poți fi! Darul nu poate să ți-l mai ia nimeni. Inviolabilitatea constituției, concetățeni!

Problema este că promit şi nu se țin de cuvânt şi cum promisiunea dată e datorie curată ... Deunăzi stam la o cafea cu doi colegi. Unul profesor de liceu, celălat la universitate.

– Ştef, au promis laptopuri elevilor şi nu s-au ținut de cuvânt, zice preuniversitarul.

– Vasi, dacă mai ții minte, eu de atunci te-am prevenit că nu are cum le da. Într-o țară săracă, ca a noastră, şi cu un buget auster la învățământ, de unde să faci rost de atâția bani?

– Nu pot, bine, nu zic nimica, dar să nu fi promis, monşer. Şi acum altă tevatură: cu banii de cărți. Nu ne mai dau o sută de euro ci numai o sută treizeci de lei.

– Vasi, iartă-mă că te întrerup, dar de cât timp n-ai mai pus tu mâna pe o carte ...

Şi apoi repede universitarul turuie, cum nu-i stă în obicei, ca o moară, pentru a nu risca să fie întrerupt şi a termina ce are de zis.

– Pe ziare deochiate, da, că-ți place scandalul! Da' o carte de specialitate, nicidecum! Ce vrei să-ți plătească guvernul ziarele şi cafeaua?

Celălalt îl studiază cu figură perplexă şi sumbră.

– Bine, nene, dar cine să aducă o carte serioasă într-o cafenea. Le țin acasă în bibliotecă şi dacă ții să ştii am chiar mai multe decât tine, sâc!

– Mai multe decît mine? ha, ha! Păi eu scriu cursuri pentru studenți!

De afară vuiet de mulțime şi fluierături de polițişti. Ies din cafenea. Coloana sindicaliştilor din învățămînt tocmai se îndrepta spre Piața Mare pentru un miting contra reducerii indemnizației pentru manualele şcolare şi din nou trâmbițatelor reduceri de personal din învățământ. Ne-am alăturat coloanei, dar ştiți mai pe

la mijloc pentru a nu fi văzuți şi traşi la răspundere pentru avantgardă sau defetism. Cei doi profesori activi se alătură corului colegelor, care strigă lozinci antiguvernamentale şi agită pancarte, eu deja urmând să ies la pensie merg mai liniştit.

− Jos guvernu! NU loviți în profesori. NU loviți în elevi! Groparii tineretului! Etc...

La încheiere stăm la discuții în picioare în piață cu câteva doamne profesoare. Bine gătite şi frumoase, numai să dea în pârg! Zâmbim, le mulțumim de participare, le întrebăm de elevi, de odraslele lor, şi alte nu ştiu câte nimicuri ce-şi găsesc locul între buni colegi.

− Ați văzut că se poate, că s-au revoltat şi intelectualii. Să nu mai zică nimeni, domnilor, că nu suntem hotărâți. Jos lichelele incompetente din guvern!

Cum numai noi mai formam grup în piață şi paza poliției plecase, Ştef l-a rugat pe Vasi să fie mai puțin virulent, că, cică „se uită lumea la noi”.

− Se uită lumea la noi! Ei, bravos, o să vezi tu! țipă profetic preuniversitarul şi mai iritat de faptul că nu era înțeles.

Am plecat fiecare în treburile noastre cotidiene şi până peste o săptămână nu ne-am mai întâlnit la cafenea sau la o berică, cum ne era obiceiul. Îi aşteptam în fața biroului parlamentar, al unui domn aflat în opoziție, pe uşa căruia scria programul vineri între zece şi doişpe, dar mişcare ca într-un cavou. Apare profesorul de liceu şi amândoi aşteptăm universitarul. Un domn cu-o atitudine seniorală îşi tot făcea de lucru la broasca biroului. Universitarul apare şi fără să ne salute fuga la senior, gârbovind spinarea pe măsură ce se apropia. Seniorul continua tacticos la broască, de parcă fie că nu nimerise cheia, fie că nu ştia vreun chițibuş la deschidere, iar Ştef zâmbea mieros şi cu spinarea plecată îi tot şuşotea ceva la ureche. La un moment dat uşa se deschide, domnul intră şi de dinăuntru îi face un semn cu mâna, cam aşa cum se zbate peştele scăpat în apă. Universitarul se întoarse la noi şi pe măsură ce se apropia spinarea i se tot îndreapta.

− Nu ştiți ce om mare am întâlnit, preşedintele filialei locale a social-democrației. Şi deputat şi pe deasupra, profesor universitar la noi!

− Atâtea onoruri pe un singur om! zice cu admirație, dar şi mâhnire personală preuniversitarul.

− Pardon dom'le, te rog, a nu fi invidios! Invidia strică la sănătate! replică Ştef. Se ocupă cu un domeniu extraordinar de nou: energii regenerabile! Rectorul vrea să facă o *centrală geotermală*. Să obții fonduri nu-i un lucru simplu!

Ca oameni de rând intrăm şi noi în restaurant, să schimbăm impresii într-un climat de tihnă.

− Nu mi-au plătit cheltuielile de la procesul de fond funciar câştigat de şapte luni. Cică instituțiile bugetare beneficiază de imunitate financiară timp de-o jumătate de an, după spusele unui executor. Şi prefectura nu are încasări! se plânge Vasi.

− La mine au cumpărat sediul rectoratului cu peste şaptezeci de milioane de euro.

Am holbat ochii mari ca cepele.

− Frumoşi bani! Să am eu numai un procent din ăia, zic. "Monsieur deux pour cent"[65], ce bine mi-ar prinde la pensie!

Fane continuă cu ştirile locale calde, ca mai să facă senzație.

− Au băgat climatizare la sediul nou peste tot, dar pentru dotarea laboratorului nu am primit un sfanț! Am utilaje vechi de treizeci şi şapte de ani, pe care le repar singur, să fac cât de cât laborator cu studenții! Tocmai asta îl rugam pe d-lui, să facă rost de bani de investiții, dar cum era prea preocupat cu geotermala, nu cred să mă fi băgat în seamă.

− Ascensorul până la etajul şase, unde ai cabinetul, funcționează? De ce nu-l puneți în funcțiune, măi inginerilor? Ditamai ruşine să urc *per pedes* cu delegația străină până acolo!

− Nu depinde de noi, ține de direcția administrativă! Cică consumă prea mult curent şi nu-s fonduri suficiente.

− Bine frate, de ce nu anunți şi tu pe cineva? Şi nu mai ştiu a specifica pe cine anume să anunțe???

− Protecția consumatorului, adaugă Vasi mucalit.

Ştefan se lamentă: "urc singur şase nivele cu laptopul în mână îmbrăcat în haine de iarnă, …, fac pe puțin un sfert de ceas".

---

[65] domnul doi la sută (fr.) Calouste Gulbenkian, om de afaceri şi filantrop, fondatorul muzeului ce-i poartă numele din Lisabona

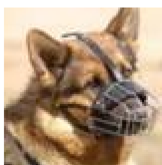
− *Cere-te în pensie la termen redus amice...* îi zic şi-o zbughesc înainte de a-i suporta reacția.

“În cele peste 130 de închisori şi locuri de detenție erau închişi în medie, la un moment dat, 75.000 de persoane. Numărul total al deținuților pentru perioada comunistă a fost estimat de comisie la 600.000. Diferența până la două **milioane** *o reprezintă prizonierii capturați de sovietici, etnicii germani deportați de sovietici, deportații din Bărăgan şi Dobrogea, precum şi cei arestați şi deținuți pentru perioade scurte, de până la trei luni*.”

Extras din raportul Tismăneanu, dec. 2006

P:S. Nimeni nu a estimat numărul informatorilor securității. La ce ar mai folosi după o atât de lungă amânare?

BOTNIȚE ŞI STRUGURI

Eram odată în compania unui grup mare de aşa-zişi amici care dezlănțuie un crochiu:

− Ai o puică, la care ții ca la ochii din cap, doar tu ai crescut-o de mică, A.

− Şi pentru că erai mai mult plecat de acasă i-ai făcut cadou un labrador cu pedigreu, să fie pe măsura puicii tale, ca s-o şi păzească, B.

− Şi puica ta, face ce face şi când te întorci dintr-o delegație, de la un simpozion mai lung, dispare de acasă, C.

− Prietene, zic eu speriat, fii cuminte că asta seamănă a complot.

− Dar te sună şefu, Vărzaru ăla, la telefon, ca să treci pe la el pentru o problemă urgentă, D.

− Şi tu, care crezi că-i vorba de o afacere, doar erați parteneri la firmă, dai fuga la el, E.

– Şi acolo te latră câinele tău la uşă şi îți găseşti puica tolănită în fotoliu, în țoalele făcute de tine cadou, cu o cafea pe servantă, şi-ți întinde ceremonios o scrisoare, F.

– ... de despărțire, G

– Văleu, muică, țip disperat, vreți să-mi dați să beau vitriol?

– Şi asta nu e chiar totul. Partenerul te anunță că ar fi bine să le cedezi partea ta din afacere pe un preț derizoriu, deoarece dumnealui împreună cu puica ta, acum secretara lui, au peste jumătate din capital, deci controlul. Ar putea fi mai ticăloşi să o falimenteze şi să te îngloade în datorii, dar preferă să fie fair-play, adică să joace cu cărțile pe masă, H.

– Auleo, fără iubire şi fără avere, în grea situație m-ați pus.

– Nu noi te-am pus, tu ai ajuns, aşa că noi acum întocmim un test de comportare civilizată într-o societate democratică. Să vedem pe unde scoți cămaşa? Şi J îmi întinde o foaie cu mai multe întrebări şi variante de răspunsuri, în căsuța cărora ar trebui să bifez.

Să dau un exemplu pentru primul set de întrebări. Reguli de salut:

- ignori mâna întinsă a gazdei;
- te uiți sfidător la puică şi nu zici nimic;
- nu te uiți deloc la niciunul;
- le arăți obrazul şi îi înjuri de mamă;
- pe femeie o saluți tu mai întâi, apoi lui îi strângi mâna, după ce aştepți să o întindă;
- întinzi tu mai întăi mâna, dar nu o strângi pe a lui, ci fentând îi dai un ghiont în burtă.

După cum e de bănuit setul mai cuprindea şi diplomația în tratative şi se încheia cu reguli de despărțire.

Compania A, ... , J îmi calculează punctajul şi-mi dă verdictul: “Mosiu[66] eşti un om necivilizat. Un primitiv de român!” Înaintează în cerc spre mine cu policarele în sus şi arătătoarele întinse amenințător, drept țevi de pistol încărcate.

– Nu mă executați!

– Îți mai dăm o şansă. Refă testul şi te reintegrăm în societate!

[66] corect monsieur – domnule (fr.)

– Da, zic eu, dar cu ce mă aleg e numai o slabă consolare! Mi-am pierdut puica, am ratat afacerea şi apoi dacă m-oi comporta astfel toți conaționalii mă vor arăta cu degetul: iată un idiot care, după ce i se zdrobeşte inima şi e înşelat în afaceri, se gudură ca o potaie nenorocită! Să-mi pară bine că nu şi-a încercat Rex fost al meu, acum al ei, colții pe mine?

În fața crâncenei situații mă simt dezarmat, ca un copil.

....

Odată am avut şi eu o bunică la țară şi uneori îmi plăcea să merg desculț prin colbul drumului, dar cum era şi zonă viticolă mâncam struguri până crăpam!

– Cum să-i mănânci, doar la cules se foloseau botnițe!?

– Nici vorbă, am avut parte de măşti numai la carnaval.

Vecinul meu, Sepi, era polisportiv, mă lua la scrimă, la călărie şi la tir. Într-o fructieră cu picior se lăfăiau ciorchini verzi-aurii de struguri. În pauzele dintre asalturi râdeam: “hai să mâncăm struguri cu botnițe” şi ne trăgeam masca de scrimă în sus muşcând din ciorchinele întreg. La călărie nu mergeam împreună, căci eu nu aveam harnaşament şi îl împrumutam pe al lui. Tirul îl făceam în poligonul de la o unitate militară.

– Da’ de ce aduci vorba de struguri?

– Dacă nu ajungi la ei, sunt prea acri, aşa se zice.

– Şi cu comportarea civilizată?

– Pe asta o respectam cu toții în communism, dacă nu din convingere, mai mult din frică!

– Da’ dumnealor, civilizați au fost când nomenclatura a furat de la alții privilegiile şi teroriza lumea cu securitatea, că-i vâră în puşcării?

– În aparențe da, domnea multă linişte, aşa cum îi place poporului.

– Şi-acum nici în parlament să nu respecte aparențele?! Ce căuta musiu, *tribunul*, alături de parlamentarii săi şi de un grup de aşa zis susținători, aduşi să facă galerie, la balcon de unde au bruiat condamnarea dictaturii?

– Nu ştiu, nene, e dreptul oricui să protesteze, față de ce nu-i de acord.

– Da’, aşa cu înjurii la prezident şi cu pumnul la societatea civilă, că-i aruncă de la balcon?

− Dom'le, mai înainte respectau aparențele, cum că nu aveau privilegii, dar pe şestache le erau asigurate, dar acum e puțintel mai rău, lupta pentru avantaje este acerbă şi se duce deschis cu toate armele.

ADMINISTRATOR VERGU

Ani de-a rândul Vergu Beniamin îndeplinise funcția de administrator al blocului cu bulină maro, alăturat unui alt bloc cu bulină crem. Cele două construcții în oglindă erau unite printr-o sală „socială”, destinată manifestărilor de cultură şi educație socialistă a tineretului. Joia după-amiaza aveau loc şedințele asociației de locatari, iar sâmbăta seara discoteca. Între timp tinerii cazați trecuseră la starea civilă de familişti, crescând jucătorii din camere la dublu mixt plus unul sau chiar doi copii de mingi.

Şoapte de iubire pătimăşă răzbăteau noaptea pe culuarele ce uneau cele 160 de camere, stratificate pe patru nivele şi uneori chiar şi gemete de voluptate. Ziua copiii țipau în joc încins prin casa scărilor, câini pitici hămăiau, pisici miorlăiau, iar după masa discuțiile de familie aprinse scăpărau prin semiîntunericul lungilor holuri mărginite la capete de două uşi cu geamuri spre balcoane.

„Nu mai facem niciun copil, întâi ne mutăm de-aici. Trei persoane în doişpe metri pătrați e chiar prea mult!”

Vergu cu soția Luminița şi-au lăsat copiii să locuiască la apartament de două camere, iar dumnealor s-au mutat la nefamilişti, „unde este mai vesel”.

− Ai *îmbulinat-o*, nene administratore! Cu şomajul ăsta avem colocatari, care nu şi-au plătit taxele de doi ani!

− Găsim noi ac de cojocul lor. Dacă unii-s repetenți ...
− Se desfințează clasa ...
− Nu dom'le, îi exmatriculăm. N-ai voie să repeți anul mai mult de două ori!
− Beni, tu eşti un geniu! Mai rar om să organizeze lucrurile aşa de bine! Dar ai şi un mic defect, prea pui la suflet binele tuturor şi pe tine te neglijezi! Să vezi câți or să te plîngă, când nu vei mai fi?!
− Fii serioasă Lumi! Să vezi cum se schimbă situația când devenim asociație de proprietari.
− Dar cei de la etajul patru nu vor să cumpere. Cică să le dăm voie să se mansardeze blocul că le plouă în camere şi au igrasie pe pereți. Iar ăia de la parter nu sunt de acord în ruptul capului cu mansardarea, că le iese canalizarea în băi. Chiar tu ziceai că de refacem canalizarea e ca şi cum am lucra ca deținuții la canal.
− Tot subsolul blocului e inundat. În sezonul cald avem o pepinieră de țânțari!
− Când pun pastila la încălzit se umple lavoarul de cadavrele lor trompate!
− Aşteaptă, numai să vezi! Nu-l cunoşti tu pe Beni al tău, să vezi numai de ce-i în stare!
− Dar-ar domnul Benişor!
Administratorul a înscris în registrul judecătoriei asociația de proprietari a blocului 13 sub numele Rulmentul, completând capitalul social cu bani sustraşi din bugetul strâmtorat al familiei, căci amîndoi erau pensionari. Asociația a chemat în judecată toți locatarii care aveau datorii la Electrica, Apă-Canal şi Energoterm. Deschiderea unui proces însemna angajarea unui avocat, iar cum locatarii blocului au venituri modeste mulți au făcut gură.
− De ce să nu deschidem acțiunea singuri, se amestecă Avrămuță.
− Trebuie găsite temeiurile legale şi formulat clar, ce cerem în dispozitiv!
− Dar dacă onorarul avocatului este neruşinat?!
− Nu este, l-am ales pe cel mai ieftin!
− Dar dacă pierdem şi irosim banii de pomană?

− Nu, tăceți, lăsați-mă numai pe mine să-i zic. De unde ştim că nu te-ai înțeles cu avocatul, umflă onorariul şi-ți dă pe şestache o parte din bani înapoi?! mai arțăgos, tot Avrămuță.

− Nu m-am înțeles, oameni buni! Găsiți dv. pe altul şi eu n-am nimic împotrivă. Numai să pornim odată acțiunea, că ne debranşează toate utilitățile şi nu mai putem locui în bloc!

− Nu ne debranşează, n-au voie, atâta timp cât unii dintre noi plătesc!

− Prostia asta o crede numai un fraier! țipă un chefliu cu-o bere-n mână. Trebuia să contorizăn individual.

− Odată ce ne sistează alimentarea, rebranşarea ne costă destul de mult, observă mucalit un țâr c-un chiştoc stins în mână.

− Tovarăşi, pardon domnilor colocatari, chiar asta şi cerem. Contorizarea separată a tuturor utilităților şi deschiderea unei cărți de abonat pentru fiecare cameră, se adresă administartorul plenului.

− În fine după ce a obținut semnăturile locuitorilor de la etajele unu, doi şi trei şi numai a unora de la parter, Beni, a trecut la fapte.

− Dar ce ne facem cu cumpărarea camerelor? îl chestionează după un „moment” de intimitate Lumi.

− Locatarii, care n-au bani să le cumpere trebuie să le părăsească!

− .... Aici, soarele meu, apare un mic schepsis. De ce să le părăsească, dacă le pot vinde la suprapreț?

− Ca să vinzi ceva, trebuie mai întâi să cumperi, lumina mea.

− Dar dacă le-ar face simultan. Un precontract cu promisiune de vânzare, apoi cu banii respectivi cumpără camera de la intreprindere şi cu alt contract definitiv o vinde de tot.

− Nu au cum vinde de tot, căci în blocul ăsta camerele nu-s întabulate! Trenul aparține statului. Nu-i nimic pot face al doilea precontract!

− Dar dacă după primul pre ... se răzgândesc şi nu mai vor să înstrăineze?

− Atunci, stimată doamnă, e treba d-lor, se judecă cu cei de la care au luat banii pentru promisiune neonorată.

− Încurcată chestie ....

– Nu-i nimic o descurcăm noi! conchise Beni plin de-o încredere ce iradia jovialitate.

Urcă, miercuri la prânz, la etajul patru. Coridorul dintre cele două uşi, cu camerele faţă în faţă purta dârele murdare ale intemperiilor pătrunse prin izolaţia veche de peste douăzeci de ani. Materialele improprii au crăpat cu ocazia dezgheţurilor succesive. Ciocăni la uşa veche de bloc, din pfl., cu vopseaua coşcovită şi în prag apăru şomerul cu barba nerasă de luni în şir, care nu l-ar fi făcut de râs pe posesor nici într-o mânăstire.

– Nu mă mut, nici nu cumpăr! De unde gologani?

– Dar ceilalţi locatari ce părere au?

– Mă fâs pe părerea lor, ce pot zice ei! Afară nu mă dă nimeni!

– Nu-i bine mosiu! face administratorul o mutră serioasă.

Se întoarce şi în spaţiul strâmt şi întunecos al camerei dă peste un borcan cu gogonele murate pe care, din neatenţie, îl răstoarnă. Miros înţepător de oţet.

– Să vii să cureţi de-aici porcăria asta şi să-mi cumperi alte murături în loc! tremură Glodaru din creştet până-n tălpi, al naibii de revoltat.

Familia Vergu împreună cu o femeie de servici au lucrat întins o dupăamiază întregă pentru a repara deranjul făcut. Glodaru le ceru apoi să-i zugrăvească camera, la care soţii au protestat cuminte, cum le era felul, au arătat tavanul numai pete de igrasie şi au spălat cu repeziciune putina.

Pe geam câţiva mesteceni legănau bănuţii fruzelor în vântul serii. Alături de spaţiul verde, locul de joacă al copiilor!

– Vai, Beni, dar ce e cu gardul ăla cu sârmă ghimpată?

– A trebuit să protejăm leagănele copiilor! Ţiganii strâng fier vechi pentru Comănele. Cum n-au destul, abia au terminat de adunat toate capacele de canal, s-au apucat de fură acum tot ce le cade sub ochi.

– Şi mosoarele alea albe?

– Izolatori dragă! E gard electric, întrerupem curentul numai în timpul programului de joacă!

– Bravos, ce mai inovaţie! Da', ce miroase aşa ca la baltă!

– Ca la noi la Brăila, mamă! Dar baltă fără peşte!

– De ce n-ai zis mai devreme, că făceam o crescătorie de peşte în pivniţă.

− De broaşte Lumi, la peşte trebuie apă curgătoare, să fie oxigenată!
− Da’ ce motor merge?
− E vidanja dragă, trage apa din pivnița inundată. Miroase mâlul până se usucă.
Dar nu mirosea numai mâlul căci în mocirla uscată s-au descoperit cadavrele a doi câini şi mai mulți pui de pisică, se vede în avansată stare de putrefacție. Izul de apă stătută, mocirlă şi putreziciune s-a întins până vizavi de bloc, în grădinuță de la birtul „Doi Jandarmi”.
− Cum de totuşi n-a murit nici-un şobolan? întrebă Sterică pe comeseni când beau bere
− Stere, şobolanii i-au păpat, că se hrănesc cu cadavre. Şi înoată, grozav ce mai înoată! Ştii cu ce cârmesc?
− Habar n-am!
− Cu coada, abitir ce mai cârmesc cu coada!
− Să fii prins dumnealor o coadă pe timpul lui nea Nicu!
− Au fost persecutați, frate!
− Cum persecutați, doar a făcut canalul Dunăre - Mare şi acolo au ce se lansa, îi duce curentul, măi frate.
− Au dărâmat cazarma nouăzeci! Cum acolo erau depozitele de alimente ale cooperației, acestea au trebuit mutate, iar pensionarii comentau măsura genială prin care au stârpit şobolanii.
− Senili cretini! Şobolanii au oraşul lor subteran cu galerii şi saloane. Dacă iscoadele au aflat că nu mai e rost de păpică, au transmis celorlalți informația de mutare, au abandonat galeriile vechi şi-au săpat altele noi spre noile surse de alimente.
− Activişti încuiați! Habar n-aveau că şobolanii au informatorii lor!
− Nu numai activişti, ci şi dizidenți, neamule!
− Unii fără alții nu se poate ?? au încheiat la unison şi au mai comandat un rând de halbe.
Turica, responsabila blocului cu „ecologizarea gunoaielor”, după ce măsură, a nu ştiu câta rație de alcool dublu rafinat, îndoit cu apă rece de la robinet, anunță asociația de protecția animalelor „Vigilența patrupedă”, care luând act de denunț deschise o anchetă aspura animalelor înecate. În ziarul local „Drum nou” asociația publică un foileton în care înfiera barbaria de a chinui

animale necuvântătoare şi de a sacrifica viețile unor pui neajutorați. „Cu ce sunt ei de vină că s-au născut? Decât a vă murdări mâinile cu sânge nevinovat şi a vă încărca conştiința în fața judecății supreme, mai bine luați măsuri, ca părinții să nu poată procrea”.

Negrea, adjunctul lui Vergu, o trata pe bătrâna alcoolică cu destulă condescendență.

− Tot la recuperare lucrezi Tur-turico?

− Of, doamne, oamenii ăştia sunt nebuni de legat! Aruncă la gunoi atâtea lucruri interesante, aproape noi, întoarse bătrâna capul trăgând dintre arcurile rupte ale unui divan, printre care se împrăştiaseră talaşul şi stofa putrezită, o păpuşă cu capul intact, dar fără un picior.

− Să-i facem o cârjă să poată merge pe drum nou!

− Ai citit?

− Cum nu, doar un drum neterminat nu poate deveni decât nou!

− Mă duc sus la comunizm!

Tur-turica ocupa ilegal sala de mese de la etajul patru, pe care o transformase în cameră şi depozit de vechituri. Cum vechiturile strânse de la tomberoanele din cartier se tot înmulțeau, spațiul trebuia extins, aşa că proprietara se urcase pe scara de fier, deschisese chepengul închis cu lanț şi lacăt, a cărei cheie nu se ştie la cine se păstra, dar se pierduse. În ajutor îi venise Troancă, sudorul, care tăiase belciugul lacătului cu flepsul şi Tur-turica cumpărase alt lacăt ale cărui chei le aveau numai cei doi autori. Pe planşeu cei doi au închis un spațiu, cu deşeuri din oțel lat de la lanțul cu role, l-au acoperit cu o copertină şi l-au separat în două: depozitul de vechituri purta eticheta de Comunizm, iar atelierul de sudură de Democrăpie, ambele scrise cu lietere albe de mânuța fostei calificate din atelierul de vopsitorie al fabricii Rulmentul.

− Dl ad-interim ați văzut ce-au făcut ăia doi? Unul cu servici, famile şi-un copil de grădiniță!

− N-am văzut că n-am putut urca. Trapa e încuiată!

− Să le pui în vedere să taie lacătul până nu mă bag în ei!

− Da, o să le spun!

− Şi-i evacuăm, înainte să facem mansardarea blocului!

Dar până în prezent nimeni nu le puse în vedere, nu se luă de ei şi mai puțin le tăie lacătul, căci Troancă era un bărbat straşnic,

sosit tocmai de prin Dubăsari, ce ştia mai repede de sucit gâtul, decât de glumă.

Apoi electricienii au montat contoare individuale pentru fiecare cameră, închise într-o cutie de tablă cu o decupare îngustă pe uşă, chiar în dreptul dispozitivului de afişare. Cu această ocazie Beni a primit drept gratificație o sticlă goală de bere autohtonă în cap, tare ca o stâncă din muntele Ciucaş.

− Măi, parc-ar fi fost plină, glăsui administratorul cu capul înfăşat într-un turban alb de fundamentalist.

− A aruncat-o cineva?

− De bună seama, doar nu a căzut din cer.

− Da', zi-mi, te-ai uitat bine, era vreun geam deschis pe partea respectivă?

− Nu ştiu, mi-a venit amețeala de la lovitură şi am căzut pe-o parte, apoi m-am ridicat în fund sprijinindu-mă într-o mână. Parcă geamurile de aerisire de la trepte!

− Pe-acolo nu poți duce brațul înapoi pentru a-ți lua avânt şi a arunca sticla cu precizie, se arătă specialst Negrea.

Luminița îmbrățişă cu tandrețe capul soțului, devenit prin forța evenimentelor mai voluminos şi mai moale.

− La patru, geamul lui Troancă era deschis larg şi sudorul râdea cu gura până la urechi, fără nicio jenă. De ce n-ai urcat la el să-i ceri socoteală? se interesă adjunctul.

− În starea în care era? L-am găsit aproape leşinat, noroc că mi-a spus o vecină ce s-a întâmplat. Am chemat imediat salvarea! se scuză cu ton grijuliu Lumi.

− La urgență nu v-au întrebat de accident? N-ați mers cu certificatul medical să depuneți plângere la poliție?

− Ba da, am fost. Numai că ne-au cerut martori şi degeaba am tot întrebat prin bloc, nimeni nu l-a văzut pe sudor cum a aruncat sticla de bere pe geam. În schimb mi-a confirmat şi vânzătoarea de la chioşc că Troancă a cumpărat în seara anterioară trei beri Ciucaş.

Vergu reuşi după tratative anevoioase să cadă de acord cu administratorul blocului cu bulina închisă şi să împartă sala de manifestări sociale în două, păstrând intrarea comună. Au angajat o firmă de construcții, ce aparținea administratorului vecin, care a compartimentat două spații cu rigips, în care asociațiile de

proprietari au deschis o microalimentară şi un microaprozar. Construcţiile au costat fiecare peste 100 de milioane vechi şi vecinul cerea numai jumătate în avans şi restul în rate timp de şase luni. Vergu a consultat tabelul locatarilor serioşi, eliminând pe cei care nu sunt proprietari, pe cei care au datorii la taxe şi apoi pe cei care au de plătit amenzi pentru conturbarea liniştii publice. Prin împărţire a obţinut câte 350 de mii de fiecare, dar nimeni nu a catadicsit să le dea. Până şi Negrea, şeful de etaj de la unu, cică nu poate acum, că are salar mic, apoi că se logodeşte şi n-are de unde împrumuta. Beniamin şi-a rugat fata să facă un împrumut la bancă, pentru că el cu pensia nu îndeplinea scorul de acordare la ofiţerul de credite. În fine sediul a fost gata, au început negocierile pentru închiriere şi în şedinţa comitetului de bloc dintre două societăţi S.C. Agromixt a oferit chiria cea mai bună, negociată pe un an, şi a primit alimentara, iar S.C. Compozite a primit aprozarul, dar cu bani mai puţini.

− De ce să-mi trageţi împrumutul, s-a revoltat Troancă, intrând neanunţat la una dintre şedinţele ad-hoc ale comitetului de bloc. Mie să-mi daţi banii în mână!

− Nu se poate, domnule, cu banii vom plăti montarea contoarelor de apă! explică Negrea.

− Ce-mi trebuie mie contoare, băi, guguştiucule!

− Nu numai matale, ci la toţi locatarii din bloc. Vrem să contorizăm numai ce primim de la regia locală, nu şi pierderile pe conducte!

− Mie şi Tur-turicăi ne dai banii în mână, de nu-ţi sudez una în muie de-ţi numeri toţi dinţii şi fără a mai aştepta răspunsul, s-a repezit spre interlocutor.

Negrea s-a ascuns după Vergu, pe care pentru a se feri de asalturile lui Troancă îl tot împingea în faţă. Până la urmă tare iritat Troancă s-a agăţat de nasturele de la halatul gri-petrol al administratorului pentru a-i fixa corpul ca să dea cu piciorul prin spatele acestuia pentru a-l altoi pe Negrea. Docul halatului a cedat şi nasturele a alunecat cu un hârşâit de stofă ruptă.

− Să mai pune contoare pe curent, dacă ai chef de mardeală, se răcori Troancă şi o luă în sus pe scară spre etajul patru. Pe sticla geamului deschis începu să se oglindească intermitent arcul

electric şi fumul rezultat în urma topirii electrodului ieşea în rafale afară.

− De ce nu sudează pe acoperiş? găsi de cuviință să întrebe Negrea, cu ton revoltat.

− E rece, bate vântul şi plouă; nu poate că nu are atelierul închis bine, explică cu ton molcom Vergu.

− Nu te mai potoleşti, vezi ce-ai pățit! îl mustră petite Lumière, cu acul în mână cusând la halatul rupt. Cât ai fost magazionier la fabrică, halatul te-a ținut peste zece ani şi acum vine nemernicul ăsta de la patru să tragă de nasture ca să-ți rupă stofa!

− Lumină scumpă, progresul cere sacrificii. Oricând poți găsi oameni certați cu legea.

− Dar poliția?

− Apără numai pe guvernanți. În rest o debandadă, la unul dă-i în cap, pe altul accidentează-l cu maşina, fură mobilul în autobuz, sechestrează o famă, să ştie omul cumsecade de frică.

Procesul s-a încheiat, pârâții n-au făcut recurs şi s-a pus în aplicare dispozitivul sentinței. Instanța a pus ipotecă de gradul unu pentru răuplatnicii de la termoficare. Mai mult comitetul de bloc putea scoate la vânzare prin licitație publică apartamentele celor cu datorii. Urma evacuarea şi apoi inerent situația precară de *boschetar*!

Oprişorii, întorşi de la servici, au intrat în camera 311 şi femeia a pus ciorba la încălzit pe aragaz.

− Ce are Gumarcă, măi bărbate, cu administratorul?

− Cred că a primit prin poştă hotărârea instanței. Ori plăteşte taxele restante, ori îi vindem apartamentul.

− Şi ei unde să stea?

− Unde vor, iau restul de bani şi pleacă din bloc la țară.

− Bine, dar Gumarcă are bani destui. Şi-a cumpărat de trei luni maşină nouă cu vreo cinci mii de euro. L-am auzit săptămâna trecută, când a făcut tărăboi cu Bogdan pentru locul de parcare.

− Şi-a blocat locul de parcare?!

− Da, dar peste două zile, când era de noapte la servici, ăstalalt i-a rupt blocajul cu barosul.

− De unde ştii că el?

− Nu l-a văzut nimeni, dar lumea vorbeşte. Pe cine să bănuieşti, dacă ei se certară pentru parcare? Vrea să aibă maşina la scară, să se se dea barosan!

Nevasta scoase ciorba cu polonicul şi amândoi sorbiră, dumnealui cu zgomot, dumneaei cu fină delicateţe, din lichidul cu pete de grăsime şi frunze de pătrunjel plutind deasupra. De afară, iar zarvă mare! Se joacă copiii ieşiţi de la şcoală?! Dar cum zarva continua, femeia trage cu ochiul de după perdea prin geam afară.

Vergu întins pe trotuar, lângă botul maşinii noi-nouţe era bătut pe spate cu rachetele de badminton, de către Gumarcă şi băiatul acestuia, elev într-a zecea. Întins pe jos mai avea luciditatea a striga „nu loviţi în faţa, se vede şi mă întreabă soţia”. Chiar prin faţa blocului treceau şi cetăţeni cumsecade, care grăbeau pasul fără a se opri, bucuroşi că victima luptă în linia întăi a civismului, pentru ei.

− Trage perdeaua să nu ne vadă cumva administratorul sau Luminiţa lui, că ne mai chiamă ca martori în proces!

− Bine, zice femeia, trag draperia, dar tot mai trag cu coada ochiului! Dacă-l mai bat putem arunca de pe geamul băii la întâmplare o găleată cu apă.

− Nu, acum dacă şi-au rupt rachetele o să-l lase în pace.

− Bine că nu jucau tenis. O lovitură cu un cadru de aluminiu sau carbon grafitat îl putea stâlci.Dar el de ce se bagă?

− Nu ştiu, zău aşa. Pe noi nu ne interesează. Treaba lui, şi-a luat funcţia asta, s-o ducă până la capăt.

− Că bine zici!

S-au aşezat la T.V. să asculte ştirile şi apoi buletinul meteo. Din casa scărilor voci alertate, care se apropiau, apoi se distinge o ceartă, degenerată în urlete de mânie.

− Taci fă, că te strâng de gât! Nu vezi că suntem doi, moa şi băiatu’?

− Pe mine de gât, măi, ucigaşule? Mi-ai bătut bărbatul şi acum mă ameninţi? Dacă nu te amendează poliţia îmi chem rudele de la ţară, ca la nousuteşapte şi-ţi punem pielea în băţ. Pe grilajul de la terasă o întindem, să se usuce şi tatuăm, caftangiu, că asta ţi-e meseria muscal nenorocit!

Lumi, rămasă în urma agresorilor, îl sprijinea pe Beni, care urca cu greu, şchiopătînd. În cameră, împreună, după ce rănitul s-a întins pe pat:

− Iară dragă, iară numai tu să faci pe viteazul?!

− Binele tuturor cere sacrificii. Vom trăi într-o lume mai civilizată.

− ... ?!

În convalescență Beniamin se încălzea la soare pe-o bancă, privind la nepoții care se dădeau în leagăne în interiorul spațiului împrejmuit. Un puradel se apropie de dumnealui şi-i aruncă pe costum o găleată plină cu dejecții porcine, după care o tuleşte chiuind victorios două blocuri mai încolo. Blocul din prefabricate era locuit de țigani, care dețineau o crescătorie de porci, amenajată pe locul adăpostului construit pentru pubelele de gunoi, prin fixarea unei uşi din țeavă şi a unui acoperiş din onduleu. Pubelele blocurilor cu bulină se odihneau în parcul cu mesteceni, unde Tur-turica răscolea pentru cei trei R ai reciclării. Vergu reuşise să închidă gunoiul într-un foişor, unde sub acoperiş atârnase doze deodorizante. Într-o altă dimineață de pomină, când administratorul îşi făcea rondul pentru a veghea la bunul mers al ambientalului împreună cu consoarta constată o nouă neregulă.

− Lumi au tăiat sîrma de la gardul electric!

− Cum, nu s-au electrocutat?

− Pot face rost de scule cu mânere electroizolante ...

− De ce să fii făcut asta?

− Ăia de beau bere la scorbura trunchiului de salcie pletoasă de la birtul „Doi Jandarmi”, se mai urinează noaptea pe garduri şi ăsta fiind electric se vede că i-a curentat.

− Pune şi tu un bec de veghe deasupra pancartei de avertizare ca să o poată citi.

− Asta mi-a zis şi poliția, dar până azi n-am avut când. Mereu apare ceva, teribil de intempestiv!

− Lasă dragă, că prea pui multe la suflet! Ştii că Petric e acum directorul liceului.

− De-aia mă iscodea, dacă îmi place meseria de administrator ...

− Tu ce i-ai zis?

− De plăcut îmi place, numai că-i a naibii de grea şi bănoasă de loc!

− De unde bani aici, toți puşcăm francul!
− La liceu e ordine, o faci şi-o menți. Nu-s hoți, nici caftangii! O să mă descurc mai bine cu elevii şi profesorii ...
Deşi, între timp, liceul devenise grup şcolar de construcții, criza economică se adâncea şi, unde putea face guvernul economii, dacă nu în domeniul învățământului şi sănătății? Numărul de elevi în clasă a fost mărit, şcolile au fost comasate de primărie, câte două într-un imobil, de ce să nu fie program didactic în două schimburi şi să încălzească numai o sală pentru două clase, iar la unele spitale bolnavii dormeau câte doi sau trei în pat, după schema „69”, cu capul la picioarele celuilalt.
Odată Petric îl chemă pe Beni în biroul directorului cum că nu mai sunt bani de cretă! Administratorul decise ruperea cretelor în jumătăți pentru a le înmulți. Profesorii se mirau când primeau chiştoace de cretă, dar nu făcură gură. Cu două excepții profesorul de desen şi cel de muzică, de ..., discipline artistice.
− Cum pot să desenez, stimabile, numai cu chiştoace? se revoltă Arsine. Metoda d-tale va face furori, metoda Vergu!
Şi aşa i-a rămas numele. De la toaletă au început să dispară țevile nichelate, nu se ştie cine desfăcea olandeza şi fura țeava, o băga-n buzunar şi pleca. Administratorul aplică o metodă inedită, chemă pe instalatorul Lolea, care desfăcu țevile şi le găuri în atelier. Adolescenții puneau buricul policarului pe țeavă şi beau din şuvoiul de apă ce țâşnea prin gaură. Numai că din cancelaria profesorilor, Atoderiței ieşi pe stofa taiorului stropită bogat cu apă şi glonț la director.
− Uite ce-a mai făcut Vergu al dumnitale. Fii bucuros că stropeşte corpul profesoral. Cu apă chioară!
Pe întrerupătoare, abajururi şi pe oglinzi a trasat o frumoasă dungă cu vopsea ciel, botezată dungă antifurt.
− Beni, fii atent, c-a scris în Monitorul că pe un teren de fotbal la şcoala generală nr. 2 a căzut poarta de fier şi-a omorât pe loc un elev din primare.
− La noi nu se pomeneşte aşa ceva, Lumişor! Iau măsuri.
A doua zi Vergu a confecționat U-uri din fier beton, care au fost bătute cu barosul în pământ să fixeze picioarele porților. Într-o altă etapă plasa de oțel, care înconjura terenul de fotbal a fost ridicată la înălțimea de patru metri, pentru ca elevii să nu mai

poată sparge cu mingea geamurile caselor din vecini, capacele de canal au fost asigurate cu lanț gros şi lacăt de un pripon de fier contra strângătorilor de fier vechi. După mai multe relaxări succesive, în care disciplina a tot curs în aval, ca pe firul unei cascade în trepte, la cererea comitetului de părinți indignați că chiulul prelungit i-ar putea face pe elevi să cadă în patima jocurilor mecanice sau mai rău în mâinile traficanților de droguri, Vergu a primit undă verde şi a schimbat placa. Beniamin iubea disciplina şi nu se mai putea trăi fără ordinea pe care fusese chemat să o implementeze. Construi o poartă automată cu cabina portarului alături. Introduse sistem de pază cu camere video la secretariat şi în biroul directorului. Regulamentul fu modificat, iar elevii nu mai puteau circula în curte numai pe durata pauzelor. Ieşirea din şcoală în timpul programului era permisă numai cu bilet de voie de la diriginte. Prin descinderi cu aparate foto la WC-uri, administratorul la băieți şi femeile de servici la fete s-au descoperit mulți elevi fumători.

Prestigiul lui Vergu creştea şi persoana d-lui nu mai suferise niciun ultraj până ce, într-o pauză, pe trepte dădu peste un cuplu în poziția şezut. Eleva Cucui, prinzându-l cu ghiarele de urechi pe elevul Tufă, îl tot pupicea zgomotos, băiatul neopunând împotrivire, ba chiar tremurând de plăcere.

− Asta-i impudicitate, hai cu voi la directorul adjunct să vă sancționeze.

La gazata de perete, „vechi obicei comunist” comentau unii părinți, la exemple pozitive poze ale elevilor ce obținuseră în săptămână curentă numai 9 şi 10, iar la exemple negative cei doi juni amorezi, însoțiți de comentariul „impudoare în societate” şi două d-re machiate excesiv, ce îndepărtau țigările cu urme de ruj pe filtre, scoțând fum pe nări ca două locomotive cu abur.

Drept urmare Vergu a primit un burete aruncat de pe geamul clasei care i-a aterizat pe bască, smulsă ulterior de o mamă furioasă într-o seară, chiar în fața şcolii, ca să-i haşureze chelia cu unghiile. „Meştere, fata mea nu-i curvă, să agreseze sexual băieții”! Într-o altă zi primi un brânci într-un pasaj subteran: „cum de mi-ai făcut băiatul bleg, să se lase el agățat de o fată”?!

Ieşirea la pensie a lui Vergu Beniamin s-a serbat cu alocuţiuni din partea conducerii, urmate de un coctail, în atelierul de artă plastică.

− Să fie toţi ca d-lui viaţa socială a ţării noastre ar fi cu totul alta! încheie directorul şi trase de şnurul care îi dezvelea bustul.

Cu o faţă hotărâtă sub basca proletară, deasupra umerilor cuprinşi în halatul petecit, urme ale atacurilor mârşave ale duşmanilor civismului, bustul ţinea cu braţe monstruoase, de carbonar, capul unui taur de coarne: „Combate mitocănia”.

Serbarea a continuat la cantină. O bucătăreasă:

− Domnu administrator se fură tacâmurile!

Vergu a trimis pe Lolea să cumpere un poanson şi au poansonat pe mâner toate tacâmurile. La linguriţe, cum mânerele prea mici nu permiteau, le-au găurit limba. „Se fură capacele de veceuri”. „Nu-i nimic le însemnăm, cu dunga eco-ciel”.

Totul mergea strună. Vergu şi un maistru constructor au proiectat cofrajul unui elefănţel pentru parcurile de joacă. Copiii mici urcau scara prin coadă, treceau prin trup fluturînd palmele la ferestrele zăbrelite de pe coaste şi se dădeau la vale pe toboganul trompei.

Dar economia de piaţă, intrată pe rol, avea nu numai suişuri, ci şi coborâşuri, iar criza economică atinsese construcţiile. Nu mai aveau elevi, au renuţat la internat, apoi la cantină, apoi la ateliere. De la ministerul construcţiilor şcoala a trecut în subordinea primăriei, la mâna unui funcţionar de birou, directoraş al vreunui servici minuscul, care nu ştia mai mult decât cum se dă cu pixul, apoi cel de la şcoală, numit după algoritmul politic. Postul de administrator a fost suprimat. Vergu, însă, nu mai avea nimic de pierdut, căci fostul administrator, demult ieşise la pensie!

CORPORAȚIE INTERNAȚIONALĂ

"Nu siliți norocul să vina la dumneavoastră. Uneori el vine singur, la o ceaşcă bună cu ceai[67]".

Mia Mardare reuşise după doi ani de master în care a tăcut, a răbdat şi a muncit pe brânci să susțină dizertația. Câte sacrificii! Cu diploma de MHR[68] în poşetă nu se poate să nu devină şefa serviciului sau poate mai sus, chiar directoare cu resursele umane ale firmei. Îndeplinise ultima condiție necesară şi suficientă pentru o promovare, pe care o râvnea demult! "Şef de servici era ceva! Un salar de trei ori mai mare şi puteri discreționare asupra colectivului. Director: ha, ha, … , cea mai puternică din firmă după generalul. … peste trei mii de euro, deplasări în străinătate, ş.c.l … "

Desigur că la o companie privată toate salariile erau trecute la secret şi intrau direct în conturile personale la B.C.R. Nu mai zburau fluturaşii, ca la stat, nici chiar în plic sigilat!

Funcționarele de la Finanțe, se uitau cât se poate de urât − invidia bătu-ar focul, asta le mănâncă, ce naiba'! ce-i drept însă numai la declarația fiscală de pe tăblia mesei, nu îndrăzneau să ridice ochii mai sus, căci fața d-ei surâdea sfidătoare, când d-lor i-o verificau. Nu face nimic, invidia nu strică la sănătate … decât celor care nu şi-o poate reprima!

Mardare era cea mai veche angajată a firmei şi numai d-ei putea intra fără audiență la directorul Raymond şi adjunctul Păduroiu. Mai peste tot serviciile reprezentau adevărate feude unde şeful dispunea cu totul asupra subalternilor şerbi. Repartiza sarcini, controla îndeplinirea lor, propunea şi dădea prime sau gratificații. Proverbul "corb la corb nu-şi scoate ochii" fusese răsverificat, nimeni nu mai încerca să se plângă directorului. De fapt Raymond vorbea numai franceza şi engleza şi era jumătate din an în delegții, iar Păduroiu era prieten la cataramă cu şefii de

[67] Proverb japonez

[68] Master of Human Resources masterat în resurse umane (eng.)

servicii, doar serveau prânzul la o masă comună în minicantină. Firuța, o economistă cu cinci ani vechime s-a văzut obligată a părăsi firma după ce făcuse o pâră fără şansă la o adresă inadecvată: "de ce să fie haplea ăla şef contabil, când vine cherchelit la servici? Mai face şi pe cocoşul când ne ține peste program" … Haplea o sancționase trei luni la rând cu zece la sută din salar pentru că: "să te saturi să mă reclami la Păduroiu, că doar nu te-am agresat sexual, tu te-ai dat la mine, ca să îți fac favoruri materiale."

La minicantina firmei se putea bea, dar numai o bere la prânz, obicei vesteuropean, şi Păduroiu mai ciocnea câte o halbă cu şefii de servicii, dar numai şi numai pentru bunul mers al intreprinderii. Între timp General Motors Romania SRL fusese inclusă în Samsung Ltd. iar holdingul adoptase o nouă organigramă şi numise în postul de director general şi adjunct doi japonezi, pe Daiki şi Taiki.

Mardare intră, în holul reamenajat unde deasupra intrării te izbea un banner scris cu litere roşii de tipar pe fond alb: ***"****GÂNDEŞTE GLOBAL, ACȚIONEAZĂ LOCAL"*. Întrebă secretara dacă poate intra la adjunct şi aceasta se întrerupse din editarea pe computer, formă interiorul şi-o invită cu un gest, "oare i se părea?", distant, puțin prea rece al mâinii. Taiki se ridică în spatele biroului şi se înclină pentru salut, potrivit tradiției orientale. Conversația se purta în engleză.

− Tradiția japoneză pune mare preț pe amabilitate, cinste şi muncă. În holdingul nostru salarile sunt foarte atractive!

− *Yes*, răspunse Mia cu un zâmbet forțat, poate prea lăbărțat. Cum rămâne cu ora la care începem programul, poate fi între opt şi zece?

− *No*, este opt fix. Un microbuz al intreprinderii va culege angajații din diferite puncte de întâlnire ale oraşului, în general în stațiile mari ale mijloacelor de transport în comun. Vă rog faceți o hartă cu şase puncte de întâlnire şi s-o afişați la intrare.

− Să o aduc pentru aprobare?

− *Not al all*[69]! Dvs. sunteți autohtonă şi ştiți oraşul mai bine cât şi domiciliile angajaților! Noi suntem dinamici, nu se poate

[69] deloc

trândăvi la servici! La zece fix ieşim în curte şi facem un sfert de oră exerciții fizice. Între 13 şi 14 e masa de prânz. Fără bere, ca la europeni. Berea umflă burta, amețeşte capul!

− *Thanks*[70], zâmbi stâmb Mia şi se retrase spre ieşire cu spatele şi fața la interlocutor, pentru a respecta tradiția din extremul orient.

La pauza de-o țigară în fumuar într-o convorbire *tête à tête* între Mardare şi Datcu.

− Ce mai aberații! Lasă că-i venim noi de hac, doar suntem unşi cu toate alifiile! îl liniştea Mia.

− Ții minte ce viață duceam la Aurora ca inspectori contabili!? Toată ziua pe teren, tu la cumpărături pentru copii, eu la chefuri cu băieții. Nu ne omoram cu munca şi salarul curgea în conturi! Vine ochi oblici ăsta să schimbe obiceiurile locului? Ştii doar lozinca noastră: „Ei se fac că ne plătesc, noi ne facem că muncim”, completă Datcu.

− Altcumva acum: ei se plătesc bine şi noi mimăm că muncim!

Peste vreo zece zile tot la fumuar, Datcu trăgea în silă din țigară atât de neprofesional că la un capăt o umezise cu salivă ...

− Ce faci Mache, dragă, cu față asta verde de marțian?

− Păi, m-a chemat Daiki la el, cică zi de zi fumez zece țigări, adică chiulesc de zece ori zece minute, adică una sută minute şi să lucrez aproape două ore în plus peste program.

− Dar nu ai fost să discuți şi cu Păduroiu?

− Păduroiu, aproape că nu mai e la firmă, i-au dat preaviz.

− Cum preaviz?

− Îl dau afară cum că bea *saké*[71] înainte de a sosi la servici.

− De unde pot ştii gălbejiții ăştia cu ochi oblici tot ce facem că doar nu sunt de la securitatea comunistă.

− Peste ăia, sunt cu mult mai tari! Au instalat camere video în toate spațiile şi au un monitor central, ca la bănci sau la penitenciarele moderne. În plus se zice că au înființat un corp de control intern. Întreabă-l numai pe Taiki!

Şi Taiki a confirmat zvonul.

---

[70] mulțumiri (eng.)
[71] băutura alcoolică tare (jap.)

– *Yes*, avem un corp de control, care supraveghează în special şefii.

– *Way*[72] descriminarea asta, dar ce-i cu ceilalți angajați?

– Pe angajați trebuie să-i supravegheze şefii! Şi noi pe ei, că dacă nu-şi fac treba îi schimbăm. Fiind la fel plătiți, pretențiile de la dumnealor sunt mai mari!

– Cum se poate, unde s-a mai pomenit ca şefii să fie la fel plătiți?

– Nici nu mai există şefi inamovibili. *Every person*[73] din colectivul respectiv va îndeplini funcția de şef un an de zile.

Mardare face o față descompusă de-o groază ancestrală. Unde mai sunt feudele?! Nu se poate!!!

– Bine, dar un şef se formează atât de greu, îți trebuie atâtea calități şi atâta experiență!

– *Really? Not good, but very bed*[74]*!* Un mafiot european se formează repede şi vrea apoi să căpuşeze totul! Gunoiul ăsta trebuie evacuat rapid, să nu miroasă la noi în firmă.

– Dar cine e firma? Un statut, un regulament interior, o ordinogramă. Angajații sunt importanți, din care unii, cei mai cei formează elita şefilor, coloana vertebrală a instituției! O servesc şi sunt răsplătiți! Doar de asta muncesc, trebuie recompensați!

– Recompensați nu, absolut deloc! Şefii sunt nişte persoane cu caractere tari, care respectă codul bushido. Cum voi nu aveți educația noastră, trebuie schimbați an de an. Iarba rea nu trebuie lăsată să prindă rădăcini!

Un nou proverb japonez? După cum se ştie ce urăşte românul mai mult este schimbarea. Mai bine se duce la război, dacă te lupți te lupți, precum Peneş Curcanul, dar să schimbi regulile jocului asta-i prea de tot, ca şi cum i-ai fura toate amintirile, toată educația, pe baza cărora individul se comportă în societate şi-şi formează o serie de aptitudini.

Restaurantul Veneția într-un separeu al grădinii de vară. Cu tact şi tandrețe Ionuț o ia pe Mia de mână i-o mângâie şi-o consolează, plin de tandrețe.

---

[72] de ce

[73] fiecare persoană

[74] întradevăr? nu-i bine, e foarte rău (eng.)

− Ți s-au înecat corăbiile?
− De luna următoare voi fi şefă, şefă Ionu, ai auzit!
− Nu asta visai?
− Nu aşa, ca acum, cu interimat de un an. Nu mai există feude, şeful e un joker la cheremul tuturor. Să pleci ultimul din servici, să răspunzi de tot biroul, cu salar la fel cu ceilalți. Inadmisibil!
− La mine în liceu Grigoreasca face aceleaşi lucruri ca şefă de disciplină.
− De aia învățământul a suferit atâtea reforme, că sunteți prea retrograzi!
− Ai grijă că mă superi! Fugi de-aici, noi profesorii, retrograzi!
− Vezi bine, voi nu ştiți ce-i oligarhia. Nu vreți să vă schimbați deloc!
− Adică cum?
− Să perii un şef, să fii servil, să compromiți subalternii, să fii tu cel mai capabil, să-i faci să simtă frica, să te comporți ca un zbir, că doar eşti o rotiță în angrenajul social, care trebuie unsă şi unge mai sus, dar numai atâta cât trebuie!
− Uf, cât de complicat pare!
− Viața-i simplă numai pentru novici! Un manager de top se formează greu! Japonezii ăştia au pus salariile pe terminalul firmei cât şi motivele deosebite pentru care au fost acordate unele sporuri: o inovație, care face economii de zeci de mii de euro sau avansarea termenului de predare?! Pâra numai contează, găşculițele au dispărut, le simt după cum se uită, cum salută, cum se poartă! Numai suntem nimic, au distrus casta şefilor!
− Puțină transparență nu strică, doar nu-i nimic grav!
− Cum nu-i grav, e foarte grav, chiar mortal! Sunt date cunoscute de toți şi fiecare te poate discuta. Treptele de salar interferează, iar de jos pînă sus, în vârf, piramida creşte de cel mult cinci ori.
− Şi ce-i?
− Chestiile astea se țin ascunse de ochii proştilor. Asta-i democrația europeană, nu te prinzi că fraternitatea a dispărut de pe steag? Ajung datele la sindicat şi, hopa, contractul colectiv de muncă nu-i respectat şi hopa greva!
Majoritatea angajaților nici nu se gîndeau la grevă dimpotrivă păreau relativ mulțumiți. Îi intrigau numai gimnastica de

dimineață, dacă e sănătoasă, de ce să ne bage sănătatea pe gât la servici, meniul schimbat al minicantinei: „evitați consumul de alcool, zahăr, sare şi grăsimi” şi mai ales mobilitatea controlorilor de calitate. Peste tot cu blocnotesuri, deschideau şi închideau serviciile, nu te lăsau să risipeşti energia şi să faci cel mai mic rebut.

În fumuarul aproape gol Stamate cu Mardare, iar alături tot vechiul lor coleg Datcu, care deschise intrega:

− Ce mai social-democrație fac japonezii la firmă!

− Aş fi forte curios să fac comparație între salarul unei filiale din India sau România cu a celei din S.U.A. sau Japonia?

− N-o s-o mai ducă mult! O să-i agațe autoritățile noastre cu vreo chichiță, îndrugă cu-o voce moale şi c-un zâmbet hidos de codoş Stamate.

− Îți dai seama, ăştia au desființat pecereul, baza vieții noastre sociale în Balcani! decretă cu gravitate Datcu.

− Şi feudele, bunele noastre găşculițe. Oamenii nu mai ştiu de frică, nu se mai tem de noi şi nu ne mai invidiază că avem salarii babane! cu eternul dulce ton femenin, Mardare.

− N-o mai duc mult. Am un cumnat la S.R.I. şi mi-a şoptit că firma asta nu-i bine văzută. Numai să calce japonezoii ăştia în străchini, că i-au luat în colimator.

− Poate au deranjat şi pe alții, face Datcu un semn cu bărbia în sus. Că dacă nu fură, nu au nici ce da! De unde peşcheş?

− Te pui rău cu autoritățile, te pui rău cu foştii securişti sau chiar cu francmasonii, şi-apoi mai sunt şi ruşii, cu care japonezii nu se au pe roze! completă Mardare.

− Teoria conspirației mondiale? şuşoti Datcu. Nu poți trăi fără să ungi!

− Nu-i o firmă serioasă. Până la urmă tot îi prind autoritățile cu ceva. Garda financiară, protecția mediului, protecția consumatorului, să îndrăznească să-mi dea preaviz de lichidare, ca lui Păduroiu.

La minicantină nimeni nu mai bea bere, cu care barul nici nu mai era aprovizionat. După masă, japonezii au făcut o şedință de producție de un sfert de oră cu noii şefi de servicii. Figuri de curci plouate ieşiră din cantină în curte pentru a se îndrepta spre secții.

Datcu intenționa de mult să încerce să-i vândă lui Taiki un pont pentru a-şi asigura o poziție mai bună în intreprindere. Aşteaptă ce aşteaptă în anticameră fără a putea angaja o conversație cu secretara, care redacta un document, răspundea la telefoane, apoi este primit.

− Este adevărat că firma intenționează să construiască un complex rezidențial?

− *Haí*[75]! înclină japonezul capul.

− Ştiu un parlamentar din grupul independent care are relații la primărie şi poate face ca urbanismul să ne concesioneze pe 99 de ani un teren semicentral la un preț modic. Dacă vreți mai la periferie putem aborda A.D.S[76]-ul.

− Serviciul patrimoniu m-a convins că trebuie să renunțăm, căci potrivit legilor române firmele străine nu au voie să dețină proprietăți funciare în România.

− Se pot face mici excepții, molfăie cuvintele, să pară mai interesant Datcu. Cunoştința mea, parlamentarul, poate face o propunere să se amendeze legea! Sunt mai multe interese în joc.

− Hai! încuviință din nou, scurt Taiki.

Proiectul a căzut, când după întâlnirea cu parlamentarul Daiki, a înțeles că trebuiau subtilizați cinci sute de mii de euro. Bani negri ce nu puteau fi prinşi în nicio evidență contabilă. După parlamentarul scârbit a fugit servil Datcu, care aştepta în față la Lido.

− N-a înțeles nimic boul ăsta. Se alegea c-un teren pe care-l vindeam la liber cu un preț de zece ori mai mare. Ce m-ai mai deranjat să vin aici, pentru tine o făceam. Banii ăştia îi fac în vara asta numai stând pe scaun. Guvernul propune proiecte de legi în regim de urgență şi nu prea au voturi destule. Să vezi cât câştig din vânzarea unui vot!

− Bogdaproste! se linguşeşete Datcu.

Au mers la bowling cum sunt denumite popicăriile moderne. De acolo Taiki i-a invitat la dojo. Stamate îşi chemă cumnatul, căci spera să-l bată, ruda lui purta centura neagră cu trei dan. Dar Taiki era *sensei*. Degeaba ştia românul cinci Kata, metoda Wado-

---

[75] încuvințare (jap.)

[76] Agenția Domeniilor Statului

Ryu. *Ritsurei*, se înclină Senseiul spre adversar. Îi punctă o serie de lovituri mortale şi tehnici pe articulații încât până la urmă deşi mai tânăr românul se dădu bătut.

− Doar nu o să ne băgăm cuțitul în burtă? găsi de cuviință a se resemna învins cumnatul.

− La japonezi se zice harakiri, Titele! îl informă Stamate.

Samsung a împărțit terenul fabricii şi pe partea neindustrială a dezvoltat un complex social de locuințe, fiecare cu patru apartamente cu intrări pe patru laturi. La parter sufragerie, baie şi băcătărie, iar sus două camere. Împrejur o curticică de cinci sute metri pătrați. A inaugurat în doi ani douăzeci de locuințe şi o clădire pentru agrement formată dintr-o sală de sport la parter cu bazin de înot şi sală de spectacole la mansardă .

În spațiile verzi dintre imobile plin de cireşi, aflați în floare în luna mai. Seara lampioane japoneze împrăştiau o lumină diafan-intimă pe alei. Numai că odată totul terminat a început să plouă cu inspecții de la stat şi cu toate că japonezii procedau corect încasau amenzi după amenzi şi trebuiau să facă contestații, apoi acțiuni în justiție de anulare şi nu mai prea aveau timp de producție. Sâcâială cu tevatură teribilă.

Peste ceva timp o bombă cu efect întârziat căzu în oaza fericirii vremelnice.

− Japonezii deschid o filială nouă în Mongolia!

− De ce acolo?

− Forța de muncă e mai ieftină!

− După ce o extind, restrâng producția în România şi apoi dispar de tot!

Daiki şi Taiki urmau să fie detaşați, dar cum unii le purtau sâmbetele nu se putea să se termine prea simplu, ca la revedere, ci trebuiau să primească un şut în fund. Dicuție aprinsă între Datcu şi Stamate.

− Noi rămânem, dar Daiki a fost expulzat. Persoana non grata, nene! A subminat interesele naționale. Cică făcea spionaj!

− Cum spionaj, industrial poate?

− Desigur că industrial, dacă nu s-a acomodat cu mafia locală. Nici tu droguri, nici trafic cu armament, nici tutun, nici carne vie! Ştii bine că n-a acceptat nici măcar trafic de influență. I-am adus un deputat, imunitate parlamentară domnule!

− Crezi că l-au înfundat interlopii?

− Mai mult ca sigur, nene! N-a acceptat să împartă bogăția! Ce-au făcut japonezii ăştia aici e intolerabil pentru țara asta! Un egalitarism comunist! România, se află şi trebuie să rămână în Balcani! Nu putem face opinie separată, că ne supărăm şi oligarhia locală, şi vecinii, sau chiar mai rău marile puteri.

− Şi-atunci?!

− Rămânem la locul nostru, că aşa-i mai sigur. Politicienii nu pierd nimic, ba chiar o duc mai bine decât americanii, iar țara poate fi manevrată uşor. Încă ceva?

− Ce anume?

− Am ştire că Taiki a fost agresat de foştii angajați, pe care i-a trimis în şomaj!

− Aşa-i trebuie. Bine i-au făcut! Om fi noi săraci, dar românii au coloană vertebrală, nu se lasă călcați degeaba pe coadă!

Vreți să ştiți, după experiența neplăcută a unei firme private, ce-au făcut conaționalii noştri Datcu şi Stamate? La fel ca oricare dintre români s-au descurcat! Au intrat în politică, au cotizat pe la partide şi din partidele dumnealor unul a câştigat şi celălalt a pierdut alegerile libere şi corecte, recunoscute unanim de uniune.

Unul a ajuns şef la o agenție guvernamentală, să-i zicem Loteria Română şi altul numai în parlament. Pe lângă astea subtilul Datcu de la Loterie mai era membru în cinci consilii de administrație, încasând în jur de cinci sute de euroi de fiecare. Cetățeanul român, dornic de câştig nemuncit, juca la loterie şi orice bilet vândut îi aducea lui Datcu un profit, că de ... campania de promovare şi marketingul genial al şefului au ridicat profiturile companiei şi prin impozitare şi ale statului. Câştiga sau nu cetățeanul, ca director, Datcu îşi rotunjea salarul în euro. Stamate a stat cât a stat parlamentar şi pentru că s-a plictisit de băncile opoziției, unde sforăia cam de pomană, cum să te opui majorității, şi-a dat demisia din partid şi-a migrat în rândul independeților. Pe acest tărâm al făgăduinței se prezenta numai la şedințele de vot, unde culegea merele de aur. Şi stimatul Stamate era în consiliul de administrație al F.P[77]-ului, fondat să despăgubească proprietarii.

[77] Fondul Proprietatea

Cei doi amici ajunşi în high-life se întâlnesc odată la o cafea în sala de aşteptarea a aeroportului Heri Coandă, gata să ia avionul cu însărcinări de stat importante spre alte meleaguri.

− Şi tu din bani de la buget?

− Pardon, eu nu! Dar tu cum te descurci cu dosarele *de cadre*?!

− Pe mulți nu-i putem despăgubi, că sunt incomplete, nu au suficiente acte ...

− Si cei care trebuiau despăgubiți sunt mereu amânați de rămân cu buzele umflate, ha, ha !

− Nu se poate, care cumva banii să ajungă la excroci. Trebuie dovezi puternice, dosare beton, indubitabile!

− Mai ții minte Samsungul?

− Gata să ne dovedească shogunii ăia, măi frate!

− Ne-au stricat bisericuțele, ne-au prădat feudele, ne-au dat peste cap afacerile, au năvălit peste noi ca popoarele barbare, mai ceva ca hunii.

− Se duceau pe apa sâmbetei toate bunele noastre obiceiuri onorabile, chiar viața nu mai avea niciun rost, nici-o savoare!

− Cine să ne mai zică atuncea şefi, cine să ne mai investească cu alte feude, cine să ne mai linguşească? De unde periuță, de unde plocon? Trăiam de pomană, stăpâni peste nimic, iar slujbaşii lâncezeau pe alături plictisiți, cu suflete prea de timpuriu moarte!

AXIOMELE LUI MORAND & CO.
asupra rânjitului

1) A rânji nu e deloc frumos, dar este foarte sănătos.

2) Rânjetul arată o satisfacție absolut personală vizavi de ura semenilor cvasigenerală.

3) Hidoşenia unui rânjet este direct proporțională cu grosolănia escrocheriei făcute.

4) Rânjetul şefului îşi găseşte totdeauna adulatori printre subalternii lingăi.

5) Mediatizat pe mici sau mari ecrane, rânjetul poate dobândi un nimb genial, trezind comentarii ca: ai văzut câți bani are, acum nu mai îi pasă de nimeni; sau, dacă a cucerit puterea constituțională, cine să-l mai dea jos.

6) Un purligar rânjitor are mari şanse de a fi adulat de orice vulgar ordinar, cu mult deasupra unui rege, pentru că prostul lui exemplu este pe înțelesul tututror.

7) Rânjetul nu moare niciodată! Orice rânjit dispărut se va multiplica într-o progresie de prozeliți, gata să creadă că fenta poate ține la infinit.

8) Rânjetul îi dezarmează pe toți care te prind cu mâța-n sac. Iacă un potlogar neruşinat căruia nu-i poți face nici măcar morală, îşi vor zice.

9) Când eşti strâns cu uşa înlocuieşte rânjetul cu o expresie inocent-stupefiată de sugar. În România nu se fură, nu se dă mită, nu se face trafic de influență, nu există concurență neloială, monopol, etc... şi chiar dacă s-ar face tu nu poți face nimic; deşi eşti deasupra tuturor, eşti fără putere şi numai justiția e de vină. Ocupă-te de ceva inocent şi general, precum apa sfințită, poluarea mediului sau efectul de seră.

10) Satul arde şi baba se piaptănă se traduce în România contemporană prin statul e furat şi aparatul lui administrativ in corpore rânjeşte cetățenilor.

11) Dacă de prea mult rânjet ți s-a lăbărțat gura, asta nu face să te întristezi, dantura se vede mai bine şi tu ai bani destui, ca să o pui la punct.

12) Râzi tu râzi că purceaua e moartă în coteț se interpretează: de ce să nu rânjesc doar carnea de porc creşte colesterolul şi nu e sănătoasă.

13) Un funcționar public rânjeşte satisfăcut în spatele unei uşi securizate pe care programul cu publicul este de maxim două ore pe zi şi dacă e şmecher şi se poartă, numai a doua zi.

14) O autoritate publică este rugată să se trateze contra rânjetului imediat după victoria în alegeri; de aici înainte va face

numai ce vrea, ca atare poate minţi cu neruşinare până la viitoarea campanie electorală.

15) Rânjetul primarului ca ordonator de credite e infinit de satisfăcut – nimeni nu-l poate trage la răspundere, doar toate hotărârile trec prin consiliul local, propune numai el de-aia-i şef şi aparatul executiv se supune; vezi mottoul: „fac tot ce-mi convine, dar nu răspund de nimic personal”.

16) Rânjetul birocratului: cu cât o autorizaţie necesită mai multe aprobări cu termen întins la o lună, cu atât exasperarea cetăţeanului creşte, entuziasmul îi scade şi va fi mai conciliant, rugându-te până la urmă umil să iei şpaga.

17) Şpaga, domnule cetăţean-răcan, este unealta cu care se prelucrează mita.

18) Nu dispera când hotărârile instanţelor judecătoreşti stârnesc rânjetul primarului, dumnealui face oricum excepţie, nu are nici cum le respecta, de vină e numai consiliul local.

19) Rânjetul politicianului român indică că dacă am fost primiţi în uniune după foarte multe amânări, nu înseamnă că nu putem fi daţi afară pe uşa din dos.

20) Mulţi oligarhi rânjiţi îşi îngustează ochii şi strigă: „da, vrem chiar să fim daţi afară”, cu gândul că atunci pot fura ca-n codru.

21) Rânjetul de fost nomenclaturist sau securist este direct proporţional cu avantajele câştigate prin democraţie la antipod cu cetăţeanul pe care l-au manipulat.

22) Un rânjet la unison: „până să construim democraţia am produs o oligarhie insolentă de mucava”!

23) Un rânjet bărbos: „am rezervorul plin, mai bine oligarh decât oligofren”.

24) Un rânjet iluminat: „recursul în anulare demonstrează cum chiriaşii sunt întotdeauna mai mulţi decât foştii proprietari ai unui imobil”, doar este nevoie de mai multe voturi.

25) Un rânjet justiţiar: „mai întâi prezumţia de nevinovăţie, apoi refacerea urmăririi penale şi în final prescripţia pedepsei”.

26) Un rânjet diabolic: „mentalităţile se schimbă greu, vezi profeţia cu douăzeci şi unu de ani”, atunci ce rost mai avea să facem educaţie, când tot nu putem să le schimbăm?

27) Un rânjet de ongist: „dacă calul bătrân nu se învaţă la ham, nici adultul comunist nu poate înţelege galopul democratic”.

28) Un rânjet de ziarist: „cititorii iubesc senzaționalul - transfer la Dinamo de zece milioane de euro!!! Nu ne mai plictisiți cu morala! Ce-i aia evaziune fiscală”?!

29) Un rânjet tânăr: „că sunt student şi n-am un ban în buzunar şi de-aceea-s vesel şi hoinar”. Asta nu înseamnă că baronii locali şi „mogulii” din capitală nu au voie să fie veseli că au prea mulți bani.

30) Rânjind, vă spun: accept pe baron şi urăsc pe mogul. Baronul este demult o statuie dosită, pe când mogulul nu este decât un megaciocoi travestit! Transferă bani negri din țară în paradisuri fiscale.

31) Nu strigați jos comunismul, atunci orice comunist se poate considera dizident. Ideea a fost teribil de nobilă, numai punerea în practică execrabilă. De', tot numai oamenii sunt de vină!

32) Un rânjet: ăia cu zdupu', dinainte de 89, când interziceau o carte ziceau că poporul e de vină, cică n-are maturitatea de a o interpreta.

33) Dacă un politician vă spune rânjind să trăiți bine, aveți şanse mari să o duceți tot mai rău.

34) Nu rânjiți: nea Nicu ura cultul personalității! Numai camarila purta respectiva vină.

CUPRINS

I. Din epoca lumină

II. Chestii strict personale

III. Decenii de tranziție